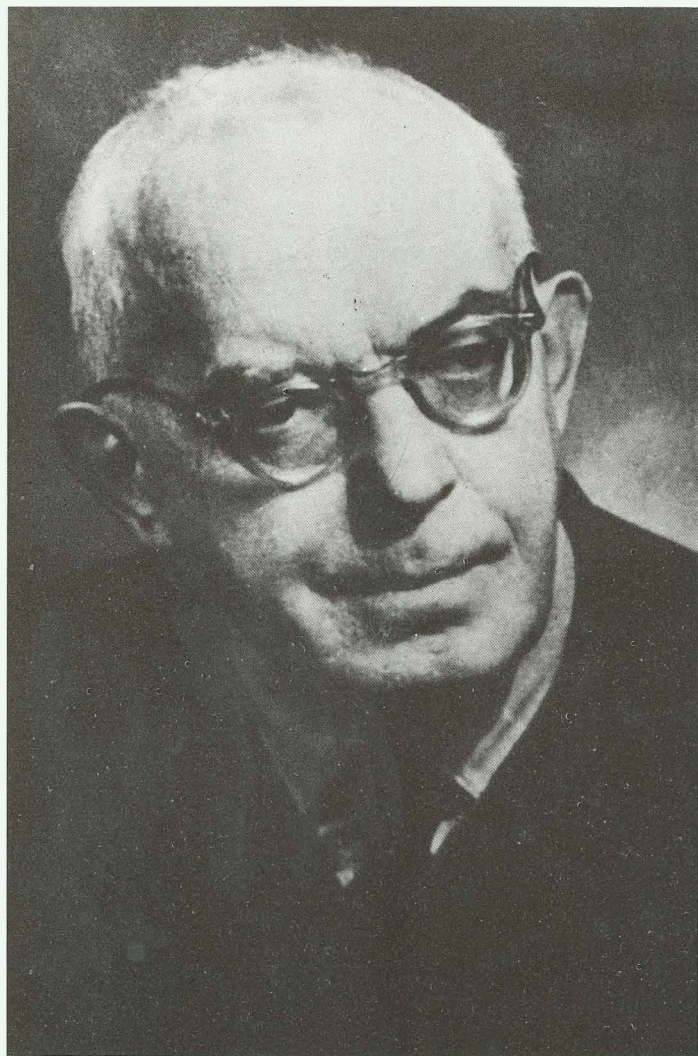

Kisboldogasszony csillaga

MARCELL ATYA NAPLÓJEGYZETEI

Kisboldogasszony
csillaga
Marcell atya
naplójegyzetei

SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
Az Apostoli Szentsek Könyvkiadója
Budapest, 1987

NIHIL OBSTAT Dr. Elemér Rédlicensor deputatus.
Nr. 2202-1/1987. Imprimi potest.
Strigonii die Festo S. Joannis de Deo a 1987.
Dr. János Fábian administrator archidioecesanus.

A SZEMELVÉNYEKET VÁLOGATTA ÉS A BEVEZETŐT ÍRTA

SINKÓ FERENC

LEKTORÁLTA:

FARKAS OLIVÉR

*Minden jog fenntartva,
beleértve a bárminemű eljárással való
sokszorosítás jogát is.*

**„A MINDENNAPI GYAKORLATI
LELKI ÉLET
GYORS KURZUSA KICSI LELKEKNEK . . .”**

(A nagy gyóntató hagyatékából)

BEVEZETÉS

MARTON BOLDIZSÁR — MARCELL ATYA
1887—1966

A magyar katolicizmus megújhodása, amely a múlt század utolsó évtizedeiben indult meg és a jelen század elején bontakozott ki az élet minden részterületét átfogó folyamattá, számos kimagasló egyéniség alkotó és alakító erőfeszítéseinek eredménye. Egyháztörténetünk e korszakát közülük néhány közismert névvel – például Prohászkaéval – szokták fémjelezni. Semmiképp se volna szabad ezek jelentőségét megkérdőjelezni, de kétségtelen, hogy a modern magyar katolikus szellemi élet gazdag voltát hagyjuk figyelmen kívül, ha csak a kor legtöbbet emlegetett alakjait méltatjuk figyelemre. Olyan értékek fölött hunyunk szemet, akik a legtöbb méltatott nagyok által felszántott ugarba máig eleven értékek magvait vetették el.

Hosszan lehetne sorolni hittudósok, filozófusok, történészek, elbeszélők, költők, publicisták, társadalmi kérdések megoldásán fáradozó férfiak és nők nevét, akik magyar és katolikus vonatkozásban figyelmen kívül nem hagyható kezdeményezéseket indítottak el. Minduntalan felmerül azonban a kérdés: hogyan állunk az olyanokkal, akik méltók lehetnének rá, hogy oltárainkra kerüljenek? Nos, ha kevesebb is a magyar férfiak és nők száma, akiknek ügyében megindult a boldoggá vagy szentté avatási eljárás, nem hiányzanak nálunk ebben a korban sem lelkek, akik az evangéliumi szűk ösvényen jártak életükben és a szentség hírében haltak meg.

Ezek közé tartozik a Kármelhegyi Boldogasszonyról nevezett Marcell atya, akinek naplójegyzeteiből készült ez a válogatás.

MÁRIA MOSOLYA

Marcell atya, családi nevén Marton Boldizsár 1887. szeptember 9-én, Kisboldogasszony, azaz Mária születése ünnepének másnapján látta meg a napvilágot a dunántúli Kiskomáromban (ma Zalakomár a neve), Marton György gazdálkodó és Köő Teréz második gyermeként. A család ősei a Pireneusokból települtek Magyarországra. Eredeti nevük Martin volt (ugyanaz, mint Kis Terézé), később változott Martonra.

Kisasszony emlegetése nem stílusvirág kíván lenni, a hívő lélek gyöngéd értelmet láthat benne: Marcell atya a Kisdéd Mária ünnepének aurájában született, abban élt és halt meg. Gyerekkorában azonban nem sok jót hallott Róla! Önéletrajzában olvasható vallomását idézzük: abban az időben ebben a Somogy és Zala határán fekvő községben nem beszélt Máriáról se templom, se iskola, se hittanóra. „Inkább szörnyű káromlásokban ismertem meg ezt a Nevet.”

Anyai nagyapja – foglalkozása szerint asztalos és vendéglős – nemcsak istentelen volt, hanem ki is lépett az egyházból. Vendéglőjében kedves írójának, Renannak a gondolatait is igyekezett beleönteni vendégeibe – s nem kis sikerrel. Rajta is maradt a név: „a vén Renan”.^{*} Lánya, Boldizsár anyja örökölte apja eszét, akaraterejét és keménységét, de – ha a jámborság kenetes stílusától idegenkedett is – vallási kötelezettségeinek eleget tett, még az andocsi búcsúra is eljárt és azt akarta, hogy fia – akit rajongva szeretett – pap legyen. Hamar belenyugodott azonban, amikor fia kijelentette, hogy nem teljesíti ebbeli vágyát.

^{*} Az igazsághoz hozzátartozik, hogy Köő Boldizsárt a község akkori papjának anyagiassága és a néppel szemben tanúsított fennhéjázó magatartása háborította fel. S nemcsak egyedül őt...

A vallásosságot nem is anyja oltotta bele, hanem apja. Nem szóval, hanem a maga példájával. Magyar népele-tünknek a vallásnéprajz és vallásszociológia által nem méltányolt – nem is ismert típusa volt: imádkozó magyar földműves férfi: „... szinte állandóan imádkozott – vall-ja róla fia. – Lassan, önmagának, kihangsúlyozottan mondogatta a Miatyánkot, az Üdvözlégyet, a Hiszek-egyet s sűrűn szakadtak ki szívéből az egyéni fohászok. Elgondolkozott, elmélkedett, hallgatagon, szemlélődve.” – Ő nem beszélt róla, hogy papot szeretne fiából. – „Va-lahányszor elutaztam az iskolai évre, mindig ugyanaz a tanácsa volt: »Fiam, légy becsületes ember! Ez elég!«”

Fia 1897 szeptemberében kezdte meg középiskolai ta-nulmányait a keszthelyi premontrei gimnáziumban. A ke-gyelem első érintései kiskisgimnazista éveiben érték lelkét. „Máig sem értem, hogy abban a hit tekintetében szinte teljesen közönyös korban, a magyar társadalom század-fordulóján, hogyan tudott annyi ellentétes hatás ellenére megfogamzani bennem a papi hivatás csírája. Nem ugyan Keszthelyen, de otthon, a családi házunkban va-kációnként gyakran, igen gyakran miséztem... Édes-anyám gyönyörködött bennem. Pap lesz a fia.”

Addig azonban, amíg az anya kívánsága teljesült, fiá-nak jó néhány kitérőt kellett végigjárnia... A gimná-ziumi tanulmányait ötödik osztálytól kezdve – névro-kona, Marton József paptanár közbelépése nyomán –, Pázmány egykori székvárosában, Nagyszombatban, az ottani érseki főgimnáziumban folytatta. Lelki fejlődése kezdetben töretlen lendülettel ívelt fel. Belépett a gim-náziumi kongregációba, ahol két ízben is Bíró Ferenc S. J. a későbbi nagyhirű szónok, szerkesztő és szentség hírében elhunyt rendalapító látta el a prézes tiszttét. „Csupa lélek, csupa tűz” volt, „megtűzesítette a lelke-met... roppant hálás vagyok még az emlékének is” – jellemzi őt Marcell atya. P. Bíró máriás beszédeinek ha-

tása alatt vetett első ízben magas lángot lelkében a Boldogasszony, a Magyarok Nagyasszonya tisztelete. „Így, ekkor lett Édesanyám Mária! Azaz mindenem lett: Anyám – Arám – Testvérem, mert hozta, adta nekem Jézust, a Boldogságot.” P. Bíró mintha megsejtette volna benne a hivatást, amely később bontakozott ki teljesen, rábízta az általa készített máriás tárgyú iskolajátékban az egyik főszerepet. A Pázmány korabeli iskolai színházban mutatták be a játékot: „Hungária voltam és királyi palástban, koronával fejemen kellett énekelnem szerepemben a Nagyasszony előtt a Boldogasszony Anyánkat.” Hozzáteszi: nagy sikert aratott a játék. Egyetemesebb tanulság is rejlik ebben az epizódban: a modern magyar Mária-tisztelet a barokk Patrona-kultusból forrászik.

Önéletrajzában nagyszombati diákkorának olyan élményeiről is beszámol, amelyet akár misztikusnak is lehetne minősíteni. Ő szokott ministrálni paptanár nagybátyjának. „A szentmisén alig voltak. Végeztével pedig csak magam maradtam az egész templomban. Egyszerűen letérdeltem ott az oltár előtt, szememet lehunytam és azonnal megnyílt – a Mennysorság. Az én külön Mennysorságom, csak az enyém, csak az én számomra volt az. Most is, e pillanatban is úgy látom, mint akkor, csak nem azzal az elevenséggel és életszerűséggel. . . Végtelen liliommező, kimondhatatlanul szelíd, szemet nem bántó, sőt pihentető fényesség, középütt a Szűzanya, karján a Kis Jézussal. Kedvesen, mosolyogva néztek. És én láttam, néztem őket és visszamosolyogtam rájuk, de éreztem, hogy ez a mosoly az Ő mosolyuk visszfénye arcomon, ajkamon, a szememben, a testemen, a lelke-
men.”

Lelke alakulásában azonban egy másik tényező is működni kezdett már gimnazista éveiben: az irodalmi ambíció. A kongregáció hatásaival versenyre kelt Vörös-

marty, főként pedig Madách. Valóságos szenvedéllyel feküdt neki Az ember tragédiájának, éjjeleken át bújta, jegyzetelte, tanulmányozta, élvezte – „és egyszer csak ki-mondtam: nem, nem leszek pap, hanem világi tanár...”

Döntését úgy fogta fel – később is –, hogy hűtlen lett Máriához, a Szeretet – amint következetesen nevezi –, a Szépszeretet Anyjához. Művei, prédikációi, különösen naplóinak elolvasása után, azt hiszem, mi joggal foghatjuk fel úgy: a Gondviselés azért engedte egy időre eltávolodni hivatásától, hogy mielőtt megkezdene szolgálatát a Boldogasszony napszámában, megfürödjön a magyar társadalmi valóság és a történelem kegyetlen valóságainak tüzeiben.

A MÉLYSÉG A MAGASSÁG UTÁN KIÁLT

Egyetemi tanulmányait 1905-ben kezdi meg Pesten. A tudományos munka szeretete, amely már gimnazista korában feltámad benne, egyre jobban magával ragadja, különösen azután, hogy Beöthy Zsolt írói kvalitásokat fedezett fel kollokviumi dolgozataiban.

Tanárai egyre mélyebben és erősebben hatottak rá. „Az egyik tanárom – mondja vallomásaiban – az etikai determinizmusról tartott előadásokat. Szuggeráló erővel beszélt. Könyvét kitűnően tudtam. A szabadakarat tehát determinálva van. Nincs beszámítható bűn... Az erkölcs? A vallás?... Az eredmény?... Prohászka mondott számunkra egy-egy szentbeszédet a kollégium kápolnájában. Megcsodáltam, de már nem érdekelt. A hitem kezdett gyengülni”. Fogalmazzuk úgy: bűvpatakként leszállt szellemének mélyebb régiójába.

Nagyszombati diákélményeinek hatása – úgy tűnt – elhalványult, vele együtt Istenbe vetett hite is. Meghalni azonban nem hagyta a Szép iránti rajongása. Tanári ok-

levéllel zsebében először is katonai szolgálatra kellett bevonulnia. A Monarchia egyik legszebb vidékén, Salzburgban töltötte le önkéntesi esztendejét 1910–1911-ben. Míg bajtársai egymásután dőltek ki a kegyetlenül nehéz hegyi terepeken, ő boldog volt – „az Örökkévalóság szépségét tapogatta”.

Tanári munkáját a Monarchia másik végében, a román határszélen, ugyancsak az Örök szépséget hirdető hegyek között Petrozsényben kezdte meg 1911 októberében. Diákjai, kollégái egykettőre megszerették a fiatal tanárt, akiből sugárzott a szépség szerelme. Osztályában önnivelő kört létesített. A Mária Kongregációt hozta létre diákjainak – „csak pogány nevet adtam neki”. A lélek és az Esmény vitte óráin, kirándulásain. „Pedig kacérkodtam a monizmussal... kezdtem megtagadni az Egyházat, úgy magamban nehezményezni a dogmákat.”

Közben egyre nagyobb súllyal nehezedett rá a sejtelen, amely félelemmel töltötte el a századelő minden érzékeny szellemét, hogy a vastörvénnyé – determinált-sággá – előléptetett erkölcsi hedonizmus, amit a kor társadalmának vezető rétegei nem elvont filozófiai felfogásként vallottak, hanem minden országban életelvvé tettek –, katasztrófába taszítja a világot. Ez a sejtelen készítette, hogy vakációi alatt egymásután keresse fel Európa nagy kultúrcentrumait. Az utolsó ilyen útja Berlinbe vezetett. Szemtanúja lehetett, hogyan fogadta a háború kitörését a német főváros. „Láttam a Schloss-Platzon az irtózatoss tömeget, az erkélyen Vilmos császár beszélt és szavalták a Hass-Liedet, a Gyűlölet dalát... Három napig utaztam hazámig.”

„Elgondolkodtató, milyen keményen megbünteti Isten a gőgöt – foglalja össze ez időből származó élményei tanulságát. – Utálatos előtte a gőgös és ellenáll neki!... De nem voltam-e én is gőgös?! – Talán nem! Inkább – hiú. Azaz ostoba – ostoba – ostoba!...”

A véres keresztutat, amelyre egy öntelt nemzedék gögje taszította rá Európa népeit – s amelyről azóta se tudnak letérni –, megjárta Marton Boldizsár is. 1914-ben Erdélyből szülőföldjére, Zalába helyezték. A harctéri szolgálat alól felmentették, s a zalaegerszegi kitűnő tanári karban mint legfiatalabbat „valósággal becézték”, a tanítás könnyen ment neki, a város társaságbeli életének – kitűnő csevegő és táncos lévén – kedvelt tagja lett.

Úgy tűnt, a sors kegyes hozzá a világégésben is. A kegyelem azonban felemelte pörölyét. Rajongva szeretett édesanyja, aki hosszabb idő óta súlyos asztmában szenvedett, hirtelen meghalt, hogy el se tudtak búcsúzni egymástól. „Azt a temetést soha nem felejttem el. Nem láttam senkit, semmit, csak a fekete koporsót. Hullottak a könnyeim, zokogtam, nem tudtak megvigasztalni. Mintha minden elveszett volna számomra ezen a világon.”

Jött a második pörölycsapás. Ezerkilencszáztizenhatban, Apponyi felszólalt a Házban: vizsgálják felül a felmentéseket. A zalai gimnázium tantestületében Marton Boldizsár volt az egyetlen nőtlen fiatalember. Önéletírásában csak annyit mond, hogy visszavonták a felmentését és kiküldték a harctérre. Életének ismerői szerint azonban önként vállalkozott a harctéri szolgálatra egyik családos tanártársa helyett.

A gesztus természetesen még inkább növeli népszerűségét. Diákjai is könnyezve vesznek tőle búcsút. Közülük az egyik – a bérmafia (ki mást is válasszon a Szentlélek ilyesmire) –, búcsúzáskor egy Mária-érmét nyomott a kezébe: „Tessék magával vinni és megőrizni!”

„Attól fogva – visszakaptam az elvesztett gyermekszívet és úgy éreztem, ezen a kis érmecskén múlik az én életem, halálom, boldogságom, sorsom, jövőm, az Örökévalóságom” – vallja a dologról.

Egy beteg főhadnagy felváltására indították útnak 1917 áprilisában – az albán frontra. Dalolva indult el.

Amíg a többi katona átkozta az albán – montenegrói poklot, a skorpiók, viperák és a vérbosszú hazáját, ő egzotikus kalandot látott a rá váró élményekben.

Az albán front másodrendű hadszíntér – de a második világháborúban nagy jelentőségűvé vált partizánharc klasszikus terepe volt, ahol a katonának se éjjel, se nappal egy pillanattig nem volt biztonságban az élete. Marton Boldizsár színesen megírt könyvben számolt be albániai élményeiről és kalandjairól. (Muzulmán Sirokon, Zalaegerszeg, 1922.) A mai olvasó miközben forgatja, regénynek érzi, holott pontos élménybeszámoló. Marcell atya ezt a Kármelbe lépése előtt megtagadta, el is égette, mert túlságosan eviláginak érezte, pedig az első világháborúnak egyik érdekes dokumentuma. A könyv fő témáját jelentő megbízatását is – amely szerint egy albán haramiavezért kell elfognia huszonnégy tagú bandájával –, bátran teljesítette.

A lényeges azonban a mi szempontunkból – lelki fejlődése szempontjából –, hogy nemegyszer került a halál torkába, olyan helyzetbe, ahonnan nemcsak hogy nem látszott, de nem is volt kiút. Kettőt ír le részletesen közülük: az egyik a hegyek között történt, egy szakadékos vágatató pataokban, amelybe beleveszett a lova, a másik a háború végén, 1918 novemberében, hazafelé jövet a tengeren a Kemény Zsigmond nevű magyar kereskedelmi hajón. A hajó kigyulladt, bajtársai egymás után égtek szénné – kétezer-ötszázból csak kilencszázan maradtak életben –, ő is a halált várta. Az ilyen válságos pillanatokban a féltve őrzött Mária-érembe kapaszkodott, amelyet diák bérmafia adott neki a búcsúzáskor. A fiatal tanár – tartalékos tiszt ezekben a háborús élményeiben a lecke leglényegesebb tanulságait látta meg: az élet legválságosabb pillanataiban az erkölcsi erő, az imádság, az Istenre való hagyatkozás segít, s ő mindezt azért kap-

ta meg a kegyelemtől, mert elfogadta a kis diák bizalommal teli ajándékát.

A frontról 1918 novemberének végén tért haza – férgesen. „A legnagyobb féreg azonban a lelkemben volt” – teszi hozzá. Eltökélt szándéka, hogy kivándorol – Ausztráliába. Egyelőre azonban belevetette magát a dunántúli város társadalmi életébe. „Mint az örült, úgy, s olyan sokat táncoltam.” „Így jött el 1919 szeptembere. A csúnya emlékű »keresztény« kurzus első iskolai esztendeje. Meg a húszas évek!... Szavaltunk, sokat. Nemzetiszínűek voltunk a fejünk búbjától talpunkig. Engem is felhasználtak. Tartottam beszédeket, fényes előadásokat. Mint a színész, úgy készültem rájuk, künn az erdőben. Csupa hiúság! Egészen elöntött az »Én« szeretete. Beképzelt lettem, dicsvágyó.” „Az emberek mindjobban elvesztették velem szemben józan ítélőképességüket, bálványozni kezdtek: a dicsőség végleg a fejembe szállt...”

A Mária-érmet változatlanul a zsebében hordta, de annak idején rajongva szeretett földi édesanyja, vele együtt a mennyi Anyja emléke elhomályosult benne. Később úgy minősítette, élete e szakaszáról az volt a véleménye, hogy lélekben ekkor csúszott a legmélyebbre. Később azonban meglátta a hitbeli válságok értelmét is: „A gumilabda teóriája! – Minél erősebben vágják a földhöz, annál magasabbra ugrik... Engem ugyancsak a földhöz vágott a Sátán. De »gumilabdának« születtem s az égi magasságokig ugrottam. Leírhatom-e így – alázattal, hálával: Anyám ölébe?!”

A 41. zsoltárt idézi magára: Abyssus abyssum vocat. – Örvény örvényt hív elő. A mélység magasság után kiált.

FUTÁS A VIRÁGZÓ CSERESZNYEFÁTÓL A FORRÁSIG

Marton Boldizsár „megtérése” nem villámszerű volt, nem páli, ágostoni vagy claudeli jellegű, nem köthető egyetlen eseményhez, epizódhoz. A kegyelem szinte észrevétlenül dobta lelkébe a nyugtalanság csóvját s kezdte űzni, egyre erősödő élmények során át hajtotta tovább, amíg végleg el nem jutott oda, ahová kezdettől fogva el akarta juttatni, Kármel hegyére, a barlangig, a pusztaságig, a Szép Szeretet Anyjának, a Minden Kegyelemek közvetítőjének és az egészen Kisded Máriának titkairól szóló meglátásaihoz.

Első meghatározó indítása 1922 tavaszán szülőfalujában a szőlőhegyen – egy virágba borult cseresznyefa látán érintette meg a természeti szépségek iránt mindig érzékeny lelkét. „Mintha megszűntem volna létezni... Csak a fehér virágtenger volt. A fehér szirmok, az illatuk, a színük... Órákon keresztül álltam ott, néztem, élveztem, mosolyogtam. Azt hittem, egyedül vagyok... Pedig ott volt – Ő, a Fehér Asszony és rám borította az Ő fehérségét.”

Ettől kezdve kerülni kezdte a társaságokat. Saját szavaival élve: rabul ejtette őt a Magány Asszonya. Egyre többet olvasott lelki könyveket. Egy alkalommal házigazdája leánya az asztalára tette a Kisded Jézusról nevezett Teréz nővér önéletrajzát. Ugyanolyan idegenkedve, szinte utálattal vette kézbe, mint későbbi rendtársa, noviciusmestere: Szeghy Ernő. Állva lapozott bele a könyvbe, hogy visszadobja: „...nem tudom, mikor ültem le, de az olvasást nem voltam képes abbahagyni...” Lisieux-i Teréz arra adott neki feleletet, ami leginkább gyötörte: hogyan szabaduljon meg korunk entellektüeljének egyetemes és általános szellemi népbetegségétől, a

nagyképűségtől: „Hacsak nem lesztek miként a Kisded...”

Kis Teréz vezette el aztán később Nagy Terézhez, ketten együtt Máriához és Jézushoz... Futásának következő állomásán az a Mária mutatta meg neki a Szívét, aki a magyar katolikus néplélekben él évszázadok óta: a Fájdalmak Asszonya. Ezerkilencszázhuszonkettő nyarán egy újsághír felkeltette a kíváncsiságát. A híradás arról szólt, hogy Eger környékén egy palóc faluban, Mikófalván a község lakói passiójátékot mutatnak be. A látvány lelke legmélyéig felkavarta őt. Jézust egy helybeli földműves adta elő – mondja el beszámolójában. „Magas, sovány szép szál férfi, teljesen hamisítatlan palóc kiejtéssel. Nem ő volt, mert nekem egészen – Jézussá lett... mert Ő volt Jézus, egészen Ő, az Istenember, a szegény Jézus, az Üldözött, a Bárány, Isten Báránya... ment... Nem, nem! Imbolygott... valóban ott imbolygott, mint aki szédül valami rettenetes fájdalomtól... És nekem hullottak a könnyeim. Őt sirattam, Jézust. Az imbolygó, a fájdalomtól szédülő Istent, a Fájdalmak Férfiát... Rám borult, a lelkemre, a szívemre a Fájdalmak Asszonya: Ő siratta bennem, rajtam keresztül a Fiát s engem: a másik fiát...”

VISSZAFELE, AZ ÚTON

„Az volt az érzésem: új élet következik számomra. A régiek vége, mint valami elavult, szakadozott ruhát le kell vetni, eldobni és felöltöni, felvenni az újat.” Hazatérve a szülői ház udvarán 87 éves apja ezzel fogadta:
– Megvártalak, fiam! Addig nem akartam elmenni, míg meg nem jössz.

S másnap meggyónt, megáldozott és 1922. július 22-én

meghalt. Leckét adva fiának, hogyan tud eltávozni az életből az a férfi, aki Máriával járta útjait. Újabb arcát mutatta meg tehát a Szent Szűz – a Jó Halál Asszonyának szelíd mosolyát.

A fiatal tanárt a kegyelem – mint mindenkit, akinek feladatot szán – a neki legmegfelelőbb egyéni úton vezet. Egyre többet elmélkedik. Akkor még nem is ismeri a *contemplatio infusa* – a belénk öntött szemlélődés – fogalmát, de annál mélyebben tapasztalja meg. Később érti meg, hogy lelki fejlődésében rajta kívüli, fölötte álló tényezők tervszerű irányítása érvényesül. Egyre többet elmélkedik a Jóságról. Addig rajongva szerette és tudta közvetíteni, interpretálni a világirodalom nagy költőinek és prózaíróinak alkotásait. Most, egyik napról a másikra, kiábrándul a szépirodalomból. Mind erősebb benne a vágy, hogy – tizenhat esztendő szünet után – betérdeljen a gyóntatószékbe. Hosszas vívódás után Pesten 1923 májusában teszi meg az elhatározó lépést. A következő lépés már könnyebb: egy hónapos lelkigyakorlatra jelentkezik a seckauai osztrák bencés kolostorba. Itt kerül a kezébe az „Egy nap a kolostorban” című könyv. Egy mondata ragadta meg, az írásmű mottója: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel a keresztyét és kövessen engem” (Mt. 16, 24).

„Ez az egyetlen mondat éltetett egy teljes hónapon át. Ez az isteni Ige etetett, itatott, ezzel töltekeztem; átjárt, belém ivódott: az enyém lett végleg.”

„A Krisztus követése! Ez lesz ezután az én emberi életem...”

Mödlingben, a missziós rend házában végzett negyvennapos lelkigyakorlata alatt került kezébe Nagy Szent Teréz Életrajza. Ebből döbbsen rá, hogy az imádságnak és elmélkedésnek az az útja – módja, amelyet ő eddig ösztönösen követett -, nem más, mint a lelkiélet kármeli stílusa. Az ő helye tehát Szent Teréz rendjében van.

A kegyelem és a megvilágosodás végső, mindent elsöprő hulláma 1924 októberében, harminchét esztendőskorában önti el lelkét – Lourdes-ban, ahová a zalaegerszegiek zarándoklatának résztvevőjeként jutott el.

Zarándoklatára magával vitte nagyszombati diákkorában kapott imádságos könyvét. Amikor a körmenet megrázó élményének kábulatában felnyitotta a könyvet, hogy imádkozzék, egy latin mondatra esett tekintete, amelyet ő írt be gömbölyű betűivel még gimnazista korában: „Filius Mariae non peribit. – Mária fia nemvész el!”

Egyetlen összefüggő ívvé rendeződött lelkében eddigi élete. Megvilágosodott előtte, hogy Krisztus vezette eddig útján; Anyjának, Máriának ösztönzése nyomán: „szükségesek voltak ezek az átélések... – vallja – mert lelkemet meg akarta menteni... Bent volt a tervében. Kiszemelt egy feladatra, amelyet a Kármel keretén belül be kell majd töltenem. Ez a feladat a Szűzanya dicsérete lesz.”

A KÉT JELKÉP ÉS A HÁROM ÉLETELV

1925. január 5-én kopogtatott be a győri karmelita rendházba. Az újoncmester, nem kisebb személyiség, mint Szeghy Ernő fogadta. Neki számolt be eddigi életéről és hivatásáról. „A magiszter atya nem kérdezett semmit, mégis úgy tűnt fel az egész ottlétem: nem elmondanom, hanem érvelnem kell... Előadásomból eltűnt a lelkesedés. Szemét lesütötte, finom, nagyon intelligens arca túlon túl sokat sejtetett velem.”

„Egyetlen szót sem szólt az atya egész elbeszélésem alatt. Amikor pedig befejeztem s pontot tettem az utolsó mondat után, elhangzik a ridegen lesújtó ítélet:

– Menjen csak vissza, kedves tanár úr a városába, ki

a világba, ott megtéríthet még néhány embert, de ide nem hívja Isten. Nincs hivatása!”

Egy napig bolyongott a városban kábultan, szédelegve és lesújtva. Másnap azonban visszament a rendházba, megmondani:

– Nincs igaza, atyám. Van hivatásom!

Ernő atya mosolyogva fogadta:

– Természetes, hogy van. Hiszen visszajött.

Próbatétel volt. Az első a sok közül, ami Marton Boldizsárra a belépésétől a fogadalomtételéig, majd azután várt, amíg eljutott a győri noviciátus küszöbétől a győri templom kriptájáig.

A belépés természetesen nem azonnal követte az imént leírt jelentkezést: erre egy fél év múlva, 1925. július 3-án került sor. Július 16-án öltöztették be, amikor is a Kármelhegyi Boldogasszonyról nevezett Marcell testvér nevet kapta.

Egy ember életében, az után, hogy rálép az evangéliumi szűk ösvények valamelyikére, a külső, színesen megfogalmazható eseményekről legtöbb esetben a belső folyamatokra terelődik át a hangsúly. Különösen áll ez azokra vonatkozóan, akik a kontempláció útját választják. Hát még, ha a compassiónak, a Szenvedő Megváltó követésének, a Vele való egyesülésnek szentelik magukat. A kereszten nincsenek változatos események. A szenvedés tüze egyformán, egyhangúan, egyre fokozódó erővel és fénnel ég és világít, mint a gyertya az oltáron.

Marcell atya papi életének külső eseményeit ezért rövidebben lehet összefoglalni. 1929. július 16-án tette le ünnepélyes örök fogadalmát. 1930. június 14-én szentelte pappá Grósz József, akkori győri segédpüspök. Első szentmiséjét 1930. június 15-én mutatta be.

Nyomban újoncmesterré nevezték ki. Tizenhárom éven át látta el ezt a tisztségét. Ezenkívül 1930-tól 1936-ig alperjel, 1936-tól 1939-ig tartományi tanácsos lesz. Neve-

lői tapasztalatait, elveit két kötetes könyvben foglalta össze, Kolostori Iskola címmel. Első kötete 1942-ben, a második 1946-ban jelent meg. Munkásságának nem kis jelentőségű területét teszi ki újoncnevelő tevékenysége. Az a hivatása azonban, amelyért a Gondviselés elszólítja a középiskolai katedráról és elragadja az irodalomtól, hogy a magyar katolikus társadalom egészének legyen világító lámpása, a prédikációiban, gyóntatói, lelkipásztori tevékenységében nyilatkozik meg. S mindezen szenvedéseinek a misztika magaslataira emelkedő vállalása teszi rá a koszorút.

Papi élete kezdetétől, tehát 1930-tól fogva sokat prédikál. A lelkét egyre mélyebben átitató szeretete a Szent Szűz iránt, amelyből elemi erővel sugárzik a vágya, hogy mindenkivel megismertesse és megszerettesse Máriát, izzóvá, elragadóvá teszük szónoklatait, nem tudja kivonni magát hatásuk alól leghűvösebb hallgatója se. Beszédei több kötetben is megjelentek nyomtatásban: Mária ruhájában (1935), Mária kezében (1940), Kármel ékessége és Királynője (1948).

Máriáról szóló tanításait – amelyek élete egyik fő mondanivalóját és üzenetét jelentik – egész életén át fogalmazza, finomítja, s élete alkonyán jut el végső megfogalmazásukig, a rendi előjáró parancsára írott Szépszeretet c. munkájában, amelynek alcíme: Egy hivatás története, végül pedig öregkori naplóiban, amelyekből az itt következő válogatás készült. Erről a szeretetről, annak sokrétű megnyilatkozásáról, gazdag tartalmáról a továbbiakban kap képet majd az olvasó. Néhány szempontra azonban itt előjáróban kell felhívni a figyelmet.

Két fogalmat és három életelvet kell a Boldogságos Szűzről és a hozzá fűződő kapcsolatunkról kiemelni mint Marcell atya legfontosabb útmutatásait, tanításait mindent átfogó elemeit.

A két fogalom: a Szépszeretet Anyja és a Parvula,

Kicsike. Első pillanatra idegenkedik tőlük a racionalizmusára és nyersségére – „felnőttiségére” – oly büszke mai ember. Mindkettő ősi gondolatokon és meglátásokon alapul és a legmodernebbekbe, a zsinat tanításaiba torkollik. Már az Ószövetség azt vallja Isten bölcsességéről: „Anyja vagyok én a Szép Szeretetnek” (Sirák 24, 23–31.). Liguori Szent Alfonz tovább fejtegeti a gondolatot: „Én vagyok az Anyja a Szép Szeretetnek, mondja nekünk Mária, azaz én vagyok anyja annak a szeretetnek, amely a lelket Isten előtt kedvessé teszi”. Tegyük hozzá mi, mai keresztények, hogy a fogalmak elértéktelenedésének folyamatában különös jelentősége van a szeretetet a Szépséghez és a Bölcsességhez visszavezetni. Mert sokan vannak, akik a Szeretetet minden más értékkel és fogalommal együtt lezüllesztik, éppen azzal, hogy elszakítják ettől a két elválaszthatatlan társától és támaszától, s a hét főbűn szolgálatává akarják lealázní. Az Ószövetségnek éppen e két irata, a Bölcsesség és Sirák Fia könyve hadakozik legtöbbit a bálványimádással. Mária – ha a racionalista bibliamagyarázat szereti is elszakítani Őt Ószövetségi előképeitől –, mindenkor a bálványoktól szabadító Segítség volt az önmaga mélységeiből felfelé kapaszkodó keresztény lélek számára.

S éppen kicsisége által. A Parvula – Kicsike jelző, amivel Marcell atya oly szívesen és sokszor illeti Máriát, a „felnőttiség” számára első, felületes pillantásra, a századforduló kegyességi irodalmában sokszor tapasztalható édeskésségnek, gügyögésnek tűnik. Valójában ez is ószövetségi eredetű kép. Különösen, ha figyelembe vesszük, hogy Marcell atya ugyancsak gyakran illeti Máriát Nubecula – Felhőcske névvel is. A Királyok első könyvében olvashatjuk (18, 43–45) az Izraelt sújtó háromesztendő szárazság megszűnésének epizódját. Illés Kármel hegyén imádkozik, újra és újra elküldi szolgáját, látja-e már az áldást hozó felhőt. Hetedszerre tér vissza a szol-

ga azzal a hírrel: „Nézd, felhő ereszkedik alá nyugaton, akkorácska, mint az ember tenyere. . .” A kicsike felhő, amelyből áldáshozó eső támad, minden korban kedvelt hasonlata Mária kegyelemosztó működésének.

S még egy távlat! Lourdes-i Szent Bernadette, amikor arról faggatták, milyennek látja a Jelenés Hölgyét, azt válaszolta:

– **Muy nina! Igen kislányos!**

Ugyanígyennek látta Őt Avilai Szent Teréz is.

Marcell atya a misztikusok e figyelmeztető jelképeinek tartalmát fejt ki a maga Parvulájával, Kicsikéjével. A „ha nem lesztek olyanok, mint a kisedek” jézusi intelem máriás megvalósulása a Parvula. Mária nem nagysága és hatalma ellenére Kicsi, hanem Kicsisége által hatalmas.

A kegyelem rendjében éppen annyira figyelmen kívül nem hagyhatóan fontos a minimum törvénye, mint a természet rendjében. Marton Boldizsár, mint a dunántúli szőlőtermesztő gazda fia, szinte meditációs képességgel megáldott atya gondolataiból szívhatta magába a meglátást, hogy bizonyos elemek minimális jelenléte nélkül nem tudnak érvényesülni a többiek, a dominánsak, a nagyok sem; e kicsi elemek jelenléte nélkül nincs bő termés. Mária gyermeki alázattal kimondott szolgálói igénjéből, ebből a tenyérynyi kicsike felhőből támadt a kegyelemek termékenyítő Felhője, amely maig is árasztja a lelkekre áldásait.

Marcell atya lelki fejlődésében több vonatkozásban is megjelenik a magyar népi vallásosság hatása. Elég csak arra a hatásra utalni, amit a mikófalvi passiójáték tett rá. A Parvuláról, a Gyermeki Máriáról szóló tanítása is azzal a szeretettel csendül össze, rímel, amellyel népünk a Kisasszonyt ősidők óta szemléli. A buzgóbb lelkek, búcsúsok, Kisasszony ünnepének vigiliáján virrasztva várják a hajnalt, mert ősi hiedelem szerint Mária böl-

csőjét vagy nevét akarják meglátni a keleti ég alján, a nap első sugaraiban.

Ezekre a meglátásokra építette rá Marcell atya három életelvét, egész életét, elmékedéseit, a tökéletesség szűk ösvényén vállalt küzdelmét, önmegtagadásait, hősie fokon elfogadott és felajánlott szenvedéseit és halálát.

E három alapelv:

- Mindent Máriával, semmit nélküle!
- Mindent Jézusért, a Szűzanyával, szeretetből!
- Majd a Szűzanya!

A modern katolikus lelkiség stílusjegyeit fogalmazzák meg ezek a jelszavak: annak az életstílusbeli mintának teljes vállalását, amely már az Egyház kezdetekor megjelenik Máriában, amely azonban nem öncélú, hanem beletorkollik a történelemben titokzatos módon jelenlevő Jézusba, a szeretet, az áldozatkész önátadás és a teljes bizalom segítségével.

Marcell atya hármassal elve nem agyalmány, légüres térben fogalmazott szép szavak csokra, hanem küzdelmek, szenvedések, nekilendülések és megtorpanások, elragadtatásig felfokozott átélések és kietlen száraz napok eredményeinek, tapasztalatainak megfogalmazása, összegezése.

Marcell atya Mária-tisztelete valóban nem öncél és nem elmélet. Gyakorlat, amely átöleli az emberi élet teljességét, hatalmas ív, amely egybefoglalja a halandó egész földi zarándokútját. Ezt az életívet igyekszik megláttatni az itt következő szemelvénygyűjtemény, amely naplóinak ezer oldalt meghaladó kéziratából készült. Ennek az életívnek a vázára illesztettük rá az egyes szemelvényeket. Az első fejezetében az emberi lét isteni értelméről vall ez a kivételesen nagy lélek. A továbbiakban pedig a gátokról és akadályokról, majd a segítő eszközökről, főként a két nagy segítőnkéről, Jézusról és Máriáról, akik a nehéz úton oly hathatósan tudják támo-

gatni az embert a végső célja felé. A szemelvények befejező részében arról ád vigasztaló tanításokat a naplóíró, hogy az ember, ha meg tudja pillantani végső célját és ha elérkezik az Isten országának küszöbére, lelkéből – még a legsúlyosabb testi szenvedések között is – a szeretet és a boldogság himnuszai csendülnek fel. Meg kell jegyezni, hogy naplóit csak saját maga számára írta, őszintén, Szent Ágoston módjára, Isten előtt téve vallo-mást; meg hogy újra olvasva újra átélhesse kegyelmi élményeit. Hogy nem mások részére, főleg pedig nem kiadásra szánta, ezt bizonyítják egyes odavetett szavak, hevenyészett mondatok, amelyek ma már nehezen meg-fejthetők.

SOK JÓ LESZ EBBŐL

A szó hitelesítő pecsétje a cselekedet, a tanítása az életgyakorlat. Marcell atya nemcsak tanított, nemcsak prédikált, hanem a saját életében is megvalósította azt, amit a kegyelem jóvoltából meglátott és megfogalmazott. Ezért tudott mélyen hatni hallgatóira, akik szőszékét körülvették és a bűnösökre, akik betérdeltek gyóntatószékébe.

Gyóntatószékét az ország legtávolabbi vidékeiről is felkeresték papok, világiak egyformán. Számos lelkigyakorlatot vezetett. Volt időszak, amikor egyik népmisszióból a másikba sietett. Ilyen alkalmakkor éjjeleken át gyóntatott, egymás után több napon is, alvás nélkül. Ha végképp kimerült, földön, szőnyegen fekve, aktatáskáját feje alá téve pihent egy-egy órát.

A gyóntatószékben nem zord ítélőbíró volt, hanem szeretetteljes atya, testvér, aki segíteni akar. Nem elégedett meg azzal, hogy a bűnöket felsorolják előtte; első-sorban a vergődő lélek érdekelte. Ezért hallgatott végig türelmesen mindenkit. Egy-egy lélekkel órákon át tu-

dott foglalkozni. Senkit nem siettetett, maga se sietett soha. Megmaradt jó pedagógusnak azután is, hogy ott-hagyta a tanári pályát. Mint mindenkiből, aki kemény küzdelem árán jut előre a szűk ösvényen, áradt belőle is a békesség és a nyugalom. Jó közelében lenni! – állapították meg gyónói. A Szentlélek és az általa különösen tisztelt Jó Tanács Anyja ihletéséből, nemkülönben nevelői és lelkivezetői tapasztalatainak köszönhetően hamar és mélyen belelátott azok lelkébe, akik eléje térdeltek.

Saját bevallása szerint megkapta a kegyelmet, hogy már előre, amikor hozzá léptek, tudta, hogy milyen állapotban van azok lelke, akik gyónni, tanácsot kérni jöttek hozzá. Sokszor már előre megoldotta a még el sem mondott ügyeiket.

Senkire semmit nem erőltetett, nem kényszerített. Azt vallotta, hogy a lelket nem a kívülről ráerőltetett és sokszor meg sem értett megoldások és gyakorlatok viszik előre, hanem az egyre mélyebb önismeret és a belőle szervesen és természetesen kibontakozó szabad döntés. Hirdette, hogy Isten mindenkit a neki megfelelő úton vezet és ezt a gyóntatónak tiszteletben kell tartania.

Lelki gyermekeit családjának tekintette; úgy is emlegette őket: az enyéim. Megkapta az ígéretet, hogy övéi közül senki se kárhozik el.* Még az se, akinek akár csak egy szentképet vagy áldást küldött.

Többször is utaltunk rá, hogy Marcell atya Mária-tisztelete nem öncélú. Nagyon is tudatában volt annak, hogy minden olyan Mária-kultusz, amely nem visz nyílegyenesen Jézushoz, méltatlan a Szép Szeretet Anyjához. Jelszava: mindent Jézusért a Szűzanyával, szeretetből! – nem hangzatos, fellengzős, üres jelszó, hanem a szó szoros értelmében vérrel és szenvedéssel hitelesített

* Lásd: Szépszeretet – Marcell atya önéletrajza –, 122. o. 3. bek. (Verlag Christliche Innerlichkeit – Böcs, 1985)

valóság. Az itt következő szemelvényekből is kitűnik: igyekezett átélni az egységet, azonosulást az Egyházban jelenlevő, annak lényegét alkotó, szenvedő Krisztussal. Azonosulást az Eucharishtiában, a misében és szenvedések elfogadásában, sőt felajánlásában másokért, a Misztikus Krisztusi Test többi szenvedő tagjaiért.

Mit jelentett neki a szentmise áldozat bemutatása, felárul az itt következő vallomásaiból is. Szenvédeéseiről azonban keveset szól, ezért néhány tény fel kell sorolnunk.

Harmincnyolc évesen lépett be a Kármelbe. Szervezete, amelyet előzőleg ugyancsak próbára tettek a frontélet fáradalmai és szenvédeése, bár egészséges volt – máskepp nem is vették volna be a rendbe –, nem tudott hozzászokni a kármeli élet zord körülményeihez, főként a fűtetlen cellákhoz. Idegzsába támadta meg már szerzetesi élete első éveiben – 1929-ben. Nem ismerték fel baját, és forró izsappal próbálták gyógyítani, aminek az lett a következménye, hogy a betegsége még inkább elhatalmasodott és élete végéig, mintegy negyven esztendőn át – amint ő mondta – kenyeres pajtásává szegődött és nem hagyta el soha.

Idegzsábájához még egy másik „kenyeres pajtás” is hozzá szegődött: 1943-ban urémia támadta meg. Így, a fájdalmak soha meg nem szűnő izzásában prédikál, gyóntat nemegyszer napi hat-hét órát, mutatja be miséit, írja jegyzeteit, jéghideg cellákban, majd szobákban, anélkül hogy észre lehetett volna venni rajta, hogy szenvé. Még ahhoz is volt ereje, hogy magára kérje, vállalja mások szenvédeéseit.

Egyik gyónója, egy szalvator nővér tudoműtéten esett át. Utána sokszor fulladt és ilyenkor mindig rászakadt a halálfélelem. Elpanaszolta félelmét Marcell atyának. Ő így vigasztalta:

– Ne féljen, édes leányom, majd én megfulladok maga helyett.

A nővér halálfélelmei ettől kezdve eltűntek. Huszonöt esztendő múlva halt meg alvás közben, arcán mosollyal. Marcell atyán viszont halála előtt gégemet-szést kellett végezni: fuldokolva haldoklott!

1962 nyarán súlyos műtéten esett át. Úgy látszott, halálán van. A Szűzanya azonban megígérte neki, hogy meggyógyítja. Hallása erősen meggyengült, de hallókészülékkel tovább gyóntatott. „Csak” az idegzsába kínoztta tovább, és az urémiája.

Alig egy évvel halála előtt, 1965. augusztus 15-én ezt írta: „Ave Maria! In coleum Assumpta! – Fölajánlom halálotmat az Atya dicsőségére, Jézus vigasztalására, Szeplőtelen Anyám gyönyörűségére, hogy áldassék mindörökre a Szentlélek Úristen, az Igazság és a Szeretet Szentlelke!”

1966. május 16-án – Stock Szent Simon ünnepén –, miséje előtt elesett. Combnyaktöréssel mutatta be utolsó szentmiséjét. Utána vitték be a baleseti kórházba. Törött csontját öt szegeccsel szögezték össze. A balesetből talán felépülhetett volna. Szervezetének megbomlott egyensúlya következtében azonban fellángolt urémiája.

Nagy szenvedésében csak ezt hajtogatta:

– Sok jó lesz ebből, igen sok lélek fog felszabadulni!

Mikor megkérdezte tőle valaki, nem szenved-e amiatt, hogy nem mutathat be szentmisét, azt válaszolta:

– Most is misézek. Magamat áldozom.

A szenvedésnek mint miseáldozatnak a képe nemegyszer jelenik meg naplójegyzeteiben.

A mise különben az ő felfogásában és gyakorlatában eget és földet egybekapcsoló, az egész Egyházat és a Világot egybeölelő kollektív cselekedet. Miséjének távlatai Teilhard de Chardin-t idézik.

Utolsó naplóbejegyzésében is erről ír:

– Az átváltoztató szavak pedig hulljanak az egész emberiségre...

Halálában, a gégemetszéssel, az átvágott torkú Húsvéti Bárányhoz lett hasonlatos.

Pünkösöd hajnalán, 1966. május 29-én halt meg. Haldoklását így írja le ápolója, aki mindvégig mellette virasztott: „Délben már nem ismert föl senkit. Mivel nagyon fulladt, akkor vágták föl gégejét s egy fémcsövet helyeztek bele. Hörögve vette a lélegzetet. Időnként megtisztították a kanült. Ilyenkor mindig nagyon élénk volt. Fölült és kezeivel oda akart kapni. . . A szenvedés minden változata átvonult az arcán. Néha erősen fölnyitotta szemét és fölfelé nézett. Tekintete olyan volt, mint ahogy a szenvedő Jézust szokták ábrázolni. Reggel felé lassult a lélegzete és csöndesedett. Majd két halk lélegzés és hat óra 10 perckor befejezte pályafutását.”

„Szentet temetünk! – mondta június 2-án koporsója fölött a beszentelés szertartását végző Szabó Imre püspök. – Nem érte, hanem hozzá kell imádkozni!”

A Kármelhegyi Boldogasszony győri templomában temették el június 4-én. A szentmisét Bánk József akkori győri segédpüspök mutatta be. „Itt állunk egy egyszerű, de hatalmas lelkű karmelita szerzetes koporsójánál” – mondta búcsúztató beszédében. – „Az Úristen hívott téged el a tanári katedráról; otthagytad a fényes állást, és visszavonultál a Kármel elhagyatott szegénységébe. Lettetted a tollat a kezedből és a kezembe vetted Krisztus keresztjét. És azóta ebben az elrejtettségben, ebben a szegénységben és szerénységben nagy, magasztos voltál. . . Drága Marcell atya, itt vagy most előttünk a karmelita lélek egyszerűségében, derűjében és a Skapuláris Szűz Anya forró szeretetében.”

Míg koporsóját elhelyezték a kriptá fulkéjében, rendtársai a dicsőöséges rózsafüzért imádkozták körülötte.

Síriját azóta is mindig friss virág díszíti és egyre több a halatáblák száma. Betegek, főként azonban lelki problémákkal küzdő tisztelői fordulnak hozzá segítségért.

Szellemiségéhez, lelkületéhez főként ez utóbbiak állnak közel. Nemegyszer mondta övéinek:

– Ha az égben leszek, azt kérem majd számotokra, hogy mindenkor tudjátok teljesíteni Isten akaratát, mert ez az életszentség, a gyors tökéletesedés.

1975-ben rendje megkezdte az előkészületeket boldoggá avatása ügyében. (L. Servitium Informativum Carmelitanum. vol. XV. 1982. nr. 7. 161. old.)

1981-ben a rend kiadója megjelentette az előjárói utasításra 1950-ben megírt önéletrajzrészletét: P. Marton Marcell Boldizsár: „Szépszeretet – Egy karmelita hivatás története” címmel (Verlag Christliche Innerlichkeit, Bécs). A szerző, mint az alcím jelzi, csak a rendbe való belépéséig, illetve rendi életének kezdetéig mondja el életútjának eseményeit.

1986-ban jelent meg teljes és átfogó életrajza Puskely Mária tollából, „Marcell atya – Élete és lelkisége” címmel, ugyancsak Bécsben, a Prugg Verlag kiadásában.

Ez a mi mostani kiadványunk születése századik évfordulóján fejezi ki tiszteletét a nagy gyóntató és az életszentség nehéz és szűk ösvényén járó szenvedő iránt, fellelevenítve szavait azok számára, akik vigasztalásért és eligazításért térdeltek be gyóntatószékébe. De nemcsak az ő számukra. Marcell atya szavai mindig időszerűek maradnak, mert minden nemzedék számára tudnak vigasztalót és eligazítót mondani.

I. FEJEZET

EGYRE TISZTÁBBAN RAGYOGNAK A FÉNYEK

NEM KÖNYV, HANEM ÉLŐ SZEMÉLYEK...

1953. március 12.

Kereszténynek lenni annyi, mint halálosan komolyan venni Isten akaratát.

*

Mit használ – látni a követendő utat, ha nem lépünk rá?

*

Si exaltatus fuero a terra... – Ha felmagasztaltatom a földről...

Mi nem vonzunk senkit sem, mert félünk a keresztfától.

*

Jézus uralkodik magán, nem gőgből, miként a sztoikusok, hanem szeretetből. Akarata hősies és nagylelkű is volt ugyanakkor.

*

Omne vivum ex vivo. – Minden élő élőtlől származik.

Nem könyv, hanem élő személyek azok, akik bennünk a Krisztust kialakították. (Summ. Theol. P. III. Qu. XLII. A. 4.)

*

Pünkösöd eszünkbe idézi, mennyire különleges módon közel állunk Isten Lelkéhez. – Ez a különleges közellét azt jelenti, hogy a Szentlélek a keresztény ember Paidagogosa, vezére, nevelője. Szent Pál Róm. 8, 14.: Mindazok, akiket az Isten Lelke vezérel (agosztai), azok az Isten fiai.

Az „ago” görög szó teljes jelentése: élettelen dolgot

mozgásba hozni, élőlényeket, akár embert, akár állatot vezetni (tanítani). Az apostol szerint azok igazi gyermekei, akiket hajtanak: agosztai; akik hagyják, hogy vezessék őket; akik a Szentlélek Iskolájában nevelkednek.

Hogyan nevel a Szentlélek? – Közvetlen rábeszéléssel, a gratia illuminans, a megvilágosító kegyelem által, mely a nap fényeként egyenesen hatol értelmünkbe, úgy, hogy az egyszerre világosan látja, mit kell tennie, és közvetlen ráható neveléssel, a gratia inspirans, a sugalló kegyelem által, mely az akaratot indítja meg. A keresztyén ember kötelessége, hogy ne legyen „neveletlen”, vagy nehezen nevelhető. A gyermek többnyire nem azért neveletlen, mert nevelője elmulasztotta kötelességét, hanem azért, mert szabad akarata van és elzárkózik a ráhatás elől. A Pedagógos kivétel nélkül mindenkihez szól annyit, amennyi üdvösségéhez elegendő, de ha szórakozottak, figyelmetlenek, szétszórtak vagyunk, hiába beszél. Szelíd az Ő szava:

Sibilus aurae tenuis (Illés Hóreb hegyén). – A szeleknek halk fuvalma.

Isten akaratunk szabad voltát nézi.

*

Szent Ágoston mondja:

Ha jó vagy, dicsérd a forrást, melyből jóságod származik. Ha rossz vagy, dicsérd a forrást, mely által megjavulhatsz. Mert ha jó vagy, általa vagy jó, és ha rossz vagy, önmagadtól vagy rossz.

Segítő kegyelem? – Isten átmeneti hatása a lélekre, pillanatnyi segítség, ösztönző sugallat, megvilágosítás formájában. – Megszentelő kegyelem? – A lélek Istenhez való hasonlóságának állapota, vagy másként: részesezés az isteni természetben.

Szent Pál így: Benne élünk, mozgunk és vagyunk.

Szent Ágoston pedig így: Nem volnék semmi, ha nem

volnál bennem, s nem volnék, ha nem benned volnék, akitől, aki által és akibenvan minden, ami van.

Isten pusztá létének és a jónak felismerése azonban még nem volna elegendő ahhoz, hogy szeressük is Istent s meg is tudjuk tenni az Ő akaratát. Mindez már a kegyelem gyümölcse. Ahogyan János evangéliumának magyarázatában írja Szent Ágoston: Isten iránt való szeretetünk nem más, mint Isten ajándéka. Megadta, hogy szeressük Őt, aki szeretett, mielőtt szerették volna!

Áthatja a kegyelem (Isten) a lelket. Kegyelem és természet nem merev ellentét és nem két külön világ, amelynek semmi köze sem lenne egymáshoz. A természet az a mester, amelybe a természetfölötti beárad, hogy fölemelje egész lényünket Istenhez. Az isteni élet és szeretet titokzatos árama a kegyelem. . . A kegyelmi élet: az örökélet biztosítéka és megkezdése már a földön. A legnagyobb jó, amiért imánkban Istenhez fordulhatunk mindig és mindenkor, a kegyelem.

SZERETET-FOGADALOM

1953. nov. 21.

Ave Maria!*

Sis benedictus!**

Jézusom! A Kis Szűzanya fogadalmi ünnepén mindörökre szeretetet fogadok – nem bűn terhe alatt – pusztán szeretetből! Éretted, Általad, Veled és Benned!

Fogadom: a Szeretetnek élek, a Szeretettel halok, hogy valóság legyen: Jézusom, Neked élek, Jézusom, Neked halok!

Tudom, hogy Szeretet az Isten, s hogy aki a szeretetben él, az Istenben él és Isten őbenne. Ezért, Jézusom,

* - Üdvözlégy Mária!

** - Légy áldott!

a Te Szeretetednek hordozója akarok lenni s osztogatója mindenkor és mindenkinek.

Sikert nem várok, lehetetlenséget nem ismerek. Téged hordozlak, ó, Szeretet, Téged osztogatlak boldognak, boldogtalannak, de mindig a Te szentséges isteni akaratod szerint. Egyetlen kérésem e fogadalomhoz:

- Egyesíts minden pillanatban az áldott Szűzanyával, akinek Szeplőtelen Szívére bízom az én szegény emberi szívemet, tegye azt annyira üressé, alázatossá, egyszerűvé, hogy a Te Szereteted, a Személyes Szeretet azt tökéletesen betölthesse, s belőle mindent kizárjon véglegesen, ami nem szeretet.

Ó, Jézusom, élj bennem és én éljek mindörökké Te benned, Kis Szűzanyám által és fogadd szívesen ezt az én egyszerű szeretetfogadalmamat a Szeplőtelen édes kezéből!

Ámen.

Fr. Marcellus a Virg. C.

A LÉLEK-ASSZONY ÉS A PAP

1953. nov. 21.

Gratia plena – kegyelemmel teljes! Panta psyches plere – csupa lélek asszony.

Elragadó az Annuntiata hódolata. Szent Bernáttal énekeljük: dulcis et cara – édes és kedves, gyengéd és erős, akit elragadott a szeretet, szent szenvedélyekkel teli lélek... A Te életed imádkozó zsoltár, lelked allelujázó, édesen zengő ujjongás...

Amint az Úr Jézus a Szűzanyától testet és vért, emberi létet vett fel, úgy vesz fel naponként szavunkra és kezeink között eucharisztikus létet az átváltoztatásban.

Átváltoztatás! Félelmet keltő gondolat. Árpád-házi Szent Margit többször elájult a konszekrációkor a gon-

dolatra, hogy itt az Úr! Mózes csipkebokrából hangzik a szó: „...vesd le saruidat!” Vess le magadról minden földit. Ki mehet fel az Úr hegyére?... Az ártatlan szívű és a tiszta kezű. Sziennai Szent Katalin csúszva ment a templomba és az utcán végig az újmisés nyomában, lábnyomát csókolgatva. Mikor rászóltak, azt válaszolta: Hiszen átváltoztatott!

A malaszt ojtóág. Ha vad szilvagyökbe ananászbarackot ojtok: illatos, édes gyümölcsöt hozó barackfává változik. Ezt teszi a megszentelő kegyelem is. Magasabbrendű lénné és lélekké válok. Prohászka másképp magyarázza: – Ha a Himalája tetejére megyek, pórusaimon át elvézsem, mert az ottani kisebb légnyomás nincs harmóniában az én szívem lököerejével. Hogy a „Himalájára” tudjak menni, új alkat kell a lelkemnek. Ezt adja a megszentelő kegyelem. Képességet, áthangolást, átalakítást a lelkiség magasabb, természetfölötti életére.

Panta psyches plere. Tiszta lélekember. Faulhaber a madarak példájával magyarázza. Vannak verebek, melyek az utca porában ugrálnak és az utca piszkát eszik; vannak hófehér galambok, melyek csalitos berkek védett csendjében turbékolnak, de nem bírják a sziklák és a szelek magasabb világát. Vannak sasok, amelyeknek hazája a szirttető, otthonuk a vihar, anyjuk a napsugár. Ez utóbbira van hivatva a tiszta lélekember.

Az ember Isten képmása. Az Isten csupa lélek. Úgy leszek képmása, ha énbennem teljesen a lélek uralkodik. A pap a Szűzanya alteregója.

Prohászka az erdőt úgy járta, mint aki érezte, hogy „der Liebe...” – a jó Isten lebeg az erdőn keresztül, mint Dühlmen Katalin, a veszfáliai parasztlány, mikor kora reggel a harmatos erdőt járta, vigyázva húzta fel kis szoknyáját, hogy a harmatot, Isten e csillogó gyöngyeit le ne verje vele.

ÁLDOZAT

1954. szept. 25.

Áldozatul hozni becsületünket! Megbecsültetésünket, tekintélyünket, a jóvéleményt rólunk. Áldozatul az időnk. Pihenésünket, kényelmünket. Éjszakánkat.

Ízlésünket. Elgondolásainkat.

Áldozatul legkedvesebbjeinket. Könyveinket. Megszokásainkat. Terveinket. – Testünket. Erszényünket; birtoklásainkat.

Szemünket, fülünket, nyelvünket, képzeletünket. Minden vágyunkat egyet kivéve, a tisztára Istenre irányulót.

Áldozatul hozni Én-ünket. Elviselni önmagunkat az utolsó pillanatig.

Elfogadni,

hordozni keresztünket – az „ÉN”-t s

meghalni rajta.

S mindezt szeretetből Jézusért a Szűzanyával.

Élő, szent, Istennek tetsző áldozat! Mindennap valamit áldozatul hozni, minél többet, minél teljesebben! Nem tapadni semmihez!

*

Áldozat!

Nézd a Keresztutat!

Te vagy Jézus. Az I. stációban rád törnek a katonák, az én-ed, szenvedélyeid, a világ. . .

Csak szelíden, mint Jézus. Összetörten, de hallgaton, megbocsátva: mert az Atya így akarja.

A II.-at és a többit is mind így járd. Jézus járja azokat benned, általad, veled és érted. És te Jézusért járod. Így fizetsz vissza. Így követed Őt. Ez a Krisztus követése.

A keresztre rá kell szegeztetned. Jelen körülményeid, környezeted, s saját Én-ed keresztyére.

Ezen a kereszten meg kell halnod. Ugyanazon körülmények között, Isten ezt akarja! Halj meg rajta.

Az eredmény: a XIII. stáció lesz – a Szűzanya öle.
Sírba temettetel. Ez a tökéletesség. Ez a Szeretet. Ez
Jézus. Más út nincs!

Ezen az úton járj! A Szeretet türelmes, mindent elvi-
sel. Hallgass!

Hármas életelv irányítson:

– Istent mindenek fölött szeretni. Az emberekben is,
és mindenben, az irgalmasság testi-lelki cselekedeteiben
csak Őt, Jézust keresni.

– A szenvedéseket türelmesen, örömmel, sőt ujjongva
elviselni.

– Teljes ráhagyatkozás Istenre, tökéletes odaadás.

AZONOSULÁS

1955. márc. 15.

Ő szeret bennem, szereti az Atyát és ellenségeimet,
akiket „én” nem tudok szeretni... Szüntelenül Ő di-
csőíti meg az Atyát bennem... Ez az azonosulás...

És ha nem megy?!... Elég a küzdelem, hogy szeretni
akarak mindenkit és mindent, kivétel nélkül. Ehhez is
Ő adja a kegyelmet.

*

Jézus a szeretet bilincseiben van. Hagyja Magát meg-
kötöztetni, kínozni, hurcolni – önként. „Én” is, otthon,
mindenütt a szeretet börtönében vagyok... Ez a világ.
A kolostor a szabadság otthona volt.

A X. stáció a kifosztottság, a teljes lelki szegénység
megvalósulása. Jézus mindenkivel azonosítja magát.

A LÉLEK ÉS AZ IMÁDSÁG

1955. márc. 25.

Jöjj, Teremtő Lélek, és minden életre kel; megújítod a föld színét. Teremts tiszta szívet belém... Még ezt a szót, hogy Jézus, ezt se tudjuk kimondani a Lélek nélkül. De még ha nem is figyelek oda, imádság, szertartások közben, a Szentlélek dolgozik! Csak a Rejtett szándék legyen meg!

Hát még ha odafigyelek! Például a szentolvasóban! Ő az Animans et vivificans! – Ő a lelkesítő és életető! Az elevenítő. Ahol Ő úgy működhetik, hogy nincs akadálya, ott az Isten! Ott Jézus!

Elég egy Ave Maria-köszöntés s már jó a Szentlélek, él bennem Jézus.

Ave Maria! A lélek ablaknyitása. Beárad a Szentlélek. Legyen meg a tiszta szándék! A többit elvégzi a Lélek.

ÉLETÜNK JÉZUS ÉLETÉNEK FOLYTATÁSA

1955. jún. 8., Attyapuszta*

Papi életemben minden folytatás, kiegészítés. Kiegészítem... – mondom Szent Pállal.

Jézus folytatódik bennem. De a Szűzanya is. Az Ő lelkével, Szeplőtelen Anyai Szívével veszem közül Jézust. Körülveszem oltárodát, Uram...

*

Megelevenedett szeretetében engem használ föl Jézus is, a Szűzanya is. Szabad kezét engedek Nekik, hogy újra élhessék itt a földön az egymást és bennünket és mindenekfölött a Mennyei Atyát szerető életüket.

*

* Karmelita remeteség volt.

A földműves apja szokásait, életét folytatja, az iparos a mesteréét, a leány az anyjáét – folytatásai az ő életüknek.

Circumdabo... – Úgy veszem körül Jézust, ahogyan a Szűzanya! Mily könnyű az Ő lelkével egynek lenni. Csak hinni kell, akarni, vágni – csak szeretni. Csak szeretni, s mindig szeretni. Senkinek sem tartoztok más-sal, csak azzal, hogy szeressétek egymást... Mert ez a parancsunk van Istentől, hogy aki szereti Istent, az szeresse testvérét is. (1Jn 4.)

*

Abban nyilvánult meg Isten szeretete, hogy elküldte Egyszülött Fiát a világra, ut vivamus per eum – hogy Általa éljünk.

Ha szeretjük testvérünket, Isten bennünk marad, él.

AZ EZÜSTMISE GYÜMÖLCSEI

1955. jún. 15., Attyapuszta

Az én nyomorúságom az én jogcímem Jézushoz. (Eymard) Már régi felismerésem ez. Annyira, amennyire. Mostanra, az ezüstmise ünnepére azonban egészen ki-kristályosodott lelkemben: Ez az én „jogcímem”. S már szököm is, futva Anyámmal Jézushoz.

Nem az én érdemeim – rejtve végzett gyakorlataim visznek Hozzá, hanem éppen az, hogy mindent mindig rosszul végzek. Íme, itt a „titkos lépcső”, a hit, meg ez bizonyítja, hogy „a szeretet tüzeiben égve” az Ezüstmiséért a Szűzanya énekelhette el a Magnificatot helyettem, belőlem.

Mindent majd Ő... és mindig Ő, helyettem.

Ő, az én Édesanyám!

Ő, az én Kis-Szűzanyám!

Mi hiányzik még nekem?! Semmi sem fog hiányozni nekem. Az Úrnő kormányoz engem.

Ezentúl mindazt, aki találkozik, beszél velem, akivel dolgom lesz, összehoz az Úr, vagy aki bánt, kellemetlenkedik, szóval akihez a legkisebb kis közöm lesz,

azt mindig áldd, kis Jézusom, s mindaddig, amíg „légkörében” vagyok. Anyám! Magnificat!

A REJTETT SZERETET

1955. szept. 8. A Boldogságos Szűz Mária Születésnapja

Amikor kibontakozik előttünk más lelkek rejtett szeretete, elbámulunk: mennyi érték van az emberekben! Csak fel kell fedezni! Ó, a Mennyei Atya végtelenül szereti minden gyermekét!

De ha meglátjuk az Ő szeretetét a falevélben, miért nem látjuk meg az emberben!?

A KERESZTÉNY ÉLET JEGYEI

1955. szept. 20.

Kis Szent Teréz tanítása – saját életével tanúskodik róla:

Csak a szeretet számít. Apró szeretet-áldozatok virágait hinti a Golgota keresztje elé. Eredménye: a Halál pillanata a Szeretet isteni teljességében.

Az igazi keresztény emberi élet a Szeretet keresztútján folyik le. Vége: a Mennysország kapuján, Márián át belépés Jézus boldogságába.

A bizalom. Csodákat művel. Ez az Evangélium. Mindent elér vele az ember. „Bízzál, fiam, megbocsáttatnak a te bűneid.” „Kelj fel, vedd ágadat és menj haza” – hangzik a szó az inaszakadt felé. Kis Szent Teréz a Bizalom Szentje.

Kicsinek lenni – annyit jelent: gyermeknek, szívből

alázatosnak lenni. Jellemzői: az Istenre hagyatkozás, önátadás, nagylelkűség – kételkedés, kishitűség nélkül. A Gondviselés megszentelése ez. Ez Isten megdicsőítése. A gyermek belefekszik Atyja karjaiba. Mitől féljen?!

Csak a mai nap... Színtiszta evangéliumi tanítás.

Kell, Uram, hogy ma szeresselek nagyon, mert lesz-e holnapom?

A legtökéletesebb gyakorlat... A leggyakorlatibb, legvaskosabb valóság.

Hegyibeszéd vége: Ne nyugtalankodjatok. Mert Neki gondja van rátok. A tanítás kulcsa a hit. Ebből jó a remény, a bizalom, ebből fejlődik, terebélyesedik ki a fa koronája – a Szeretet.

A SZERETET ADÓSAI VAGYUNK

1955. okt. 15.

A Szeretet adósai vagyunk. Senkinek sem tartoztok mással, csak hogy szeressétek egymást: aki ugyanis felebarátját szereti, betöltötte a törvényt (Róm 13. 8.).

*

Adós vagyok szeretettel kivétel nélkül mindenkinek...

Ezt a szeretetet kölcsönkaptam, vissza kell fizetnem. Kinek? Istennek és a nagy Krisztus-testnek, de minden embernek is.

Ha nem fizetem meg adósságomat, hóhérok kezére jutok, börtönbe. Arra való ez a föld és a tisztítóhely.

„Így tesz mennyei Atyátok is veletek, ha mindegyiketek meg nem bocsát szívből embertársának.” (Mt 18. 35)

Ezt a szeretetet kapta az ember-Jézus, hogy itt a földön kioassa.

De csak Ő tudja igazán belőlünk kiárasztani az emberekre...

A SZERETET MEGSZENTEL

1955. okt. 28.

Egy öt éves korszak befejezésével ma egy új korszakot kezdtem, egy új epochét, a kizárólagos szeretet új életét.

Ezen a napon álltam a Keresztút előtt, s azt mondtam: Mire képes a Szeretet! Mit el nem visel a Szeretet!

*

A Szeretet, az áldozatos szeretet mindent megszentel!

A Golgotát, a szegeket, az ostort, a keresztest, a gyalázatot, az ordító, rágalmozó, dühös tömeget, amennyiben Isten akaratában hathatósan közreműködnek.

Mindent megszentel: a helyet, a környezetet, a gúnypalástot, a személyeket. A Szeretet befödi a bűnök sokaságát. Az enyémet, a többiekét, a bűntársukét. Mindenkiét.

A Szeretet él, hat, rozsdát éget, mindent kilúgoz. A Szeretet épít. Fű nő a fuvallatára, élet zsendül, virágba borul minden.

A Szeretet, amely odaadja áldozatul az életet, mikor meghalt, akkor támad föl. A Szeretet épít, szentté tesz, átváltoztat: „Istenek lesztek, a Magasságbeli fiai mindannyian.”

1955. nov. 4.

Megszilárdítani az akaratot a Szeretetben, rögzíteni magam hozzá – ez most minden törekvésem.

1955. nov. 5.

Egy kenyéren vagyunk.

*

Nem azé lesz a végső győzelem, aki bánt bennünket, hanem aki a bántást elviseli.

*

Isten irgalmas szeretettel szeret minket s azt akarja, hogy mi is így szeressük egymást – ennyi az egész.

1956. febr. 5.

Élni – szép. A szeretetért élni – szebb. Csak a szeretetet élni – legeslegszebb!

A LEGSZEBB KÉZMOZDULAT

1956. ápr. 8. Fehérvasárnap

A kéz feladata a legszebb kézmozdulat – az ostya és a kehely fölemelése. Mit emel föl? A föláldozott Szeretetet, elégtételül, engesztelésül, hálaképp, dicsőítésre, megváltásra, üdvözítésre, könyörgésre. Többet, nagyobbbat ember nem tehet. Ez a minden!

S ki vagy te? Az, aki fölemeli. Íme a te nagyságod. Nem te vagy a nagy. Amit fölemelsz: az a nagy. Akinek fölemeled, az, az a nagy. De mert fölemeled a nagyot, ez tesz téged is naggyá. Valaki azt mondta: az ember csak térdenállva lehet nagy. Emeld föl minél többször!

Jutalmad? Amit fölemeltél, megkapod. A tied. Megheted. Ó, szent Csere! Piszkos a kezed? A Szűzanya kezével emeld. Tisztátalan a szíved? A Szűzanya Szep-lőtelen Szívének tisztaságával emeld. Kevély vagy, hiú? Ott Anyád alázata.

Ó, mily gyönyörűséges a földi élet, a lélek felemelkedése Istenhez, a szellem feszült törekvése Isten felé.

„Az imádság legmagasabb rendű kifejezési formája: a szeretet lendülete az értelem sötét éjszakáján keresztül.” (Alexis Carrel).

TIED VAGYOK

1956. ápr. 12.

Tied vagyok, ó, Szűzanyám, hogy Jézusé lehessen az Atya dicsőségére. Ez az én nyomorult életem foglalata – mottóban.

Most pedig már a testem is imádkozik. Csak rágon-
dolk, s már imádja Jézust Anyánkkal.

*

Egész földi életfeladatunk az Efezusi levélben van
megírva: „...meghajtom térdemet az Atya előtt...
(Ef 3.)

Meg kell tanulni Krisztus szeretetét (amely felülmúl
minden ismeretet), és azt is, hogy beteljünk Isten egész
teljességével...

A SZERETET EGYSZERŰ

1956. ápr.

Isten, ki Fiadnak megalázódása által az elesett emberi-
séget felemelted... (Húsvét utáni II. vas. könyörgéséből.)

Csak az alázat tudja az elesett lelket fölemelni, csak
ez biztosítja a Szeretetet. Ez az alap. Csak így lehet lelki-
gyakorlatot megkezdeni.

*

1956. ápr. 18. Szent József pártfogása ünnepén

Szent Józseffel egyesült lélekkel – valósággal mint új
Szent József – mondom az Üdvözlégyet.

Legyen enyém alázata, egyszerűsége, engedelmissége
és hallgatása. Vele egyesülök a mindennapi élet minden
percében! József igaz ember volt. Teljesedjék ki bennem
Szent József egyszerűsége, amellyel elfogadta a kapott
parancsot, hogy Jézus és Mária oltalmazója legyen.

Az egyszerűségnek csak egyetlen gondolata, egyetlen
célja van: egyedül Isten!... Szent József nem gondolt
önmagára.

*

Szeretni könnyebb, mint ellenszenvet táplálni.

*

Hallgatás nélkül semmire sem megyek. Éljen Szent Jó-
zsef.

AZ ÖREGSÉG HASZNA

1956. jún. 28.

Olvastam: senectus est morbus! – Az öregség betegség. Igaz! De a kegyelem, amelyet szünetlen kapok, s amelyet folyton adagol nekem az én Jézusom: – az egészség: szellem és Élet! Mindjobban lemegy rólam az „Én”, mindjobban ráhagyatkozom Őreá. Morte all’io, evviva Dio. – Halál az Én-re, éljen az Isten! Ez az „öregség” eredménye. A fiatalság önbizalma eltűnik, mind teljesebb a bizalom Őbenne. Végre az Ő szentséges Akarata teljesezhetnek – akár az öregség árán.

Csak a fizikum erői fogynak el, de „virtus in infirmitate perficiet.” – „az erő az erőtlenségben lesz teljessé.” Erőim fogyatkozása ugródeszka a szentségre. Haut et vite! – Magasra és gyorsan!

Íme, a Bizalom! Íme, az újabb jogcím a bizalomra Irántad, Jézusom! Nemcsak az állandó nyomorúságom, de az öregségem is!

Öregség?! – Aztán kell-e kitűnőbb tér az alázat megszerzésére?! Qui Filii tui humilitate iacentem mundum erexisti... – Ki Fiadnak megalázódása által az elesett emberiséget felemelted... (Mise könyörgés).

1956. jún. 29.

Szent Péter és Pál ünnepe! Első prédikációm emléknapja... Ó, be szegény vagyok! És nyomorult, és vak, és mezítelen! Te vagy, Jézusom, az én gazdagságom! Egész nap neuralgikus* gyötrelem, rosszullét kínozott. Kétszer hánytam.

* Idegfájdalom.

A BÁRÁNY VÉRE

1956. júl. 1.

A drágalátos Vér! Már tegnap magával ragadott: a Kehely! A Vér közelsége, megváltó ereje.

Amikor D. a Jesu-Nostri azt hitte, hogy nem változtatott át, Jézus mint valami üde tavi Rózsa, fölmerült a Kehelyben:

– Adsum! – Itt vagyok! Deus adest – Isten itt van! De az emberek nem ismernek és nem szeretnek. Fac, ut cognoscar et amar! – Tedd, hogy megismerjenek és szeressenek!

Csodálatos a karvers kérdése: Hi qui amicti sunt stolis albis, qui sunt – et unde venerunt? – Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek – és honnan jöttek? Felelet: Hi sunt, qui venerunt de tribulatione magna et laverunt stolas suas in sanguine Agni. – Ezek a nagy üldöztetésből jöttek és megmosták ruhájukat a Bárány Vérében. Íme, a Mennysország egy jelenete: Szállnak a földről a lelkek. – Egy-egy harctéri jelenet. Lelkük szennyesét megmossák az Ő Vérével. Szentmisén! Aztán a Kereszt alatt az Édes Szűzanyával.

Tele vagyok Vérrrel. A ruhám, az arcom, a szám. Ahogy Szent Terézé egy áldozásban.

Gyönyörűek ezek a karversek: Ideo sunt... – Ezért állnak Isten trónja előtt és éjjel-nappal szolgálnak Neki! Et ipsi vicerunt... – És legyőzték a Sárkányt a Bárány Vérével és tanúságának igéjével. És végül: Beati, qui... – Boldogok, akik fehérre mossák ruháikat a Bárány vérében.

Mint a tündöklő Rubint. Venite et bibite. – Jöjjetek és igyátok. Ingyen adja.

Anyánk büszkélkedik velünk, mindig új ruhában, mindig a Bárány, a Fia Vérében megmosott ruhában állunk az oltárhoz.

Ő SZOMJAZIK BENNÜNK

1956. júl. 6.

Első péntek. Jézus Szíve. A gyalázatokkal tetézett Szív!

Szentmisében a kis Úrfelmutatás körül, feltámadt bennem a vágy: odaadni egészen becsületesem, mindenestül, gyökereztül, hajtásaival, mellékágaival együtt! A hajszálgökökerekkel! És végig a misén és utána. – Hallatlan vágy támadt bennem, ó, áldott Isteni Szív!, a teljes kiüresítés után, a valódi lelki mezítelenség után: kifosztva, megfosztva lenni mindentől. Ahogyan Keresztes Szent János! És karmelita szentjeim! – De ez a lényeg: a Becsület!

Kicsit félek; de hála Istennek, nagyobb bennem a vágy, mint a félelem.

Csak így lehetek igazi áldozat papokért, szerzetesekért, az enyémeikért, népemért, a lelkekért. Ő szomjazik! Ki kell elégíteni! Használj föl, Jézusom.

Mily jó előkészület az első szombatra. A Szeretet tüze eméssze föl a kevélység hajszálgököreit is!...

Áldd meg azt a száját, mely reám mond valamit, a megítélőt, azt a lelket, aki bármi kedvezőtlen gondolólam!...

Éljen Laodicea! (Jel 3.) Oda kívánczozom trónodra, melléd, ott üljek Veled, én Mindenem.

Engedd, mielőbb hadd fizessem meg az árat: odaadom jó hírnevet, a megbecsülést, mindent. Üresen akarok Hozzád menni, mint igazi Semmi!

Anyám Szívével szeretlek, én Szerelmem!

Jézus Eucharisztikus Szíve, a papi szív példaképe, könyörülj rajtunk!

*

Íme, Kis Szent Teréz sikere! Látom, ez a gyökér: kipucolódás teljesen a becsvágy, a kevélység iszapjából!

S oly jólesik, hogy látom, élem, ezért, csakis ezért, a hazugság nélküli önismeretért énekelhetem szívből: Adoremus... quoniam confirmata... – Imádjuk... mert erős rajtunk irgalmassága (hát nem irgalmasság ez), és mindörökre megmarad igaz volta! (az, hogy én a senki, Ő a minden). Alázatosság: igazság!

Ó, hogy értem (Jel 3.): Én, akiket szeretek, azokat...
Jézusom, ott kell ülnöm trónodon, melletted...

Föl tehát a magasba, a Csúcsra: Gyorsan. Isten legnagyobb dicsőségére. Hogyan? – Teljes kiüresedésben. Vacate et videte... – Üresítsétek ki magatokat és lássátok. Látom, nagyon jól látom: Quoniam Ego sum Dominus! – Mert Én vagyok az Úr!

Ó, isteni Világosság!

Ó, én kedves Keresztes Szent Jánosom! Szent Illés, Szent Teréz és Kis Teréz és Jézus-Máriáról nevezett tiszteletreméltó János* atya! „Időt vesztettem. Jobb a szűk út!”

Anyám, Legédesebb, holnap lesz első szombat!

Én és a lelkek! Mindent akarok!...

* A Sarutlan Karmelita Rend Szent Illés Kongregációjának általános főnöke volt (élt: 1564–1615). A karmelita szerzetes újoncok oktatására írott „A lelkiélet tankönyve” a Magyar Sarutlan Karmelita Rendtartomány kiadásában 1938-ban nálunk is megjelent. Szent Terézről nev. Ernő atya fordításában.

AZ ÉRZÉKEK FOGSÁGA

A SZÓRAKOZOTTSÁG ELLEN

1956. aug. 3.

Jézus az imában való szórakozottság ellen küszködő Szent Gertrúdot így vigasztalja: „Íme az én Szívem, mely a Szentháromság szerve. Neked adom azt, hogy a te hiányosságodat pótolja.”

Ettől kezdve Gertrúd már csak így imádkozott: „Sebzett Szívedre kérlek, én Megváltóm, szereteted nyílával sebesítsd meg szívem, hogy az többé semmi földi vonzalmat ne érezzen, hanem csupán Istenséged sugallatainak engedelmesskedjék.”

A megkérelő imádságra is megtanította őt az Úr, s ebben az a fontos, hogy az imákat és a jó cselekedeteket azzal a szeretettel egyesítsük, amelyből az Isten emberré lett, s ekkor nemcsak az a büntetés marad el, hanem a megkérelők jutalmát is kapnak.

A LEGFONTOSABB – A JELEN PILLANAT

1956. aug. 9.

Mily problémamegoldó a jelen pillanat! Ebben a jelen pillanatban szeretni! Csak szeretni! Ezt az egyetlen pillanatot kihasználni. Ha már a jövő pillanatokra gondolok, meglopom ezt a jelen pillanatot, megszegényítem, jelentéktelenné teszem. . .

Nagyon értem, méltánylom most ezt! „Ne gondold a jövőre. . .” Ó, mily világos ez most! . . . „Éjszakáimban nincs sötétség, hanem minden fényben ragyog!” (Keresztes Szent János)

Jézus e pillanatban akar bennem szeretni, érvényesülni – a Szentlélek most akar tevékenykedni. . .

Ó, hogy törekszik, hogy nyomul előre!... Csak gondoljak rá, csak hagyjam. Hagyj engem cselekedni! – mondják nekem.

Hagytam magam vezetni, szeretni, mint a gyermek!... Ez az egész! Minden pillanatban, s mindig ebben a pillanatban!...

A SÖTÉTSÉG ÓRÁJÁN

1956. aug. 11.

Fájdalommal tele a lelkem, s éltem az alvilághoz közeleg.

Azok közé számítanak, akik szállnak már alá a sírverembe, olyan lettem, mint az erőtlén ember, a halottak közé bocsátva... (87. Zsolt. 4.)

Az emberi gonoszság és sötétség legmélyén jártam. Ismerem magam.

Emlékezetünket megerősítse!

Mire emlékezzünk tehát?

– Ki vagyok én. Uram?

– S ki vagy Te?!

Esti megvilágításom: tökéletesen átérzem, amit az Apostol a Korintusiaknak ír (2Kor 12, 7–10.): Ut ne magnitudo... – De hogy a nagyszerű kinyilatkoztatás elbizakodottá ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon, és el ne bízam magam...

Tövis: valamiféle állandó testi betegség és nem tisztátalan kísértés.

*

Ugyancsak este lefekvéskor:

Mikor Jézus a földjön járt, mily boldog lehetett az, aki Őt fölkereste, vagy csak Rá gondolt!... Hát ma nem így van?! Hisz a tabernákulumban itt van, hiszen –

esszük. Kell-e realisabb rá gondolás s jobb alkalom a Vele való találkozásra, egyesülésre, jelenlétében való járásra?

*

1956. aug. 16. Éjszaka.

Ave Maria!

E két szóban minden benne van. Tehát – Jézus, és Vele a Szűzanya mélységes alázata, szeplőtelen tisztasága, lángoló szeretete. És e három diadala!

Legyek Anyám gyermeke!

Oly jószágos vagy, Jézusom! Nekem adtad a Szűzanyát. Az Ővé vagyok – egészen!

Virtus in infirmitate perficitur. – Az erő az erőtlenségben lesz teljessé.

Benedictus! – Áldott az ösztöke és áldott minden erőtlenségem!

*

1956. aug. 17. Tegnapról (Üllő)

Egy a szükséges! – Ezért mondja Jézus: „Keressétek . . . !”

*

1956. aug. 18.

Holnap a tíz belpoklosról szól az evangélium: Domine si vis, potes me mundare. – Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.

Nem meggyógyultak, hanem megtisztultak.

AZ ASZKÉZIS ÁBÉCÉJE

1956. aug. 19.

Aszkézis annyit jelent: sűrűn abbahagyni! Amikor szenvedélyessé lesz a dolog, azaz amikor átadja magát az ember érzéki kívánságainak: evésnek, ivásnak, olvasásnak, nézésnek, hallásnak . . .

Isten mindent élénk ad: válassz! Próbára tesz! Éljen
Jézus Krisztus, a Szeretet!

*

A hit, remény, szeretet gyarapodása Keresztes Szent
János szerint:

Engedd, hogy parancsoljanak neked,

Engedd, hogy oktassanak.

Engedd, hogy rendelkezzenek veled,
és tökéletes leszel.

Ez a teljes én-megtagadás.

*

1956. aug. 20.

„...et a te nunquam separari permittas!” – Ne engeddd, hogy valaha is elszakadjam Tőled!

Csak vegyem, csak egyem, csak érintsem, csak szeressem Jézust, s minden rendben lesz, mindent megkapok, mindent elérek. Tiszta leszek, boldog – tökéletes.

Ó, végtelen, ó, örök Szeretet nagy mélysége!... Szentmise! Minden!

*

1956. aug. 22.*

Ecce, Cor Immaculatum! – Íme, a Szeplőtelen Szív!

Minden jól van, de az nincs jól, hogy a szív kapuján be-beoson az ellenség, a Sátán.

A Szív, a lélek kapui: az érzékek.

*

A mai könyörgésből: „...secundum Cor tuum vive-re... – Szíved szerint élni...”

Ez a végső tanulság: érzéketlennek lenni!

*

* Augusztus 22-én legújabbán – a liturgikus ünnepek áthelyezése miatt – „Szűz Mária királynő” ünnepét tartjuk. Szűz Mária Szeplőtelen Szívének ünnepe pedig a Jézus Szíve ünnepe péntekét követő szombaton van.

1956. aug. 23.

Hic enim quaeritur in dispensatores – A megbízottól pedig nem kívánnak többet, mint hogy hűséges legyen (IKor 4, 2).

*

1956. aug. 25.

P. Petit-től megkérdezték: hogyan növekedhetünk a szeretetben?

– Ennek csak egy módját ismerem – válaszolta. – Szeretni kell! Amint olvasni is úgy tanulunk meg, ha olvassunk, és írni is, ha írunk, szeretni is úgy tanulok meg, ha gyakran indítom fel az Isten iránti szeretetet.

*

1956. aug. 31.

Az éjszaka újólagos élménye: Domine Jesu, noverim me, noverim Te! – Uram Jézus, ismerjem meg magamat, ismerjelek meg Téged!

De a mi elvünk: ismerjük meg a többieket, csak ne magunkat! Mindig a másikat!...

A pünkösöd utáni 15. vasárnap leckéje kítűnő ösztökélést ad az önismeretre: Opus autem suum probet unusquisque... – Vizsgálja meg mindenki saját tetteit s tartsa meg dicsekvését önmagának, ahelyett, hogy mások elé tárná. Hiszen mindenkinek a maga terhét kell hordoznia (Gal 6, 4-5).

Quae enim seminaverit homo, haec et metet. – Ki mint vet, úgy arat. „Ahol nincs szeretet, oda vess szeretetet, s szeretetet fogsz aratni” (Keresztes Szent János).

Szeretetet vetni mindig és mindenütt! Amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, főképp pedig hittestvéreinkkel. Ma, most és mindig: Solus Jesus! – Egyedül Jézus!

*

1956. szept. 4. Hajón

Teljes dilettantizmus. Mindent csak úgy félig-meddig, csak valahogyan. Semmit sem vállalok – egészen. Szán-

dékban igen, de nem – tettben. A Szeretetet sem, az alázatot sem. Semmit. Mindent megalkuvással, engedményekkel, elnagyolással, mihelyt kivitelre kerül a sor. Sohasem teljes a lemondás, az áldozathozatal, csak szándékban, még hejyesebb ez a kifejezés: ábrándban, fantázia szerint, álmodozással.

*

Helyes az önismeretem? Igen!

Quid faciam? – Fac bonum! – Mit tegyek? – Tedd a jót!

... Factores, non tantum auditores! – Cselekvői, nemcsak hallgatói!

Coepit facere et docere... – Kezdett cselekedni és tanítani... Először: facere! – cselekedni!

*

A vágyak!... Tulajdonképp a vágyak áldozata az ember. – Ezeket kívánja kielégíteni. Miattuk érzi egészen rosszul magát. Kínlódik, gyötrődik. Ezért nem lát világosan. Ezek homályosítják el értelmét... Nincs nyugta, békéje – öröme.

Ezért tanítja Jézus: Si quis vult... – Ha valaki utánam akar jönni, abneget semetipsum! – tagadja meg magát!

Vince teipsum – ex caritate erga Jesum. – Győzd le magad – Jézus iránti szeretetből. Győzzön a szeretet! Éljen a – Kereszt! In hoc signo vinces. – E jelben győzni fogsz.

SEGÍTŐINK AZ ÖNLEGYŐZÉSSEN

1956. szept. 5.

Legyőzőm magamat – szeretetből, hogy mindig kedvében járjak az Úrnak, hogy örömet szerezsek Jézusnak.

Nagyon akarok örülni annak, hogy a Kis Szűzanya megszületett. Kis Jézusom, add meg nekem ezt az örömet. Ezzel a Te örömmel várjam szeptember 8-át:

Rosa Mystica,
Parvula Dulcissima,
Nubecula Parva,
Mihi nata, mihi data!
O Maria Immaculata!
Titokzatos Rózsa,
Legédesebb Kicsike,
Kis Felhőske,
Nekem született, nekem adatott!
Ó Szeplőtelen Mária!

*

Szentmise alatt és után:

Spiritus Domini replevit... - Az Úr Lelke betöltötte a földkerekségét. ... Apud vos manebit... - Nálatok marad és veletek lesz - mindörökre. És megtanít titeket mindenre...

Ha valaki szeret engem, az megtartja beszédemet, és azt Atyám is szeretni fogja és hozzája megyünk és lakást veszünk nála.

Nincs kétség! - Isten szeret és bennünk van! Ó, Istenem és Mindenem! Add, hogy ne tudjak vétkezni!

Nagy dolog: ha tudok nem vétkezni, de a legnagyobb dolog: ha nem tudok vétkezni (Szent Ágoston).

Add, hogy csak szeretni tudjak!... Add a Te szeretetedet! Add Önmagadat! Csak Te élj! Csak Te légy! Deus meus et omnia! - Istenem és Mindenem!

*

Jézusom, nem félek. Pedig volna miért. A szabálytalanságok, a hanyagságok, a mulasztások, a vétkeim - vakmerőségem! - S nem félek!...

Hát kihez mennék?! Csak te vagy egyedül, ahová forduljak.

Nem félek. Csak bizom, remélek. Már kellene valamit tennem, igazán cselekednem: facere, agere – tenni, cselekedni. Semmi se megy.

Neked kell cselekedned. Nélküled mindjárt cserbenhagylak, megcsallak, véték, hibázom...

Csak Te, Te Jézusom! Neked kell cselekedned! – Éljen bennem, cselekedjen bennem! Azaz pillanatonként küldd a Szentlelket. Küldd és élek. Szeretlek.

*

1956. szept. 6.

Semmiiben sem álltam meg a helyemet. Minden a kegyelem!... Nélküle?...

A szegény, megpróbált, „agyontanult” lélek mindig csak ezt az egyet akarja: mindig élvezzen, s jól érezze magát a test is! Mennyire nem az igazság, tehát nem az alázat útján járunk! – Pedig: Ugyanaz az érzés legyen bennetek, mint Krisztusban...!

*

A megoldás kulcsa mindenben:

Szent, mély, szakadatlan Hallgatás!

Silentium – kívül, bent!

*

Silentium calefacit cor amore Dei... A csendhallgatás betölti a szívet Isten szeretetével.

*

SZORONGÁS ISTEN NÉPEÉRT

1956. szept. 15.

Fájdalmas Anya ünnepén erősen vágódott a lelkembe az egész emberiség, különösen a papság, a szerzetesség veszedelmes lelki helyzete. Buzgósággal buzgólkodva olvasom, imádkozom a holnapi (17. vasárnapi) könyörgést: Add meg, kérünk, Urunk, népednek, hogy a go-

nosz lélek fertőzését elkerülje és tiszta lélekkel csak Téged, Istenét kövesse.

A képzelet fertőzése – talán ez a legnagyobb baj. A Sátán itt tud a leghatásosabban dolgozni, félrevezetni, ártani! Fantázia! Benépesíteni égiekkel! Szüntelen ellenállni a szüntelen ördögi próbálkozásoknak!

A Sátán -- megejt. S ha megejtett, fogva tart; nem ereszt.

Szakítsd ki magad! Könnyedén! De mindig fölfelé: Ave Maria!

*

1956. szept. 21.

Még az előző napokról: Vigyázatok, hogy valaki el ne ámtson titeket... „Én vagyok a Krisztus!”... Itt a Krisztus... Ott a Krisztus...” (Mt 24).

Igen! Krisztussal, az Igazsággal sokan érvelnek. Nem! Nem! Ne higgyetek nekik...”

Mint hogy megnövekszik a gonoszság, sok szívben kihűl a szeretet (Mt 24, 12).

Ezekiel: „Ahová a Lélek indította őket (4 élőlény), oda mentek. S mikor mentek, vissza nem fordultak.”

*

1956. szept. 23. (pünkösd után 18. vasárnap)

Szentlecke: Hálálkodás az enyéimnek * adott kegyelmekért.

Evangéliumi szakasz: A paralyticusról – inaszakadt-ról. „Bizzál, fiam, megbocsáttatnak bűneid.” Gondolták: Káromkodik!

Ó, a bizalom! Kis Teréz, Colombiere Szent Kolos bizalma!

Azért mondta Jézus, hogy: „Mert hittek”!

Hiszek, bízom én is mások helyett!... Ó, ahogyan mondja ezeket a szavakat Jézus! Csupa bizalom leszek!

* Lelkigyermekei.

A vasárnapi csendes imádságban olvassuk: Isten, ki ez áldozat tiszteletreméltó cseréje által az egy fölséges Istenségnek részeseivé teszel minket... add, hogy megismerjük az igazságot... s megfelelő étellel megvalósítsuk.

Nem elsősorban a „bizalom” által?

Csak bízzál, ha inaszakadt vagy is!

A Szűzanya bizalmával! Az Ő alázatával, az Ő szeretetével!

*

Omnia possum in eo, qui me confortat. – Mindenre képes vagyok abban, aki megerősít engem.

ÉRZÉKEINK FOGSÁGÁBAN VAGYUNK

1956. szept. 24. Fogolykiváltó Boldogasszony

Pillanatról pillanatra. Ments ki, Anyám, most, érzéseim fogságából, most hiúságom, majd meg – különösen képzeletem, aztán fegyelmezetlenségem, most énem, természetem fogságából! Bűneink fogságából megszabadítva, kiragadva... Megszabadult a lelkünk, mint a madár a vadászok törétől... A tör elrontatott és mi megmenekedtünk.

Fogolykiváltó Kis Szűzanya, szabadíts meg önmagamtól!...

A három fővágytól!

Akkor akarom a legtöbbet, mikor semmit sem akarok, egyet kivéve: Jézust!

Boldog az a férfiú, aki... véthetett volna, de nem vétett, gonoszt tehetett volna, de nem tett.

*

1956. szept. 30. Kis Szent Teréz halálának évfordulója

Ily halált adj, Istenem. A szeretet teljességében.

A pünkösöd utáni 19. vasárnap könyörgésében azt kér-

jük: testben és lélekben egyformán akadálytalanul, szabadon kövessük, ami a tied... Szent Jeromos miséjéből a csendes könyörgés: a libera mente servire – szabad lélekkel szolgálni kegyelméért esd. Szabadnak lenni! – Kétféle értelemben:

- „expediti” – akadálytalanul,
- akaratunk teljes szabadságával.

Fogolykiváltó Boldogasszony, segíts ki rabságaimból. Csak a Te rabod legyek.

Újuljatok meg... öltsetek magatokra az új embert.

Ne adjatok helyet a sátánnak.

Mennyire akarja Isten a győzelmünket, Jézus, a Szűzanya!...

Én Istenem, akarj Te bennem! A Te vágyaddal, akaratoddal!

A HARAG ÉS A KEVÉLYSÉG

1956. okt. 4. Asszisi Szent Ferenc

Megbirkózni a szenvedélyekkel! A haraggal! A becsvágygal! A szemek kívánságával! Ki? Én?! Ugyan! – Majd a Kegyelem! Majd az Ave Maria! Majd az Élő kenyér, a részegítő Kehely!

És a fantázia? – Csak nyugodtan! Semmibe venni! A Sátán az! Menj ki magadból!

A világ meg van feszítve számomra és én a világ számára.

*

1956. okt. 6.

Nevezetes nap!

Mily világos a tegnapi szörnyű felháborodásom eredete. A „szörnyű kevélység” az! Hogy Én?!... Érzékenység, harag, düh! Hogy merészel valaki ilyet gon-

dolni, mikor nekem annyit köszönhet!? Nesze neked, életszentség!

S aztán! A kapaszkodás, az erőlködés, hogy valamit mutasson az ember. S mi a forrása a Minderwertigkeitsgefühlnek, a kisebbségi érzetének, ha nem a „szörnyű kevélység”? Ó szörnyű Lucifer!

Nem tartott sokáig! Elvonult gyorsan, majdnem nyomtalanul. Talán mégsem oly mély!

De ez az önnyugtató megint nem abból a „szörnyű kevélységből” való? Hogy mily hamar megvigasztalodom, hogy: talán mégsem vagyok oly hitvány!?...

Ó, az önmegtagadatlanok sűrű felburjánzása! A lapangó érzéki önszeretet!

Viszont: a mai nap az isteni Irgalomé!

A szentmisében, átváltoztatás közben felragyogott a szó: Véremnek kelyhe, az új és örök Szövetség!

Új és örök szövetség! Elmondhatatlan világosságban és átélésben tündökölt minden szó. Szövetség Istennel! Minden szövetség! Új Szövetség! Mindig új, megújuló, friss, színét nem veszti, benne van a tavasz, az élet. És örök! Valóban: Mindenre képes vagyok abban, aki meg erősít engem.

*

1956. okt. 7. Rózsafüzér Királynéja ünnepén

Éjszaka. Ó, mily tisztán látom magamat! Isten szentes akaratát testemben, lelkemben.

Mindent Ő ad, küld, de mindent ám, hogy igen élesen lássam magam: mennyi hiányzik még a Szeretetből, tehát a tökéletességből. – Valóban, valóban gondoskodik arról az Úr, hogy ne merjek legcsekélyebb jót se gondolni magamról, hogy lássam: Isten kegyelme minden. Ó, mily messze, mily távol vagyok!...

Nem hiúnak lenni! Fölülállni, kívül lenni magamon, közömbösnek, érdektelennek látszani. Sancta Indifferencia! – Szent Közömbösség! És délután megyek ki a Szé-

her útra.* Aztán a Szent János Kórházba!* És holnap délután a Kicsikhez!**

És mindenből hasznót húzni. És semmiben sem keresni a magamét! Csak szeretni!

Elviselni magamat – szelíden, és szüntelenül megalázkodni. A szeretet mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel.

Ez a Rózsafüzérről szóló szentmise mindent egybe foglal... És a legerősebb szövetséget kötötték...

A kánon közepétől, a Hanc igiturtól ott állott, egészen szellemileg s mégis testben – csak a szemem számára. Átváltoztatás alatt, majd mikor a Hostiam puram-ot mondtam, megláttam, hogy egy, egészen egy a Hostiával – a szentostyával, az Áldozattal!

Panem quotidianum – mindennapi kenyerünket...! Ez az én mindennapi kenyérem: Isten Akarata minden pillanatban, úgy, ahogyan Ő adja. Egészen úgy!

Csak jól lássam magamat: ámitás nélkül!... Teljes bizalom!... Omnia suffert... – mindent elvisel...

*

1956. okt. 9.

Becsületvesztés lépten-nyomon. Hol itt, hol ott! És ez Jézus sorsa is a Tabernákulumban! Ó, mily kicsi, mily jelentéktelen, mily szegény. mily megvetett, mily mellőzött, mily félreértett. Azt akarja, az az ambíciója, hogy Hozzá hasonlítsak. Hogy Jézussá legyek: az én tabernákulumom a világ, a környezet, az elhanyagolt, a gondozatlan, a „piszkos” „Tabernaculum”, s én benne.

* Betegekhez.

** A szabadság-hegyi „Si” Mária kegyképhez gyakran járt Marcell atya. A „Kicsik”-hez alatti a kis Jézust és a kis Szűzanyát érti, akikhez egy ottani élménye fűződött – látta a Két Kicsit, amint a „Belső Várkastély”-t építik és őt tessékeli be.

Mennyire szükséges, hogy a Szűzanyában éljek: a látható tabernákulumban elrejtsem a láthatatlan Tabernákulum: Mária!

Elragadóan szép Lénárdi János mai szentmiséjében a Dénes vértanúról szóló megemlékezés: ...pro amore tuo...: Add, hogy irántad való szeretetből a világ örömeit megvessük és semmi szenvedéstől se féljünk...

*

1956. okt. 10.

A tegnapi szentmise visszhangja; 2Kor 4, 16: „Nem veszítjük el bátorságunkat, mert bár a külső ember romlásnak indult bennünk, a belső napról napra megújul.”

*

1956. okt. 11.

A bevezető ének az anyaságról szól: Íme egy Szűz méhében fogan és Fiat szül és neve Emmanuelnek fog hívni.

Emmanuel: Isten velünk! Valóban. Élménnyé lett bennem. Jézus szünetlen velünk van.

Hiszen Jézus szünetlen velem, itt van: Anyja gondoskodik erről.

Hiszen Emmanuel – Velünk az Isten...

Ez volt ám élmény!

*

1956. okt. 12.

Még egyszer az érdektelenség. Sancta Indifferentia – Szent Közömbösség. Ezer szál kötöz s kapcsol bennünket a földhöz. A „Vacate” – Üresítsétek ki magatokat, nagyon hiányzik. Mily nehéz „személytelenné” válni. Pedig hogy segít az Emmanuel!

Hagyd egészen Reá magadat. S ne törődj mással! – Igazi lelkigyakorlat.

MAGUNK SAJNÁLÁSA

1957. jún. 29.

Sajnálkozás magunkon, részvét önmagunk iránt, azaz mélységes önszeretet.

*

„Ne foglalkozzék mindig önmagával!” „De akkor hogyan lehetséges az önismeret?!” – Önmagunkkal foglalkozni mindig annyi, mint önmagunkat keresni. Az önismeret annyit jelent, mint megismerni magunkat, hogy önmegvetésünk által megismerjük Istent.

Istent keressük, ne magunkat. Az önismeret bíráló, elítélés; míg az önmagunkkal való foglalkozás – önmagunk keresése és nem elítélése.

*

1957. aug. 8.

Ad minus austine patienter, si non potes gaudenter. – Legalább tórd békével, ha örömmel nem bírod (Kempis, III. 57.).

*

Ne sajnáld s ne sajnáltasd magadat!

*

„Meneküljünk az önmagunk körül forgó gondolatoktól.” (Newmann)

FOGSÁG ÉS SZABADULÁS

1957. szept. 23.

Várom minden pillanatban, hogy jön Ő. S milyen a fogadószobám? Ó! Hisz moccanni sem lehet! Megtelt! Nincs hely Számára! Ó! – Micsoda rabság! – Szept. 24. Holnap! Megszabadulni! Kicsikék! Anyám! Segíts!

1957. szept. 24.

A Primában így énekelünk:

Carnis terat superbiam
Potus cibique parcitys. –
A testnek dölőfét törje meg
Étel s italban hősi fék.

S megindult a világosság fényözönének lavinája bennem. „Megláttam” az isteni pedagógiát, amellyel hét éven át vezetett. Hiszen erre akart rászorítani az Ő szentséges Akarata. Maga segített, nyilvánvalóan elem adta az alkalmat: meghalni nemcsak a világnak, de természetünknek és hajlamainknak – önszeretetünknek is. – Micsoda fogság! – Fogságba vetett, hogy a fogságból kiszabadítson. Captivam duxit captivitatem. – A rabságot fogságba vitte. A mai Keresztút a Belvárosiban! Az I. stáció! Hogy bennünket kiszabadítson az emberi tekintetek fogságából. Önbecsülésünk, a szemeink, füleink, nyelvünk, fantáziánk, vágyaink, ítéletünk, önakaratunk – testünk fogságából.

Mily szörnyű zsarnokok ezek mind! Hogy uralkodnak rajtunk, hogy győznek, parancsolnak.

Christus vincit, regnat, imperat! Krisztus győz, uralkodik, parancsol.

O salutaris Hostia! – Ó üdvösséges Áldozat!

Ó, én Királynőm, Kis Szűzanya!

*

Hogyan megy könnyen a szabadulás? – Elfogadva az ígát, egyelőre: „elegendő, hogy megalázódjam és szelíden elviseljem önmagamat”.

FÉREGIRTÁS

1957. okt. 7.

A múlt hét csütörtök este: kilencedet tartok a fatimai jubileumra ezzel a mottóval:

Heves küzdelem kevélységem ellen. Mint aki poloskára akad. Még az ágyat is szétszedi. Máskülönben a férreg mindent ellep.

HALÁLT HOZÓ VÁGYAKOZÁS

1957. dec. 2.

Advent a Gelasianum szerint az Örök Szabadság Országá után sóhajt:

„A Szentmise szent titkaiban való részesedés által tanít minket arra, hogy lenézzük a földi dolgokat és szeressük az égieket, és ledöbván magunkról a halált hozó vágyakozás minden kötelékét, tégy bennünket az örök szabadság országának részeseivé.” De először szabadulni kell a bűnöktől: lehordani a halmokat.

*

Minden azon múlik, hová irányulnak vágyaink!...

*

1958. febr. 25.

A csillogó eszű ember általában igen sokat tud, nagyon erősen mindent meglát, csak egyet nem: önmagát.

Ó, KICSI JÉZUS

1959. jún. 25.

O Jesu Parvule

Ó, Kicsi Jézus;

Legédesebb Gyermekek!

Téged köszönt, Téged imád bennem és helyettem
a kicsi Mária,

a Titokzatos Rózsa! A Legszebb!

Fogadd el Szeplőtelen Szívét

Az én szegény, romlott szívem, testem helyett

Fogadd el legdrágább Lelkét.

Ne tekintsd bűneimet,
Szemeid lássák mindig
A Legédesebb Kicsi Máriát!
A Neked szentelt Máriát!
Ó, Kicsi Jézus!
Legédesebb Gyermek!

III. FEJEZET

A VILÁGBAN, DE NEM A VILÁGNAK

A LEGHOSSZABB ÉLET VÉGÉN IS CSAK KEZDŐ LESZEL

1959. júl. 7.

Ébredés pillanatában: Fogadd el nyomorúságomat.
Mindig ezt adom és a Szeplőtelet.

*

1959. júl. 8.

Napszúrás. Érgörcs.

*

1959. júl. 9.

Szívből alakult ki bennem: Fogadd el az én nyomorúságomat,
fogadd el bennem, helyettem az én Szűzanyámat. Szünetlen: Suscipe! – Fogadd el!

*

1959. júl. 19.

A mennyek országa erőszakot szenved. Az erőszakosoké a mennyek országa. Nem ugyanezt jelenti-e: Anynyira haladsz, amennyire erőt veszel magadon!?

*

1959. júl. 26.

Suhard: „Ha mindent megtettünk, mi rajtunk állt, bízzuk magunkat fenntartás nélkül a Gondviselésre.” „Anyyira néztem a Szent Szűzet, amennyire csak bírtam” – mondta Bernadette.

Legyen meg bennünk a szándék, hogy minden'erőnk-ből „belecsimpaszkodjunk” Istenbe... Jézusba, Szűzanyába!...

*

1959. júl. 28. Hármashatár-hegy; délután 4 óra

„Megbocsáttatnak az ő sok bűnei, mert nagyon szeretett.”

Jézus Szeretete: a Szentlélekben van.

Vele szeretni mindent s mindenkit! A Parvula Dulcissima-t! – A Legédesebb Kicsi Máriát! A Szeretet mindent betölt. És mindenkit, engem is! Mérhetetlen Erő, Hatalom, Boldogság – Immensus Pater, Immensus Filius, Immensus Spiritus. – Mérhetetlen az Atya, Mérhetetlen a Fiú, Mérhetetlen a Szentlélek. Immensa Caritas! – Mérhetetlen a Szeretet! Infinita dilectio: – Végtelen a Szeretet.

Fortis, ut mors, durus, sicut infernum.

O Beata Trinitas!

Finis unicus: caritas!

Sanctissima Ebrietas: Caritas!

Immensa, infinita, unica Caritas!

O Beata Trinitas! –

Erősebb a halálnál, keményebb a pokolnál

Ó Boldog Szentháromság!

Egyetlen Cél: a Szeretet!

Legszentebb részegség: a Szeretet!

Mérhetetlen, végtelen, egyetlen Szeretet!

Ó Boldog Szentháromság!

Betölt, betölt, betölt a Szeretet!

Ut implemini in omni plesitudine Dei

Impleta, completa

o beatissima Creatura!

Dulcissima Immaculata!

Mihi nata, mihi data,

O Maria Immaculata!

hogy beteljetek Isten egész teljességével!

Betelt, kiegészült, ó Legboldogabb Teremtmény!

Legédesebb Szeplőtelen!

Nekem született, nekem adatott,

Ó Szeplőtelen Mária!

1959. aug. 2.

Óvakodj a rossztól, de a jótól is, amit nem Isten akar.

*

1959. aug. 4.

A világban élek, de nem a világnak.

Newmann: Az öskereszténység jellemző tulajdonsága: az Örökkévalóság felé való fordulás, az imádság és az öröm.

*

1959. aug. 6.

Diego Fabbri: *Jézus pöre* olvasása közben. Miért kell nekünk Krisztus? – Mert szükségünk van rá. Miért kell Isten? – Mert szükségünk van rá. Miért a Szűzanya? – Ugyanazért. Miért kell a bűnösnek? – Mert szüksége van rá. Mária Magdolnának? – Ugyanazért. A tékozló fiúnak, Ágostonnak, a vaknak, az elesett embernek, a kétségbeesőnek, a megszállottnak, a poklosnak is.

De miért van szüksége az ártatlannak? A szentnek? Az igaznak?

– Hogy az maradjon.

Krisztus és az Ő Egyháza maga köré gyűjtötte az elnyomottakat, a betegeket, az elhagyottakat és az elesetteket, akiket gyötör a szegény. Azok tolonganak körülötte, akik nem mernek élni... s legtöbbször csak akkor kezdenek rágondolni, akkor kezdenek el imádkozni, amikor halálukat érzik közeledni.

Szégyelljük megvallani a Názáreti Jézust. Ez a magyarázata annak, hogy nem tudjuk megváltoztatni a világot... Nem törődünk Vele. Legfeljebb halálos ágyunkon... Szegény ez, megalázó szegény. Péter érezhetett valami hasonlót, amikor megtagadta az üldözött Jézust: „Nem ismerem, soha nem láttam” – ...Jézustól félnek. Nem mindenkinek van bátorsága Jézussal találkozni. Az emberek jobban szeretnek távolabbra húzódni. Talán véletlenül van szükség, hogy szembekerüljenek Vele.

Akkor bátran szemébe kell nézni. És elkövetkezik egy pillanat, amire esetleg évekig hiába vártak. Tüzet fog-nak... sírnak... mellüket verik. Merészelik nyilváno-san megvallani...

*

1959. aug. 11.

Letéve minden terhet és a minket környező bűnt, ki-tartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret (Zsid 12, 1).

Mai szentmise tanulsága: Minden pillanatom Istené a mi Urunk, Krisztus által. Ámen! Keresztülviszi a Szűz-anya!

*

1959. aug. 15.

Testestül-lelkestül, egészen a Szűzanyaé vagyok. Min-denem az Övé, tehát Isten bármit akar, azt tökéletesen mint az Ő rendelkezését fogadom.

A szentmisén kapott két megvilágosodás így függ ösz-sze. Minden pillanatom Istené a mi Urunk, Krisztus ál-tal s ezt a Szűzanya biztosítja, hiszen az Övé vagyok testestől-lelkestől.

*

1959. aug. 29.

A kitágult edény. A szeretet minél jobban kitágítja a szív „edényét”, annál nagyobb lesz a boldogsága az Örökkévalóságban.

*

1959. szept. 4.

Íme az Úr szolgáló leánya, legyen a Te Igéd szerint. Ezt kell megvalósítania minden nőnek, s elsősorban a Szűzanya minden gyermekének!

Ezen múlik az egész földi élet boldogsága. Isten aka-ratának elfogadása és szolgálata elsősorban azt jelenti: ad formam Mariae vivere - Mária életmintája szerint élni.

1959. szept. 7.

Amit nem kívánsz, hogy cselekedjenek neked az emberek, te se cselekedd azt – Istennek!...

*

1959. szept. 13.

Tres sunt cruces: – Három kereszt van: Az első kereszt a bánat nélküli latoré, a második kereszt a bűnbánó latoré, a harmadik kereszt Krisztusé. Az elsőben csak büntetés van, a másodikban büntetés, bocsánattal, a harmadikban: dicsőség!

És a mi keresztünk? – A Golgotán átölelt! Isten erejében megdicsőült kereszt.

*

1959. szept. 19.

„A leghosszabb élet végén is még mindig csak kezdő leszel. Amit Krisztus kér tőled, nem büntelenség, hanem iparkodás.” (Newmann)

Misericordiam volo et non sacrificium. – Irgalmasságot akarok és nem áldozatot (Mt 9, 43).

*

1959. szept. 21.

„Végtére mindig a kezdetén vagyunk. Önmaga számára a legtökéletesebb keresztény is mindig kezdő, bűnbánó, tékozló, aki Isten ajándékait eltékozolta, s azután nem mint fiú, hanem mint szolga újból hozzáfordul, hogy még egyszer kísérletezzék vele.” (Newmann)

„A legnagyobb kísértések nem azok, amelyek valami nyilvánvaló bűnre csábítanak, hanem azok, amelyek a legnagyobb rosszat a legnagyobb jó álarcában kínálják fel.”

„Egyéni hivatásunk betöltése megkívánja, hogy ne csak arról mondjunk le, ami önmagában rossz, hanem mindarról a jóról is, amit Isten nem nekünk szánt.” (Thomas Merton: Senki sem sziget.)

*

HOGY SZERETHESS

1959. szept. 30.

Gabriella Bossist így tanította Jézus:

- Igen, könyörögj a bűnösökért. De az igazakért is könyörögj, hogy szentek legyenek. Mert ki képes szentté lenni közületek, szegény kicsikéim, hacsak én nem működöm bennetek!? És ha sokan lesznek szentek, megváltozik a föld színe. Ne felejtsd el: Néhány szent elég, hogy megmentsen egy egész várost.

- Semmitől se féljetek, még a haláltól sem. A haláltól éppen ne féljetek! Az a legvégső bizalom pillanata: egy egész életet jóvátevő pillanat! Ajtó, amely mindjárt kinyílik és Én vagyok mögötte!

- Mintha két életed volna: mindkettő teljesen szabad és független egymástól: a külső és belső életed! A külsőt is rosszul ismerik, de a belsőről aztán fogalmuk sincs. Pedig csak ez utóbbi számít, ez az egyenesen Üdvöztődre vetett tekintet. Ez Királyné, a másik rabszolga! És mikor a halál közeledik, a külső élet lassan megsemmisül, a másik pedig a cél közelében csak erősödik.

- Szentek legyetek, mert Atyám is szent. Ehhez pedig egyszerűség kell. Egyetlen gondolat: szeretni Istent, terjeszteni az Ő országát, növelni dicsőségét!

- Én meghaltam érted, te - halj meg Értem!

Ó, milyen erőforrás a Jézus jelenlétére való gondolás!...

- Mindig áthat az Isten, a világ kicsinyessége fölé emelkedsz; szent felbuzdulásokkal gondolsz a vég-re, amely tulajdonképpen az igazi élet kezdete.

- Kérj szeretetet, hogy szerethess. S ezért kell - a Felebarát!

A szeretetet meg kell tanulni - nem szűnő gyakorlattal. Mert ebben rosszul állunk.

Az „Enyéim”-en kell kezdenem. „Mivel szerette Övéit... mindvégig szerette őket.”

Jézus három jó elhatározást kér Gabriella Bossistól:

– Hogy nem beszélsz Hozzám másként, csak mosolyogva.

– Hogy mindenkinek kedvére teszel, különösen a kicsinyeknek.

– Hogy minden este felajánlod Nekem haláloedat, szeretetből.

*

A BAJOK GYÖKERE

1959. okt. 4.

Lebecsülni – túlbecsülni! Véglet.

Hiányzik belőlük a szellemi magaslat!

*

Szegénység Úrnő!

Légy szegény, légy szerény és szeplőtelen, és neked adom már e földön az igazi boldogságot! A te Jézusodat.

A szegénységet szégyennek tekinti a világ. Krisztus pedig értünk szegénnyé lett. (2Kor 2, 9.).

Minden bajnak gyökere a kapzsiság: ahhoz szegődve jó néhányan eltévelyedtek a hittől és sok gyötrelembe verték magukat. (1Tim 6, 10.)

*

1959. okt. 5.

Isten szeretete azzal éri el tökéletességét bennünk, ha teljes bizalommal tekintünk az ítélet napjára, mert amilyen Ő, olyanok vagyunk mi is e világon.” (1Jn 4, 17–18.)

A RÓZSAFÜZÉR – ÉLET

1959. okt. 7.

A Rózsafüzérben összefonódik Jézus és Mária élete.

A Szűzanya fogan. Ezzel kezdi.

A szenvedéssel folytatja.

A megkoronázással végzi.

A mi életünk csak úgy forr össze, egyesül Jézussal, ha bennünket is fogan, szül, nevel, velünk szenved és dicsőül meg.

A Jézus-Máriával egyesült élet! Hová jut az ember a Szűzanyával!!!... Bennünk él Jézus – Mária által!

*

Jézus tovább akarja folytatni bennem az Ő életét. (Kiegészíteni!)

Engedjem!... Hozzá csatolom az én életemet, reggeletemet, nappalomat, éjszakámat, munkáimat, a legapróbb részletekig – az Övéhez, minden egyes pillanatomat – a Szűzanyával. Ha Vele szenvedünk, Vele is dicsőülünk meg.

Lám! A mi Urunk, Krisztus által. Átala, Vele és Benne.

Belém akar ömölni, mint a Nap sugárözöne... Azt kéri: hagyj engem cselekedni!...

Hagyjam az Urat, hogy működjön! Szűzanyám, segíts!

Az Ő szerepe: adjutrix, advocata – segítő, szószóló. És teljes bizalom az ítélet napjára. (1Jn 4, 17.)

Szüntelenül kitárulni a napsugárözönnek. Föl a zsilipekkel! A szenvedélyek és a gyöngeségek ezek.

Hatalmas eszköz a tehetetlenségünk. Nézd, Jézusom! Látod?!

*

Szentolvasó!

Kezdet: Kit... fogantál!

Vég: Hová jutott?... Megkoronázott.
Közben: min ment keresztül?!
Mi az értelme az életnek? Íme! a katekizmus első kérdése. A Szentolvasóban benne van az egész élet!

AZ ÉLET ESTÉJÉN

1959. okt. 29.

Az irgalom diadala.

Életed estéjén szereteted szerint ítélnék meg. (Keresztes Szent János)

Isten iránti és embertársaid iránti szereteted szerint.

*

1959. nov. 2.

Neuralgiában nagy javulás. 13. napja (okt. 21-től).

1959. nov. 3.

A szeretet nem keresi a magaét.

*

1959. nov. 6.

Szentmisén: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!”

És a szelidség hatalma.

Mily fokai vannak a krisztusi erénynek!

*

1959. nov. 7.

Mint ők, én is: Minden áron!

De mindig: alázat és szelidség! Ez az: a szeretetben gyökeret verve és alapot vetve!

Mint a gyermek! A Kis Jézus és a Kis Szűzanya!

1959. nov. 8.

Bemutatom Őt, a Kis Szeplőtelen: karjaimban, mint Ő tette kis képmásán: Fogadd el, szent Atya!

Nézd! Ilyen akarok lenni én is!

*

1959. nov. 10.

Mindent Jézusért,
Mindent a Szűzanyával,
Mindent szeretetből!

*

„Ne nyugtalankodjék szívetek!” (Jn 14, 1.) Az Istenhez emelkedés első feltétele a nyugalom.

Az Istenbe vetett bizalom kizárja a nyugtalankodást.

HOGYAN LESZ AZ ÉJSZAKÁBÓL NAPPAL?

1959. nov. 13.

Este 11-kor értettem meg és éltem át: a Szeretet isteni teljességében kell meghalnom, de addig is abban kell élnem. Először Szent Márton ünnepén, 11-én, a szentmise-re menet tört fel bennem az érzés: ahogyan Jézus Bethániából Jeruzsálembe menet „vágva vágytam”. . .

Mindent szeretetből! Azaz – Jézussal, az egész áldozatot, de az egész napot, az én egész emberi életemet, minden pillanatban.

Így halni, de így élni is! Ekként győz bennem a Szep-lőtelen Szív!

A végső Cél: a Szeretet teljessége a halálban! Gya-korlata a jelen pillanat! Ezért mindent föláldozni! Ez a Szentmise. Mindig misézem! Odatapadok Jézushoz, az Ő áldozatához. Így lesz végtelen értéke pillanataimnak!

Két eszközöm a magam s a lelkek megmentésére:

A folytonos ima és a folytonos áldozat. Imádkozni és bűnbánatot tartani.

Az emberiség megmentésére két fegyverem van:

a szentolvasó és a Szűzanya Szeplőtelen Szívének tisz-telete.

Tehát mindent szeretetből! Ez a Cél és az eszköz is. És ez a mód!

*

Most éjszaka van. (Erat nox! – Éjszaka volt!) A szeretet éjszakája.

Ima és áldozat. És ebből lesz a Szeretet örök Nap-pala.

November 14. Karmelita Mindenszentek éjszakája: Megyek az utcán, a villamoson – emberek között. Mint akkor Jézus, most én, de Ő bennem. Kelek hajnalban: most én, de Ő én bennem.

Misézem, misézem, misézem. Készülök rá. Mint Ő... Megyek ki – az Oltárhoz, a keresztre, föláldozni magamat, miként Ő... Egy vagyok Vele... Utána is a hálaadásban, a gyóntatószékben, pihenésben, ebédnél, szenvedésekben.

És kézen fogva vezet Anyám. És kialakítja bennem Jézusát – Per Ipsam... – hogy Per Ipsum – A Szűzanya által... hogy Jézus által.

Most éjszaka van. Éjfél. Nox – illuminatio mea... – Éjszaka – az én megvilágosításom.

Isten egyedül elég.

A Szeretet egyedül elég.

Jézus, Istenem és Mindenem!

Ave Maria! Immaculata! – Üdvözlégy Mária! Szep-lőtelen!

A PAPI KEGYELEM

1959. nov. 16.

Jézus a Főpap. Tőle jó, ömlik a papba a „papi” kegyelem élő vize. Ne „Én”! Csak – Ő. S a Szűzanyával minden elérhető. Ave Maria! Immaculata!

*

1959. nov. 17.

Azelőtt Jézus mint „Szeretet”.

Tegnap Jézus mint „Főpap”.

Ma Jézus mint „Áldozat”.

Áldozat az Ő papja is a legapróbb részletekben is. Egész teljességében ki van szolgáltatva Neki. Állandóan.

Szünet nélkül áldozatul hozni a becsületet: mások megbecsülését, de különösen önmagunk megbecsülését: gratulációnkat magunk felé. Így megszűnünk önmagunkat incensálni – tömjénezní!

Mid van, amit nem kaptál?...

ISTEN AKARATA

1959. nov. 20.

A Szentmisén: Isten imádandó akarata a 8. szentség.* Ahogyan Ábrahám. Isten – „extázis”-ban. Akaratát a múltra nézve is, a jelenre s jövőre.

Lángolóan szeretni Isten akaratát.

Mit akar tőlem a jövőben?

Mi a titka az életszentségnek?

Laisse me faire! Den Herrn walten lassen!... – Hagyj engem cselekedni! Az Urat hagyd uralkodni!...

És a Szűzanya!

Mindent Vele, semmit Nélküle.

Így lesz az ember alázatos, tiszta, bátor-erős, csupa-szeretet!

A SZERETETLENSÉG FORRÁSA

1959. nov. 22.

Többször felötlött bennem jó emberekkel kapcsolatban a kérdés és felelet: Hogy van az, hogy az emberek oly sok fájdalmat okoznak egymásnak? Nagyon egyszerű: meg nem értés. Azaz sohasem teszik föl maguknak a kérdést:

* Marcell atya annyira szerette Isten Akaratát, hogy a nyolcadik szentségnek nevezte:

Vajon én az ő helyében hogyan fogadnám az én bánásmódot. Amit nem akarsz, hogy cselekedjenek neked az emberek, te se cselekedd azt nekik!

Egy csapásra megszűnne a szeretetlenség.

*

1959. nov. 23.

Összezsúfolni – tömöríteni, koncentrálni, préselni erre a jelen pillanatra egész valómat: akaratomat, szívemet... De – mindig nyugodtan és határozottan!

Mi ez a jelen pillanat?

A Szeretet élete Isten és testvér felé!

Semmi és minden. (Keresztes Szent János)

A CSODÁLATOS KÖD

1959. nov. 28.

Mi volt a mai szentmise?! – Édes, szilárd valóság. Átélés. Mi lett belőle? Utána? A gyóntatás elevensége, világossága, kenete! Csodálatos Erő és Élet!

A Szűzanya Szeplőtelen Köde beburkolt: fekete voltam benne – egyedül, magam –, de körülvelt a Kód s minden igaz volt és valóság a Szentmisén. És nem én voltam, fekete voltam, fekete, meghatározhatatlan semmi, de amit mondanom, tennem, végezni kellett, az mind valóság volt, igaz és szent.

És tudtam, minden teljesedésbe ment már ezen a Szentmisén s teljesedésbe megy minden.

Általa, Vele és Benne van... minden tiszteleted és dicsőséged! Az oratio, sőt a lépcsőima szavai és minden. Nem én voltam, de én mondtam és ez a valóság, igazság volt.

Mert beburkolt a Szeplőtelen Kód: sicut nebula texi omnem terram. – Mint köd borítottam be az egész földet.

O admirabile commercium! – Ó, csodálatos csere!
Mit kaptam a Szűzanya Kődével bemutatott Jézusért!

*

1959. nov. 29.

A Szentmise! Per Dominum nostrum Jesum Christum – A mi Urunk, Krisztus által! Ó, Jézus, mindent pótol, mindent elvégez, Őáltala lesz a szentmise – jól átéltem! – engesztelő-, hála-, dicsérő és könyörgő áldozat. Ezzel mindent el tudok érni az Atyánál.

De nagyon kell szeretnem a Keresztet, mint Isten imálandó akaratát. Tehát az Ő keresztjét, amelyet Ő ad.

Most is, íme, testiekben, lelkiekben. Hogyan legyen s történjék minden, minden pillanatban: az utolsóban is?! Amint Te akarod.

Mindig áldani Őt, mindenkit s mindent, ami Tőle jó.
Sis benedictus! De mindig a Kőd-ben!

MEGVAN A VÉLEMÉNYE

Ahol nincs szeretet, oda vess szeretetet és szeretetet fogsz aratni. És hozzá teszem: Ne várj szeretetet és megbecsülést – csak adj szeretetet és megbecsülést.

*

Mindenkiről megvan a véleménye! – mondják erről vagy amarról. Ez a vélemény azonban megföllebbezhetetlen ítéletként hangzik el.

Nekem ne legyen véleményem senkiről – csak szeretetem legyen.

ÖLTÖZTETÉS A MISEÁLDOZATRA

1959. dec. 15.

Az Áldozat úgy megy az áldozati oltárra, ahogy azt az őt feláldozók öltöztetik vagy megfosztják ettől is, attól is.

Mai egész rongyosságomban – belsőmet és külsőmet illetően – mélyen átérzem: Non est species eius, neque decor...! – Nincs színe, sem ékessége...! (Iz 53, 1–12.)

Az áldozat egészen átadja magát, önként, az áldozó tetszése szerint: in voluntate mea, sine contradictone et quaerela. – Az én akaratom szerint, ellentmondás és panasz nélkül.

Így lesz minden Szentmisémben az én áldozatom engesztelő, hálaadó, dicsérő és könyörgő áldozat.

Mit áldozok föl? Ó, Istenem! Mindent! Mindenekfölött akaratomat, értelmemet, emlékezetemet, testemet, szívemet, ruházatomat. becsületemet, jó hírnevemet.

NEM TUDJÁK

1959. dec. 16.

„Borzasztó, mily gonoszak az emberek!” – mondják sokan.

Felelet: Nem tudják, mit cselekszenek.

Hozzáteszem: Főképp nem tudják, mi vár rájuk.

Ha tudnák... ha látnák a poklot...!

*

Mi az én földi életem célja? A Szeretet. Miért? Mert szeretet az Isten! S hogyan bizonyítom, hogy szeretem Őt? Ha szeretem ember-testvéreimet.

Tehát csupa szeretet legyen az életem!

*

FARIZEUS ÉS VÁMOS – EGY SZEMÉLYBEN

1960. febr. 2.

Farizeus és vámos. Két ember! De a kettő egyben is megjelenik. Baj, hogy az utóbbit elnyomja az előbbi.

Hangozzék ajkunkon: Farizeus vagyok. Prima classis
– Első osztályú! – Nem vagyok olyan, mint a többi,
mint például ez a vámos!

Könyörülj rajtam, Isten, szegény bűnösön. Meg aka-
rod magad vetni szívedből? Mondogasd az elsőt.

Irgalmat akarsz? – Mondd a másodikat!

*

És lesztek, mint az Isten, mindent tudók! Ez a Luci-
ferizmus. Az igazi, az egyetlen, ami szükséges:

Gyermekeknek lenni, ártatlannak, tisztaszívűnek. Ta-
nuljatok tőlem...!!!

Hencegés! Ez a farizeus!

*

1960. febr. 4.

Beatus vir, qui suffert tentationem... – Boldog az az
ember, aki állja a megpróbáltatást, mert ha hűnek bizo-
nyul, elnyeri az élet koronáját, melyet Isten azoknak
ígért meg, akik szeretik Őt. (Jak 1, 12.)

Nem volt kipróbált, hú...

Unusquisque vero tentatur a... – Mindenki úgy esik
kísértésbe, hogy saját kívánsága vonzza és csábítja. A kí-
vánság azután, mihelyt fogan, bűnt szül, a bűn pedig,
ha végrehajtják, halált okoz. Ne tévedjetez tehát, szere-
tett testvéreim. (Jak 1, 14–16.)

SZÍVCSERE

1960. jan. 6.

Szentmisén, már a lépcsőimánál szívet cseréltünk a
Szűzanyával. O admirabile commercium! – Ó, csodála-
tos csere!

És a gyóntatás! Aztán a déli rosszullét! És a rózsafü-
zér a szívcsereével! „Felejttem, ami mögöttem van. Ami
előttem van, annak nekirugaszkodom!” Egy csapásra
két legyet!

Ave Maria! Parvula Immaculata!

Kicserélni! Újra és újra!

Szívcsere! – A spanyol hódítók a parton kínálják csillogó, vacak üveg, értéktelen csecsebecségeket az ártatlan gyermeklelkű indiánoknak, és kapnak értük – aranyat.

A Kicsike odaadta nekem arany-szívét!

„Szívet cseréljen az, aki hazát cserél.” Én cseréltem! Mily jól jártam!... Nem megy másképp! Hiába próbálkoztam a golyóstollal! Ki kell cserélni újjal! Egészen újjal!

*

Inter haereticos et malos... – Az eretnekek és a rossz katolikusok között az a különbség, hogy az eretnekek hamis tanokat hisznek, ezek pedig az igazságban hisznek, de nem élnek úgy, amint hisznek. (Szent Ágoston)

*

1960. jan. 7.

Man schatzt den Staub... – Vannak, akik sokkal többre értékelik a kissé bearanyozott port, mint a kissé beporosodott aranyat.

TÉLUTÓ – BÖJTTELŐ

1960. febr. 16.

Télutó. Böjttele. Előkészület a Böjtre. Hangolás a Koncert előtt. A Nyitány is megmutatja a Mű lényegét.

Keresztúton a Belvárosi templomban. „Vállalod-e az Én életemet?” Az első stációtól az utolsóig? Igen!

Már az első stációnál: Ezt vállalod? – Igen. – A Cyrenai Simon stációjánál: Engem is úgy kényszerítettek! – És lám! Az elesések! Csak tovább!... A X. stációnál: nemcsak a test lemeztelenítése, de a jellemé is. Láss mindenki, ki, mi vagyok!... A lélek teljes lemeztelenítése – a becsvágy teljes halála. (Keresztes Szent János.)

Jézus – szeretetből irántam; Én is szeretetből Iránta.

A végén már a tabernákulum előtt. Tehát lehetséges?
- Oly világos: hiszen az isteni Manna táplál. Omnia possum... - Mindenre képes vagyok... És: kísér szünetlen és imádkozik értem a Golgotán végrendeletileg nekem adott „Édesanya”!

A villamoson támadt gondolat: Ádámot felelősségre vonták a „segítőtárs” baklövéséért. - Hiábavaló minden mentegetődzés!

Tehát böjtöltetni! A fejet, a szívet, a nyelvet (XXIII. János pápa), de mennyire a szemet, a testet, a hajlamokat - a vágyakat!

Ez a böjtelő! Valóban - „télutó”. Mintha fújnának a meleg böjti szelek. Az orchester és az Élet színpadja.

A HALLGATÁS

1960. febr. 17.

Chi in tutto tace - Aki mindenben hallgat, mindenben békét talál.

Beszélni ezüst, hallgatni arany. Szálljunk a - mélybe. Az ezüstabányából az aranybányába. A nagy Hallgató, Szent József kincsesbányájába.

Ott megtalálod az igazi Aranyat: Jézust: a Szeretet Aranyát, és Jézus Anyját, aki „Mária! Aranyház!”

Csak hallgass! De egé zen hallgass!

Program? - Nem! - Élet - Istenben...

Aki Őt követi, nem jár sötétségben.

Silentium calefacit cor amore Dei! - A hallgatás Isten szeretetével fűti be a szívet. (Assisi Szent Ferenc)

*

ERŐ AZ ERŐTLENSÉGBEN

1960. febr. 21.

Hatvanad vasárnap. – 2Kor 12, 9.

Az én erőm – erőtlenségem.

Az én hatalmam – semmiségem.

Mert „bennem lakozik Krisztus ereje”.

Az én Mindenem az én Istenem!

1960. febr. 22.

Szent Teréz-Margit: Magamban semmi – Istenben minden.

*

Exiguo enim... – A csekélynek irgalom adatik.
(Bölcs 6, 6.)

Szent Bernátról mondják, hogy halála után egy lélekkel közölte: Sokért nem adnám, ha visszatérhetnék a földre, hogy csak egyetlen Üdvözlégyet elimádkozzam.

Este! (Előtte már a 4-es villamoson!): Magamban semmi, Istenben minden. Omnia possum. – Mindenre képes vagyok!...

Ez az én eszményem!

*

Kinek a szerelmese, kinek a pénz, a vagyon, a gazdagság, kinek a tudomány vagy az élet minden gyönyörűsége.

Nekem az Ég, az Isten

Jézus, és a Szeplőtelen Kicsike

életem mindene,

bennem lakik Krisztus ereje!

Azaz:

az én erőm az én erőtlenségem,

az én hatalmam az én semmi voltom,

Az én mindenem az én Istenem. (2Kor 12, 9.)

Mert mindig ez a lényeg,

hogy soha ne ítéljek!

Ezt add meg nekem Istenem,
hogy ebben tökéletes legyek!
Ha pedig vétek ellene,
a javulást újra kezdjem!
Lankadatlanul, mindig újra meg újra.
Végre is enyém legyen
a győztes, a célba befutott Szeretet
hervadhatatlan Koszorúja! (A korinthusi verseny)

A REMETE A MODERN TÁRSADALOMBAN!

1960. ápr. 18.

A mai idők hatása reám:

Még jobban megszerettem Istent – Jézust, a Szűzanyát.
És még jobban szeretem ezenfelül a szerencsétlen em-
bert, a Sátán zsákmányát.

Commiseratio – részvét! Maxima meretrix – pauper-
tas!?! –

A legnagyobb kerítő – a szegénység!?

Non! Falsa condolentia! – Nem! – A hamis részvét!
Mai élmények:

A 15-ös villamoson a végállomáson elaludt egy gon-
dozatlan, talán züllött, elkallódottnak látszó nő!

A 6-oson a vak, aki olvas. Braille-betűs könyvet ol-
vas, az ujjával. Istenem! Mily különbség!

Megértettem Jézus szeretetét, az isteni részvétet az
ember iránt! Most még inkább szeretem az embert!
Nem utálni kell – szeretni! Más az Ember! Más a bűn!

Iste Seducator! – Jesus! – Ez a Csábító! – Jézus! Aho-
gyan a főpapok és a farizeusok mondták Pilátusnak
(Mt 27, 63.).

Alter Seducator! – Satan! – A másik Csábító – az Ör-
dőg!

Alázat – Kevélység!

HOL KEZDŐDIK A SZERETET?

1960. márc. 27.

Qui sine peccato est vestrum... – Aki bűn nélkül való közületek, az vesse rá az első követ (Jn 8, 1–11.)

Mily jó figyelmeztetés az ítélkezés, a megszólás ellen. Mi segít igazában? – A ráfeledkezés Jézusra: „Senki, Uram!”

Hol kezdődik a szeretet? Otthon! Könnyű szeretni a világ minden népét! Szeresd mindenekelőtt házad népét.

„Kényes arra, hogy megbecsüljék, ez az egész!” – mondja Nagy Szent Teréz. – Te fuss, menekülj előle! Hová? Föl a hegyre! Egyedül, a magányba, a tetőre, Isten közelébe!

A kenyérszaporítás történetében olvassuk: Cum cognovisset, quia venturi essent. – Mikor észrevette, hogy megindulnak feléje, hogy erőszakkal királlyá tegyék, visszavonult a hegyre, egészen egyedül. (Jn 5, 15.)

SZENT ISTENSZERELEM

A SZEGÉNYSÉG GYÉMÁNTJA

1960. ápr. 8.

Ambitio ambientium crux. – A törekvők törekvése a kereszt. (Szent Bernát)

*

Pap vagyok. Sacerdos veluti alter Christus est.

A pap mintegy másik Krisztus, mikor eltörölhetetlen jelleggel megpecsételik, Üdvözítőnknek élő képmásává válik, a pap Jézus Krisztus szerepét tölti be.

És meg van osztva.

„Ki van osztva?” (2Kor 7, 32–35.)

Teljesen igaz.

Valóban igaz, egyetlen drágakő hiányzott csupán Isten koronájából: a szegénység gyémántja!

Emberré lett, hogy ezt megszerezze. Olyanná lett, mint az evangéliumi kereskedő. Mindent odaadott, csak hogy azt az egyet megszerezze. (Szent Bernát)

*

1960. ápr. 19.

Die Geldgier ist di Wurzel aller Übel! – A pénzvágy minden baj gyökere!

Ez volt egyedül Júdás tragédiája. Ezért volt halála – Schweres Sterben – nehéz halál. És – Besser Ware es für... – Jobb lenne ennek az embernek, ha meg nem született volna.

MEGÖREGEDNI

1960. ápr. 22.

Megöregedni annyi, mint lassan belesimulni az Isten-nel való egyedüllétbe, hozzákapcsolódni a lényegeshez,

szabadnak lenni a csalódásoktól és a hiú foglalatosságoktól, egy veszélyes utazás után kikötni Istenben. (Vil-libord Verkade O.S.B.)

MÁRIÁVAL A KERESZTÚTON

1960. ápr. 26. Jó Tanács Anyjának ünnepén

Életem keresztútján, miként Elsőszülöttjén, mindenütt ott van s szünetlen adja jó tanácsait. (Skutari! Út az Adrián.)

*

Ma velem járta a Belvárosban a keresztutat. „Fiam – mondta –, fogadd el a Pilátus-jelenetet. A keresztet, az elesést és a többit mind.”

Mindenütt szól, tanácsol, figyelmeztet: főként gondolj Jézusodra, foglalkozzál Vele: a tabernákulumban, a keresztúton, a Szentmisén – a Golgotán, a testvérek-nél. Ott van benned. – S Nálam Anyjánál, mindig ott van.

*

KOLDUS A KOLDUSNAK

1960. máj. 2.

Istenem, mennyit lehet véteni a Szeretet ellen.

Azaz: Isten, Jézus ellen...

Ma a villamoson azt kértem:

Adj, Uram, hogy adhassak...

És te, nem követelsz tőlem semmit? – hangzott a viszontkérdés lelkemben.

– Ami igazán az enyém?! – kérdeztem rá.

– Igen! – feleli a szomjas, az éhes, a Szeretet: Jézus!

Én: Mit adjak?

Ő: „Bűneidet.” Ezt kértem Jeromostól is.

Én: Csak mondd, Uram!

Ő: Hanyagságodat. Felületességedet. Semmi voltodat.
 Tehetetlenségedet. Testi-lelki gyöngeségeidet.
 Egészen add oda magadat. Egészen!
 És még valamit utoljára: Igyekevedet!...
 Én: De nem tudok igyekezni...
 Ő: Ugyan!
 Én: Igen, igen. Legfőljb, legalább szeretnék igye-
 kezni. Csak ennyi telik tőlem.
 Ő: Megelégszem azzal is. A „legalábbal”!
 Én: Köszönöm, Jézusom, a Szűzanyával!
 Mi legyen a címe a Purparlénak? – Megbeszélésnek?
 A koldus a koldusnak!
 Tárgya?
 „Adj, hogy adhassak!”

NE AKARJUNK GYORSABBAK LENNI ISTENNÉL

1960. máj. 6.

Marillac Szent Lujza sem tudott eleinte mit kezdeni szabadságával. Azonnal neki akar fogni valami nagy vállalkozásnak. Néha kishitű: közben türelmetlen és lobbanékony. Szent Vince pedig csak egyre azt ismétli neki: Várni, várni, várni, Istenre hagyni a kezdeményezést. Ne fussunk a magunk feje után, ne akarjunk gyorsabbak lenni Istennél. Évekig erre neveli: Krisztus „tétlenségének” tiszteletére. Ne vágjunk elébe a Gondviselésnek. Ne gyötrődjünk Isten szolgálatában; ha gyötrődünk a szolgálatban, már nem Istenért gyötrődünk. Két alapelvet tűz lelki-gyermeke elé: az egyik szaléziánus: Az isteni akarat feltétlen tisztelete és elfogadása. A másik: Bérulle bíboros krisztocentrikus teológiájából ered: Krisztus állapotaihoz szabni állapotainkat, érzelmeinket, tetteihez tetteinket.

Szent Lujza végül is Páli Szent Vince elvei szerint legfőbb követelményévé tette:

Teljesíteni állapotbeli kötelességünket, s abban az állapotban keresni meg és találni meg az életszentséget, amelybe Isten helyezett minket. Ne különféle szabályokkal és egyéni aszketikus gyakorlatokkal terheljük túl magunkat, hanem azt végezzük el jól, ami addig is a dolgunk volt: napi foglalatosságainkat, hivatásbeli kötelességeinket. Minden törekvésünk arra irányuljon, hogy amit teszünk, azt jól tegyük.

A HARMINCADIK ÉVFORDULÓN

1960. június 15./1930. június 15.

30 éves pap vagyok. Sis benedictus! – Légy áldott! Ideál: O beata Trinitas! – Ó, boldog Szentháromság! Olyan legyen a lelkem, mint egy kétéves ártatlan gyermeké! Mint a Kis Szűzanyáé. Szívet cseréltem a múltkor Veled, egy szentmisém lépcsőimáján.

Régi dolog! Ma – új ideál.

SEMMI, MÉGIS NAGYLELKŰ

1960. jún. 20.

„Az ember semmi, akit körülvesz az Isten, aki rászorul az Istenre, aki képes befogadni Istent és megtelik Istennel, ha akar.” (Bérulle bíboros)

– A „szent” messze került a modern embertől.

*

1960. jún. 22.

„Nem érdemlem meg a paradicsomot, azonban Jézus Krisztus kiérdemelte számomra. Ő neki nincs szüksége saját érdemeire, azokat nekem szerezte meg és átengedi

nekem. Őbenne és általa fogok üdvözülni. Nem sokat törődöm tehát szegénységemmel, ha tudom, hogy olyan Atyánk van, akinek végtelen a kincse, amelyet nekem szándékozik adni.” (Szent Bernát)

Az én érdemeim – a Szentmisém.

„Az Úr szereti a nagylelkűeket, csak járjanak alázatosságban, önbizakodás nélkül. Sohasem tapasztaltam, hogy az ilyen visszamaradt volna az úton. Azt sem láttam még, hogy egy gyáva lélek, még ha alázatos volt is, hosszú évek múlva annyira haladt volna előre, mint amennyire a nagylelkűek rövid idő alatt eljutottak...” (Nagy Szent Teréz: a nagylelkűségről – A Tökéletesség útja.)

...megesett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok, elcsigázottak és kimerültek. (Mt 9, 36 és Mk 6, 34)

„Szánom a sereget...” (Mk 8, 2.)

Csodálatraméltó Szív!

Öntsd szívembe lángoló szerelmedet...!

Úgy szerette Isten a világot... (Jn 3, 16.)

Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ. (Jn 3, 17.)

*

Videns autem turbam. – Látván pedig a sereget, meg-esett a szíve rajtuk, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok, elcsigázottak és kimerültek. (Mt 9, 36.)

*

Non quia dignus es, – Nem mivel méltó vagy, hanem mert megkönyörültem rajtad. (Kempis, az állhatatosságról.)

*

A JÉZUSI SZENVEDÉS ÉS AZ ÖRDÖGI GYÖTRELEM

1960. jún. 24.

Bernanos: A Sátán árnyékában.

Mi a bűn? – A bűn fogalma is revízióra szorul. Lényegének tudata a kereszténységen belül is elmosódott, megfakult. A keresztények legnagyobb része nem lát benne mást, mint a törvény áthágását. A meghatározás tartalmilag igaz, de nem teljes. A bűn ennél sokkal több, „Un déicide” – Isten-gyilkosság, döbbenetes misztérium. A bűnben a sátán szolgálatába szegődött ember az Isten legszentebb lényege: a Szeretet ellen lázong. A bűn nemcsak az Igazság, hanem még inkább a Szeretet megsértése. Ez a bűn misztériumának legsötétebb örvénye. Csak aki a bűnnek ezt a másik örvényét is látja, az fogja megérteni a másik megdöbbentő misztériumot, a „Mysterium Crucis”-t, a Kereszt titkát, s benne a kereszténység felséges misztériumát. A Kereszt nemcsak örök Igazság, hanem a végtelen Szeretet kiengesztelője is. Krisztus egyetlen tette elegendő lett volna az Igazság kiengesztelésére. Az Istenember sokkal többre vállalkozott, mikor a földtekére lépett. A Szeretetnek a bűn által kioltott tűzét jött újra fellobbantani. Ez a Kereszt a föld felé sugárzó végtelen Szeretetnek isteni művészettel megírt, a nagypéntek döbbenetes csendjében elhangzott örök ódája. Krisztus nem „Titanentrotz”-cal, nem a titánok dacával, nem a dacos heroizmus delíriumával, nem a hősiesség örületével függ Ég és Föld között, hanem szeretetből az Atya iránt, ölelésre tárt karokkal, nyitott szívvel a Föld felé. A Kereszten a szenvedés viharában egyesült a megsértett Istenség és a sértő Emberség. A Golgota ormán megszentelődött a szenvedés, szentté lett a fájdalom.

„Az Isten csak a szeretetnek adja meg magát.”

Csak gyűlölet nem nevel szenteket... A Sátán sokat tud, sokat tehet – többet, mint akiket oly kegyetlenül üldöz. Egyet nem tud: szentül, lelket tisztítóan szenvedni.

...A mi kiválasztottságunk krisztusi jele a fájdalom. A Sátán szenvedése, fájdalma örökké meddő marad.

Ta douleur est stérile, Satan! – A te fájdalmad meddő, hiábavaló, Sátán!

ISTEN GYŐZELME BENNÜNK

1960. jún. 29.

A mai embernek nem ideálja – a kereszténynek sem – az életszentség. (XXIII. János pápa) Hát mi? – A jól szituált ember. Situs: aki „jól fekszik”. És a Föld. Az egzisztencializmus.

Majd ráeszmél a modern ember, hogy nem szégyenletes legyőzetni az Isten által, mert a legnagyobb győzelem az Isten győzelme bennünk. (Szent Bernát)

*

1960. júl. 2.

Quam stultus est homo ille – Mily ostoba az az ember, akit a bilincsbe vert kutya harap meg. (Szent Ágoston: Pünkösd utáni 4. vasárnap.) Te ne kösd magad hozzá az akaratod és a vágyad által. És ő nem mer közeledni hozzád. Ugatni tud, ijesztgetni tud, de megharapni csak azt tudja, aki akarja. Ugyanis nem kényszerrel, hanem rászedéssel árt, a beleegyezést tőlünk nem erővel veszi, hanem kéri.

Magnificat! – Ma, megint a villamoson.

*

1960. júl. 3.

„Menj ki tőlem, Uram, mert bűnös ember vagyok!”
Ne menj ki tőlem, mert még bűnösebb leszek. Mert

mi lesz velem?! Állj őrt Parvula Dulcissima, ne engedd ki Őt.

Százszorosát adod? – Önmagadat!

FÖL. FÖL A CSÚCSRA!

1960. júl. 9.

Minél jobban látom saját nyomorúságomat, annál inkább tapadok az Úrhoz!

A Szeretet tengeréből, Istenből merült fel a Nubecula Parva – Kis Felhőcske, s nőtt mind magasabbra s lett Földet megöntöző-megújító Zápor. A nagy kegyelem-közvetítő! Akarsz-e sok lelket megmenteni? Légy igen kicsiny, gyermekileg alázatos, s kisarjadsz a Szeretet végtelen tengeréből. Légy akkora, mint egy emberi lábnyom! Hogyan?! – Szemléld csak a Parvulát! A Kised Máriát.

A lélekmentés igazi módja:

Kicsinek lenni, mint a gyermek, s leszel mint az égbolt, mely esőfelhőktől terhes. Mert Isten az alázatosaknak adja kegyelmét. Nézd az alázatos embert: Jézust és Anyját. Híd, közvetítő Ég és Föld között. Jézus pedagógiája: akiket szeret, azokat alázatosná, kicsinnyé teszi.

Ó, áldott nyomorúság! O felix culpa! Ó, boldog vétek!

A pünkösdi utáni 5. vasárnap könyörgése: In omnibus et... – Mindenben és mindenekfelett szeretve Istent, elnyerhessük ígéreteidet, melyek minden vágyat felülmúlnak.

Készítsétek szíveiteket egyedül Istennek és dobjátok ki az idegen isteneket szíveitekből.

Soli Deo! – Egyedül Istennek!

Szemléld a Két Kicsit.

*

1960. júl. 10.

Állandó, szerető tekintet Istenre! Íme: ez a contemplatio, szemlélődés. A szerelmesek így lettek szerelmessé, így szerettek bele egymásba. „Rajta felejtette a szemét.” Nézd Istent, Jézust, a Szűzanyát, s beléjük szeretsz.

Nézem Őt, s Ő néz engem, s úgy felmelegszik a szívem.

Szent Illés legényének hétszer kellett visszamennie, hogy lásson. Illés már előre érezte „nagy eső zuhogását”. A tenger s a Szeretet, Isten szeretet-óceánja. Minden abból a szeretetből merül föl az életre. A Kis Szűzanya, és te is, az igazi Életre. Ó, áldott „Tenger” – szemlélet.

Szent Istenszerelem!

Nézték egymást, s megszerették egymást.

A földi szerelem is így keletkezik. Banális regényszólam: „Meglátni és megszeretni: egy pillanat műve volt.”

Vesd tekintetedet Istenre, ha alázatos vagy, megszereted Őt. Ha elfordulsz Tőle – bűn lesz belőle!

Menj föl a Kármel csúcsára, nézd, szemlélj a végtelen tengert – a szeretet Óceánját, s belészeretsz Istenbe és meglátod a Nubecula Parvát, a Kicsike Felhőcskét.

Életprogramunk tehát: In omnibus et super omnia Deum diligentes! – Mindenben és mindenekfölött Istent szeretve!

Morte all io, evviva Dio! – Halál az Én-re, éljen az Isten!

Minden azon múlik, mit, kit szeretünk . . .

Solus Deus! – Egyedül Isten!

Solus Jesus! – Egyedül Jézus!

Evivva Maria Immaculata! – Éljen a Szeplőtelen Mária!

Parvula Dulcissima, Bambina Speciosissima! – A legédesebb Kicsike, A leggyönyörűbb Gyermek!

*

Suhard bíboros mondja: Csak szemlélni, contemplare!
Ez az igazi, a „magas” imádság!

Ad verticem Carmeli! – Föl a Kármel Csúcsára! Föl,
föl, mint Illés! Aztán már zuhog is a Kegyelem-Eső!

Ma divat: a csúcstalálkozó, a csúcsteljesítmény, a
csúcsforgalom!

Föl, föl a csúcsra!

Keresztes Szent János így tanít „A legfőbb tudás”-ra:

Ha hallani szeretnétek,

Megmondom: E tudomány

Isten titkos lényegének

Érzetében áll csupán.

Ez isteni kegy híján

Nincs, ki értse, mert az ész

És tudás itt kárbavész.

EGYESÜLVE

1960. júl. 11.

Jézus így tanította Gabriella Bossis-t:

„Ha örömeiteket, szórakozásaitokat mind Nekem
ajánlanátok, kevesebb megpróbáltatást küldenék rátok,
hiszen csak azt akarom, hogy egyesülve legyetek velem.
De általában úgy van, hogy csak akkor jöttök Hozzám,
mikor valami baj szakad rátok. Ó, jöjjetek hát mindig!”

Nem szükséges, hogy az ajak imádkozzék, csak a szí-
ved nézzen Rám, csak a szíved imádkozzék. – „Helyez-
kedj mindenekelőtt jelenlétembe! Miért nem teszed?
Nem érzed úgy jól magad?”

„Nem szoktattad magad Hozzá!”

„El is kezdhetnéd azonnal! Természetes, hogy segítek.
Ha te megajándékozol bizalmaddal, nyomban reád hal-
mozom gazdagsádomat.”

„Ha a természet megszólal, az is az Én hangom.”

Bennem pedig ma az a kérdés merült fel a Szentmisén:
Mi az életed lényege?

A válasz: Az egyesülés.

*

1960. júl. 17. Búcsúünnep a Kármelhegyi Boldogasszony-nál.

Reggel: előre, mindent, egész nap, úgy, ahogy Ő adja!... Teljes megértés: tehát szelíden elviselni önmagamat, teljes alázat: a személy nullificatiója. Mily öröm így misézni, s tevékenykedni! Hát még: együtt a Misztikus Testtel, mint annak egyik jelentéktelen kis sejtje. Minden bizalommal a Fejben és a testvérek nagy egyetemes-ségében.

Jelszó tehát: kis Fekete Pont! Együtt az Egésszel! Úgy, ahogyan 13-án, a fatimai zárándokokkal!

Miért félnék, hogy, jaj, nem érzem a szeretetet!?... Akarom, s ez a lényeg!... Mit számít, ki milyen?! Fő, hogy szeretni akarom, mert ez az én „édes Végzetem”, hogy harcaimban ne bukjam, hanem diadalmaskodjam, „szüntelen”!

Mert a szeretet Isten, s Ő, a mindenkori győzelem, bennem lakik.

ELTÚRNI ÉNEMET

1960. júl. 24.

Ma, miként 20-án. Akkor Szent Illés, ma – Jézus mutatta be az áldozatot. Nagyon halványan, de ugyanígy volt a zsolozsmánál is. Ő, Ő, hogy megmutassa: minde-nütt és mindenkor csak – Ő.

Bennem van, beborít, itt van; csak egy kis erőfeszítés: s már Ő van itt bennem!

De ez a gyávaság és zavar a hirtelen érintkezéseknél! Ha váratlanul jön valaki – már zavart vagyok és fuccs

a szeretet gyakorlásának! Menekülni akarok, pedig szolgálatára kellene állnom.

Sis benedictus! El kell tűrnöm Én-emet. Ó, hogy bánom, hogy – fáj! Szeretném jóvátenni! – Hiszen Mihi fecistis! – Velem tettétek!

*

Hirtelen jött a gondolat a Margitszigeten: Miért e lelki és fizikai állapot? – Talán teljesedésbe megy, amit hosszú évtizedek óta kérek Szent József ideálom által: De seipso nihil, – Magunk felől semmit sem tartani, másokról pedig mindig jól és nemesen vélekedni, valóban nagy bölcsesség és tökéletesség (Kempis). Lehetne ezt másképp elérni, mint ahogy azt az Úr most műveli?

*

KI ÉRTI JÉZUST?

1960. aug. 6.

Transfiguratio – Színeváltozás.

...Ipsum audite! – Őt hallgassátok! Ne másokat, ne emberi elgondolásokat, ne az önszeretetet, szenvedélyeinket, kizárólag – Őt magát.

De ki tud Reá hallgatni, ki érti meg Őt?!

Felelet: a gyermek!

Hacsak nem lesztek, mint a kisdéd...

És szól a hymnus doxológiája:

Jesu tibi sit gloria,

Qui te revelas parvulis... –

Legyen dicsőség Neked, Jézus,

Aki kinyilatkoztatod magad a kicsinyeknek.

*

Hálát adok... hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak előtt és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek.

*

A KRISZTUSI ÖTTUSA

1960. szept. 16.

(Olimpiai hírek hallgatása közben) Öttusázók: 1. lovaglás, 2. vívás, 3. lövészet, 4. úszás, 5. futás.

Öttusázó vagyok én is. Győznöm kell az öt érzék elleni harcban.

A Victoria – a győzelem képlete:

$$v = V^*$$

voluntas mea = Voluntas Tua.

az én akaratom = a Te Akaratoddal.

$$v + V$$

voluntas mea + Voluntas Tua.

az én akaratom + a Te Akaratod.

Az edzésem szakadatlanul folyik. A siker? – Jézus kezében. Az enyém a nemlankadó küzdelem! Hetven-negyedik életévemben!

Ave Maria! Immaculata!

ÖRÖK PREFÁCIÓ

1960. szept. 16. este 11 h:

Miért vagyok én olyan nagyon boldog?

Mert nagyon rászorulok Jézusra, és olyan nagyon, de nagyon a Kis Szeplőtelenre! Én a nullánál is nullább, a semmirekellő, a gaz, a jellemtelen, a pernahajder, a tunya, a lajhár, a képmutató, a gyáva, a semmirekellő, a közönségesnél is közönségesebb, a tudatlan, az analfabéta, a kódís-hitvány, a megtúrt, aki „kegyelemkenyér” él, aki minden bűnre képes lenne, minden bűn csíráját magában hordja: a pokolra való!

És íme: Ecce: Jézus szeret. És a Kis Szűzanya – sze-

* Kolbe atya képlete, tőle vette át Marcell atya: V/oluntas – Akarat (az Istené), v/oluntas – akarat (az emberi).

ret. És enyém a jövő, a Boldog Örökkévalóság. Ecce: homo, qui est vere vermis. Ecce: sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech. –

Íme: az ember, aki valóban főreg.

Íme: pap mindörökké, Melkizedek rendje szerint.

Ubi? – In infernis? – Non! – Sed in coelis! –

Hol? – A pokolban? – Nem! – Hanem az égben!

Valóban inéltó és igazságos...

Örök, áldott Prefáció!

Szeretet, szeretet – Alleluja!

AZ OLTÁR – OTTHONUNK

1960. nov. 1.

Az angyalok leborultak és imádták Őt: Ámen! (Jel 7, 12)

Reggel is ez visszhangzott bennem. Igen! Igen! Mindenre: Igen! amit Isten akar, mond, tesz, minden pillanatban. Ez legyen a legkedvesebb válaszom Számára: Igen!

A Sátánnak mindig: Nem! Istennek mindig: Igen!

Megyek a Szentmisére, az Oltárhoz. Mintha haza mennék. Az „Otthon”-ba, hol minden együtt van: a Szentháromság, a Golgota, a Regnum Dei – Isten Ország, minden!

Csak „parancsold”: legyek egészen, maradéktalanul alázas. Hogyan is imádkhatnák másként?!...

*

Sine dolore non vivitur amore. – Fájdalom nélkül nem élhetünk szeretetben.

Az áldozat szeretetből fakad és szeretetet fakaszt.

ELSŐ PÉNTEK – ÉJFÉL

1960. nov. 3-ról 4-re virradó éjszaka

Ismét pont éjfél van. Nox mea, illuminatio mea. – Éjszakám, megvilágosodásom.

A Krisztus Test egy kis sejtje vagyok, jelentéktelenül, eldugottan, a vége felé.

S mertem mondani: Impera, Domine Jesu, ut efficior humilis. – Parancsold, Uram Jézus, hogy alázatos legyek. Megvalósítsam: Idem Sentite... exinanivit semetipsum... Humiliavit... – Ugyanazon érzés legyen bennetek... Kiüresítette önmagát... Megalázta...

Minden a Szentmise. Az Áldozat! Magamat föláldozni!

Adni és nem elvonni! Miként a közlekedő csövek! Egy vagyok Jézussal, Jézus vagyok.* Szeretet vagyok.

Impera, Imperator! – Parancsolj, Császár! Csak úgy tudok szeretni, ha egészen alázatos vagyok. Mert akkor szeretsz. Rám hajolsz. Elömlsz bennem, átjársz, és nem lesz más bennem, csak Szeretet, azaz Te. – Hogyan tudná mindezt befogadni a kevélység?!

Mindig misézem; mindig áldozom magamat. Mindig „eszlek”, Jézusom. Mindig lakomán vagyok. Te vagy az Ételem!

Mit egyem? – Akaratodat. Cibus meus voluntas Patris mei. – Az én ételem Atyám akarata.

Tizenkettőt ütött.

Fölajánlom magamat Szeretetednek. A Te isteni Szívednek.

Anyám, légy velem, bennem, körülöttem, Szeplőtelen Kőd, boríts be, rejts el, ut oculi mei ne videant vanitatem! – hogy szemeim ne lássák a hiúságot!

* Marcell atya ezt a kifejezést a Gal 2, 20. értelmében használta.

Megkezdem a Zsolozsmát. Előttem a szörnyű, görcsös vergődés a Kereszten. Első péntek van.

Mindent a mi Urunk Krisztus által!

AZ ÖREG PAP FELADATA

1960. nov. 9.

A jövő Egyháza nem a fagyos tekintély, az ünnepélyes méltóság egyháza lesz, hanem a brokátos reprezentálás helyére magasfokú belső jóság lép. A jövő püspöke már nem lesz egyházfejedelem, hanem az egyház atyja. A papok egyházközségük atyái és egyúttal a küszködő embertársak testvérei lesznek.

A zsolozsma harmadik éjszakai órájának karversében mondjuk:

Quaerite Dominum et vivet anima vestra. – Keressétek az Urat és élni fog lelketek.

A 68. Zsoltár pedig így énekel: Videte humiles – Lászatok megalázzottak és örvendeztetek, akik Istent kerestek, éledjen szívetek.

Tegnap elhatároztam: erőfeszítéseket kell tenni!

És próbálkoztam és csődöt vallottam már az éjszaka és ma is egész nap!

Ne erőlködj! Légy mélyen alázatos, és viseld el önmagadat!

Igen! Tegnap este szegény Csuki!* Öregségében, gyengeségében nem tudott a vízcsap kagylójára felkapaszkodni. Külön kellett tányérból megitatni.

Jézus is rászorult Cyreneire és Veronikára.

Minél mélyebb alázat!

Ne erőlködj! Légy alázatos. Quaerite Dominum et... – Keressétek az Urat és élni fog lelketek.

* Kutyanev.

Szeretem a tehetetlenségemet. Örülök a „jóra való képtelenségemnek”.

*

Mit tudsz magadtól? Mid van, amit nem kaptál?!

Ó, alázat!

Lenyúl utánam az alvilág völgyébe... Mily jó vagy!
Feladatomban in tempore senectutis – az öregség idején:

Imádkozni a hegyen, közel Istenhez, mint Mózes,
hogy lent a völgyben győzzenek...

*

1960. XI. 15.

Nagy Szent Albertről olvassuk a Breviárium végén:
Tandem, senio consumptus – Végül is az öregségtől el-
gyengülve felhagyott a tanítással. Ettől kezdve a szem-
lélődésbe mélyedt. 1280-ban tért haza Ura örömébe.

Ez az én teendőm is.

*

1960. dec. 2.

Ohne Liebe ist – Szeretet nélkül a Kereszt túl nehéz.
Kereszt nélkül pedig a szeretet üres, semmit se ér.

AZ IMÁDSÁG MÉLTÓSÁGA

1960. Karácsony

A délután szent Csöndjében: az Üdvözlégy imádkozá-
sakor megvilágosodtam. Mily kitüntetés kimondani az
Ave Mariát, s dicsőíteni Őt! Micsoda alázat fogott el e
tudatra! S jött a többi. Az imák szavai, az Ige kimon-
dása, a recitálások, gustare – ízlelni; Jézus! Szűzanya!
Mily meg nem érdemelt kitüntetés, mily ajándék, mikor
mondhatom: Ave Maria! Sanctus, Sanctus... Vallha-
tom a hitemet a Credóban. Hogy áldozatot mutathatok
be a bűnökért, úgy, mint aki részvétellel tud lenni: con-
dolere possit eis qui ignorant et errant, quoniam et ipse

circumdatatus est infirmitate, et – részvétellel tud lenni a tudatlanok és tévelygők iránt, mivel maga is a gyöngeség rabja. Ezért amint a népért, saját bűneiért is kell áldozatot bemutatnia. (Szent Tamás miséje Zsid 5, 1.) Minden főpap ugyanis emberek közül való és az emberek képviselőjére van rendelve az Isten tiszteletével kapcsolatos dolgokban.

*

A kenet az imádság szavaiban, a szent szövegekben. Nem vagy méltó rá, hogy kimondd, hogy ízleld – s ez tesz alázatossá. Ó, szent lesújtottság, szent érdemetlenség, ó, szent, szent alázat.

Másképp megy a Szentolvasó. Másképp minden imádság. Másképp a Szentmise!

Non quia dignus es, sed quia misertus sum tui – Nem mivel méltó vagy, hanem mert megkönyörültem rajtad. (Kempis)

Az áldozatbemutatás – méltóság. És nem is veszi senki magának ezt a tisztességet, hanem akit Isten hív, mint Áron. (Zsid 5, 1–6.)

Köszönöm! Alleluja!

*

1960. dec. 29.

A föntiekhez! – „Szabad mondanom! Mily kegy! A Pietas – Jámborság – alázat! Csak kimondani is Jézus nevét, a Szentlélek kell hozzá!

...Haszontalan szolgák vagyunk!...

Quid ad te? Tu me sequere! – Mit törödsz vele? Te kövess engem!

Ez is az alázathoz tartozik.

Az igazi „pietas”-nak – jámborságnak is ez az alaplényege.

A SZŰZANYA KARJAIBAN

1963. márc. 26.

Spencer Ignác angol konvertitának, passzionista szerzetesnek egy templom felszentelésén kellett szónokolnia. A tartományfőnök a szónoklat idejét várva, találkozott vele és barátságos hangon így szólt hozzá:

– Nos, Ignác atya, min gondolkodik már megint?

– Kérem Istent – felelte Ignác –, hogy ha dicsőségére szolgál, az emberi ékesszólás tekintetében valljak beszédemmel tökéletes kudarcot.

S amint mondják, ez volt a szokása egész élete végéig. Megaláztatását a legjobb szívvel fogadta.

– Nem tudom megérteni – mondta többször – azokat az embereket, akik így gondolkoznak: „Ő, én teljesen meg leszek elégedve, ha a tisztítóhelyre jutok.” Nekünk sokkal nemesebben kell gondolkodnunk Istennel szemben. Nekem nem lehet szándékom az, hogy a tisztítóhelyre jussak, ha ezt tenném, tudnom kellene, miért teszem.

– De hisz, Ignác atya – vitatkozott vele egy szerzetes –, annyi a tökéletlenségünk, hogy szinte vakmerőségnek látszik arra törekednünk, hogy minden bűnhődést elkerüljünk.

– Megengedem – felelte Spencer –, de mi az, ami minket a tisztítóhelyre juttat? Semmi más, mint a szándékos bocsánatos bűn, amitől Isten mentsen meg minket! Egy szerzetesnek úgy kell meghalnia, hogy a legkisebb szándékos bűntől is mentes legyen.

Nagyon igaz és helyes!

Mióta a rendbe lépett, szokása volt, hogy mielőtt prédikált, kérte Istent, hogy alázza meg őt s társait is, ha ez az Ő dicsőségét előmozdítja.

– Miért utazik harmadik osztályon, s nem elsőn vagy másodikon? – kérdezték tőle.

– Azért, mert nincs negyedik osztály.

Állandó kívánsága volt Spencernek: ismeretlenül, árokparton haljon meg! – Megtörtént.

S az én kívánságom?

Szeretetben, egészen az Úr elgondolása, akarata szerint – a Szűzanya karjaiban!

Halálomat előre felajánlom az Atya dicsőségére – Jézusom vigasztalására – Anyám gyönyörűségére – az Enyémekért! Ámen! Alleluja!

*

1963. ápr. 4.

Áldott süketség!... Visszhangzik szüntelen bennem. Ez is, mint minden, egész nap – az Atya dicsőségére, Jézusom örömére, Anyám gyönyörűségére! A lelkekért! Közelebbről: az Enyémekért! Ámen! Alleluja!

*

A CSUPASZ KERESZTEN

A SÖTÉT HIT ÉLMÉNYE

1961. jan. 12–13. (éjjel)

A farizeus ellentéte: Hálát adok, hogy nem vagyok olyan, mint a többi: kiváló, ügyes, szent, beszédben művész, kitűnő emlékezettel megáldott, hanem abszolút senki és semmi. Átélttem nagy boldogsággal. És a neuralgiát! A pusztá kereszten feküdtem.

A másik. A sötét Hit élménye: a titkos lépcsőn, álruhában. Teljes hála! Alleluja!

Alázat! A pusztá Kereszt! Hit!

A KÉT MAGÁNYOS

1961. jan. 26.

Az egyik az Istenember,
a másik az emberi ember.

Ahogy a másik Magányos, benne vagyok a Monstranciában: a Szeplőtelen Szűzanyában. Egyúttal magam is monstrancia – szentségtartó vagyok.

Ó, Fölséges Magányos!

Te értem, én Teéretted!

Egyedül az Egyedülvalóval!

Magányosan a Magányossal!

*

Boldog az az ember, aki állja – suffert – a megpróbáltatást – tentationem –, mert ha hűségeseznek bizonyult – probatus fuerit –, megkapja az élet koronáját, melyet Isten ad azoknak, akik Őt szeretik. (Jak 1, 12.)

O beata Solitudo,
O sola Beatitudo.
Ó, boldog Magány,
Ó, egyedüli Boldogság.
Ó az én Magányom, Ó az én Boldogságom!

1961. febr. 13.

Kis Szent Teréz eredeti kéziratának olvasásakor:

Nem érezni, nem látni, nem ijedezni, nem félni, nem élvezni és nem érteni – csak hinni, csak bízni!...

Sis benedictus! Mindig hálálkodni, mindig örülni, mindig szeretni! –

Jézust az „örületig!...”

Mindenből hasznót húzni!

Ma is! Már előre ujjongok: mennyi ajándékot kapok Jézustól! A földön elhintett kincseket! Csak le kell hajolni értük.

Egyetlen nap töméntelen gazdagsága! Tőled kapom, Uram! Neked adom vissza!

Ne szabjam meg, ne kössem ki se a mennyiséget, se a minőséget, de az ajándékozás módját se!...

A kettős jelszó: Mindig és soha!

Aztán: A szeretet konzervál és konszekrál! (Lásd 1Kor 13. – megőriz és átváltoztat!)

NAPFOGYATKOZÁS

1961. febr. 15.

Hamvazószerda. Napfogyatkozás. Mennyi lélekben van az isteni Napnak, a szentségi Jézusnak fogyatkozása!

Ki segít? Mulier amicta sole! – A napba öltözött Aszszony!

-- Egyesülünk Vele s már beöltözünk a Napba.

-- Lába alatt a Hold. A világ. Lábbal tiporja.

Feje körül a 12 csillagból álló korona. Mi is!

A Nap-fogyatkozást a pusztá hit megszünteti. Születlen rágondolni Jézusra.

Mi az a Grignon-féle rabszolgaság?

Per Mariam ad Jesum! Die restlose Hingabe an Christus durch Maria! – A Krisztusnak való maradéktalan odaadás Mária által!

Ez a nagybőjti főgyakorlat!

A másik az érzékek fékezése. És főképp a temperantia – a mértékletesség erénye.

*

JÉZUS NAGYBŐJTJE

1961. febr. 21.

Felajánlani Jézus nagybőjtjét.

– Magány, visszavonulás által.

– Megbőjtöltetni mindent! Megharcolni a kísértésekkel. Sokak helyett és értük. Azért, hogy amint a könyörgésben olvassuk: ut apud te mens nostra tuo desiderio fulgeat! – hogy lelkünk utánad vágyakozván tündököljön Előtted!

Leküzdeni a természetes hajlamokat! Ellenszenveket. Commendamus nosmetipsos in multa patientia! – Leküzdjük magunkat nagy türelemben!

Imádkozni az ellenségeinkért! Keressétek az Urat, míg föltalálható; hívjátok segítségül, míg közel van.

ISTEN AKARATÁÉRT ÉLNI ÉS MEGHALNI

1961. márc. 6.

„Majd futni kell!”

Egészen világossá lett előttem Isten Akarata. De ezt az „Akarat”-ot Ő hajtja bennem végre. Én ezt ne irányítsam az én elgondolásom, akaratom szerint.

– Eljöttem, Isten, hogy teljesítsem Akaratodat.

- Az én eledelem Atyám Akarata.

- Beteljesedett.

Ez „Akarat”-ért élni és meghalni. Ez a földi élet teljessége: ut impleamini in omnia plenitudine Dei. – hogy beteljetek Isten egész teljességével.

*

1961. márc. 16.

A szenvedés nagy kincs. A testi is! Átváltoztatás után a fájdalmas idegfájásomat adtam Jézusnak, hogy „ki-egészítsem testemben azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéséből, Teste, az Egyház javára”.

TÜRELEMME

1961. márc. 26.

Ha az ember másokat szid, hibáztat, lebecsül, rendesen túlbecsüli önmagát.

*

1961. márc. 27.

„Közömbös dolgokban vedd alá magad mások akaratának. Örömöm telik ilyenkor benned. Gondolj az én engedelmisségemre, Eucharisztikus életemre.”

„Inkább szeress! Szereteted nagyobb örömökre van, mint bűneid feletti nyugtalanságod!” (M. Cath.)

Jézus azt mondta a kifáradt tanítványoknak: „Jertek és nyugodjatok kissé!”

*

Vitaminok! Ezek teszik életerőssé a testet. Lelki vitaminok: az összeszedettség, az ima, az önmegtagadás, az áldozatok, az egyesülés. Ezek teszik majd izzóbbá, tüze-sebbé szeretetedet.

*

Szeretni a mindenkori környezetet! Isten ajándéka az! Nemcsak a személyeket! Mindent úgy, ahogy van – amilyen!

A kevélységünk mindenkor és mindenben kiütközik, vagy legalábbis finoman jelentkezik.

*

1961. ápr. 3. Húsvéthétfe

Ó, szent Vendégség! S hatása, lelki élet.

*

Élni annyi, mint szeretni. (Crescentia von Kaufreuen)
Az életem, szeretet.

Szeretetem, szenvedés.

Mivel nem igazi szeretet az,
amely nem keresztrefeszített.

*

Figyelmeztetés:

A Szeretet otthon kezdődik: Házunk népét, környezetünket kell elsősorban szeretnünk.

A PAP – TOLMÁCS

1961. máj. 16.

A Szentmisében hálát adtam Stock Szent Simonért és vele együtt az összes karmelitáért. Legyek együtt mindig az egész Krisztus Testtel. Mint elenyésző csekélység: kis fekete pont!

Egyszerre lejátészódott előttem egy érettségim előtti jelenet a folyosón, S. tanárunk szobája előtt. Rá kellett vennünk: segítenie kell a szóbelin! Különböznék botrány lesz. A fiúk rám erőszakolták a küldöttség vezetését: rávenni a szabálytalanságra, talán éppen lelkiismeretlenségre tanárunkat! Sehogy se akartam elfogadni. De csak nyomtak, sürgettek s belöktek az ajtón. S eléje kellett vinnem szegény tanárunknak az egész ügyet. Sikerült. Ez a pap a Szentmisében. Viszi az áldozatot Istennek. A pap szócső, tolmács, közvetítő Isten és ember között. Megmondja s megcselekszi: mit akar, előadja s előjáté-

sza. De sok függ tőle! Kiemelheti a „tagokat”, „sejtlekeket”, ahogy ő maga akarja. Eggyé lesz Jézussal. Micsoda hatalom! Mily gondoskodás! Mily szószólás! Ügyvéd! Ellenállhatatlan, mert ő „Jézus”, s aki azzá teszi: a Szűzanya! Beleburkolózik s helyettesíti magát vele. Istenem! Tu es sacerdos...! – Te pap vagy...!

A másik nagy élményem ma: X. Y.-nak megmondtam in confessionalis két hatalmas fogyatékoságát: öntetszelgését, mikor előadja lelki haladását, s igazságtalanságát, mikor nem tekinti a mások erényeit, szándékait, mint most is az én szeretetemet a lelkek iránt – például a mankós öreg néni iránt – és kritikus...

Nos, amit állítottam óróra, az többszörösen megmutatkozott a nap folyamán s szemrehányóan – rajtam.

A tetszelgés. A nagyszombati esetet élvezettel feltártam két személy előtt. Délután a ritka egészséges séta a szigeten. A fiatalos menés! Aztán: a szerénytelen beszéd, tetszenivágyó viselkedés, finom, rejtett bűnök! Ab oculis – Rejtett bűneimtől szabadíts meg...

Jött a büntetés! Éjszaka, vergődtem a neuralgiában. Kínlódtam az igazi alázatért! De megérte!

Ments meg az öntetszelgéstől, tiszta legyen mindenben a szándék, felejtsem magamat. (Kaszap István)

Tökéletesen feláldozni magamat. Valóban tegnap, 16-a, az igazi, pőre, ámitás nélküli önismeret napja volt. És egy német értekezés a „Heiligung”-ról – megszentelődésről.

A TÖKÉLETES KIÜRESEDÉS

1961 júniusában

Ne féltsd! Mit? – Semmit se félts! Se könyveidet, se cókómkjaidat, se egyebeket, s szabad leszel!

Ne féltsd az eszedet, ne az idegedet, és – független leszel!

Légy rabja Istennek, rabja a Szűzanyának, a Kicsinek, a Nagynak.

Függj a – Kereszten!

Ne akarj semmit, csak – Istent.

Ez a teljes kiüresítés! – Vacate et videte. – Üresítsétek ki magatokat és lássátok.

Mi van – a kényelemmel, a testtartással, az összeszedettséggel?! Mit jajgatsz!

Nihil sollicit sitis – Ne aggódjatok... Vessétek minden gondokat Abba, Akinek gondja van rátok...

Egy idő óta semmi se aggaszt, még a hanyagságom se, se a mulasztások. A kis gyermek ráhagyatkozása ez a szülőkre. A bizalom megnőtt bennem!

Felelősség?! Nem az én dolgom.

Mindenben Ő – a Szűzanya,

Mindenben Ő – Jézus,

Mindenben Ő – az Atya!...

Nihil habentes, omnia possumus.

Alaktalan, mégis négyszögű Láda. Gyűjtemény? Múzeum? – Mit tudom én!

Sötét, mintha semmi nem lenne.

Titokzatos? Még csak nem is az!

*

Ítt a neuralgia! A Kenyeres Pajtás.

Jöjjön csak az – abrak.*

És a „hősi erénygyakorlat”?

Nem vagyok – „hős”.

Nem is akarok az lenni?

Nem.

Hát mi akarsz lenni?

Semmi, hogy „minden” lehessenek:

Ego dixi, dii estis, filii Excelsi omnes. – Mondottam, istenek vagytok, a Magasságbeli fiai, mindannyian.

* Fájdalomcsillapító.

Mi akarsz lenni?
Isten embere, mint Illés, Elizeus, az Őseim...
Isten gyermeke.
„Kicsikéje”... Mint a Kis Jézus, mint a Kis Szűz-
anya!

Te tökéletlen!
Így leszek – tökéletes. Így lesz Isten teljességgel ben-
nem. Ki nem szorítok egy Kicsikét se!

Alter Christus! Altera Maria.
Ecce, ecce. – Íme, íme: Önmagad tökéletes megtaga-
dása „az én akaratom szerint”.

Tökéletes ráhagyatkozás.
Volo te addiscere perfectam tui abnegationem in vo-
luntate mea, sine contradictione et quaerela! –

Azt akarom, hogy megtanuld én-ed tökéletes megta-
gadását az én akaratom szerint, ellentmondás és panasz
nélkül. (Kempis)

*

1961. jún. 17.

Mi a föltétele a teljes bizalomnak?
A teljes bizalmatlanság saját magunkkal szemben.

GYŐZELEM A FIATAL ÉLETBEN

1961. jún. 21.

Alajos napja. Attribútuma: A tekintet lilioma. Az el-
tökéltség – a kitartás – az állhatatosság – a felebaráti
szeretet. A győzelem egy fiatal életben!

Ne engedjétek magatokat legyőzetni a rossztól, ti győz-
tétek le a rosszat jóval!

Ma van a leghosszabb nappal, a legrövidebb éjszaka!
Lesz, mikor nem lesz soha többé éjszaka! Mikor min-
dig nappal lesz! Ó, mily jó lesz. Ó, mily borzasztó lehet
a Pokol!

Emitte lucem et veritatem tuam: ipsa me deduxerunt
– Bocsásd ki világosságodat és igazságodat: ezek elvezetnek engem...

Megyek Szent Alajos tekintetével, lelkével – halfogásra: kivetem a hálót: megyek misézni! Ki vagy Te, Uram, ki vagyok én?! Adj igazi alázatot, ártatlan gyermek legyenek!

*

Újra jún. 21. este:

A mai élet rákfenéje a Rücksichtslosigkeit – a kíméletlenség. Tekintetnélküliség: egyszerűen szólva – Szeretlenség! Pedig Jézus szava: „Mindazt, amit akartok, hogy Veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük. Ez a törvény és a próféták. És: „Ne ítéld meg”. És a: „Szálka-gerenda”.

*

A nevelésben: a jó-példaadás!

A modern technika világában döntő súlyú lenne a figyelmesség, tekintettel a többire, ennek kellene sarkalatos erénynek lennie! A megértés és elővigyázat teheti a modern együttélést az egyszerű emberségesség forrásává és a keresztény felebaráti szeretet új útjává. Ami veszélyt jelent a technika világában, az csakis a tekintetnélküli ember! – Itt van például a nők, lányok külső megjelenésének kérdése. Feladatuk csak az lehet, hogy úgy viselkedjenek és adott esetekben maguk felől úgy döntsenek, hogy már pusztán lényükben is megvillanjon Isten, anélkül hogy egy szót is ejtenének róla. Ha ezt el tudják érni, akkor kerülhet majd sor olykor arra, hogy az emberek Isten kérdését is felvetik. Ez a katolikus Weltfahigkeit – „Világképesség”. A hívő embernek meg kell szeretnie magát!

A KISDED RÓKÁK

1961. jún. 27.

Hallgatni! És én nem hallgatok! Mily erős ez a kísértés: ezt is, azt is, megmondani! És én megmondom! Pedig *Silentium calefacit cor amore Dei.* – A hallgatás fűti be a szívet Isten szeretetével. *Chi in tutto tace, in tutto trova pace!* – Aki mindenben hallgat, mindenben megtalálja a békét! S így lehet „*liberare a servitute corruptionis*” – „megszabadulni a romlottság szolgaságától” és eljutni Isten fiai dicsőségének szabadságára!...

Capite, capite, capite nobis vulpes parvulas! – Fogjátok, fogjátok, fogjátok meg nekünk a kisdéd-rókákat! Melyek ezek? – *Oculus et lingua!* – Szem és nyelv!

Miért akarok mindenképpen mindent megmondani, minden hírt, minden véleményt!... Micsoda ösztön, mily szenvedély! Alig bírok vele.

Heu! Heu, heu! – Jaj! jaj! Hányszor feldúlták e róka-kölykök a szőlőt! És a belső zajlás! A képzelet csatangolása!

Fékezetlen, fegyelmezetlen „kisdéd-rókák” falkái! Nyakukra nekik! Irtóhadjárat! És a test kényelmessége! Meg a lustaság! Meg a fékezetlen, kitörő nevetés! Légy – *tardus ad loquendum!* – Késedelmes a szólásra! Gyors a jó-sugallatra! Le ne győzzön a rossz! Győzzön a jó! – Íme! a kánikula kegyelmi termése!

A jelszó most: Értük, helyettük! És a fő: Érte!

Csak így, mert különben: *suffocantur omnia!* – megfullad minden!

Csak így *florescit vinea mea!* – Virágzik a szőlőm!

Sobri estote et vigilate! – Éberek legyetek és virraszszatok!

Fogjátok meg nekünk a kicsiny rókákat, melyek pusztítják szőlőnket, mert a mi szőlőnk már virágzik. (Én 2, 15) A virágzó szőlő – a virágzó lelkiélet.

Leküzdeni a túlságos közlékenységet! Ez is belső szenvedély!

*

MINDENHOL ÉS MINDENKOR

1961. júl. 1.

Délutáni kimenő. Ez is lehet Krisztus követése. „Aki utánam akar jönni...” Megtagadni „önmagam”. Fényes alkalom. Uralkodni az érzékeken. S aztán Jézus érdeke minden egyes lélek – mindenhol és mindenkor. Mindenkiben és mindenütt Őt látni és – követni.

Nem kell mindent és mindenkit megnézni. Ő, áldott önmegtagadás. Ez a modernség: nincs csendjük az embereknek. Rengeteget fecsegnek – szájukkal – szemükkel – tollukkal... Nincs mélységük, nincs magasságuk. Nincsenek – szentek. Nincs – Istenük. Nem Isten népe.

Hol vannak Isten gyermekei?

*

1961. júl. 4.

Egy munkás 5-kor már buzgó munkában, azt mondja: Aki korán kel, aranyat lel.

Mi ez az arany? Isten – Szeretet!

*

Mai szentmisén az átlényegülésnél teljesen megéretttem és élvezettel töltött el, hogy amit „Jézusként” mondok és teszek, az közvetlenül az Atyának szól és végtelenül tetszik Neki.

Délután folyamán, különösen a Keresztúton (a Belvárosban) mindez életté és roppant könnyű, élvezetes gyakorlattá lett. Minden stációnál egybeforrtam Jézussal és ma valóban az Ő folytatása lettem.

Az utcán, villamoson és mindenütt Ő látta és szerette belőlem az embereket. – Már nem tudtam megítélni az embereket, az öltözetlen nőket, a közömbös, meg lóto-

futó embereket, senkit és semmit, csak szerettem mindent és mindenkit. Jézus élt bennem, s Ő látott, szeretett, bocsátott meg, értett meg, nézett el mindent, én pedig átéltem: Érte, Általa, Benne van minden.

Mentem Velük, a Szent Családdal, az egyiptomi sivatagban, ott voltam a jeruzsálemi utcákon, a názareti ácsműhelyben, mindenütt.

Lefekvéskor, éjjel, hajnalban – ötödikén –:
Ő él bennem az Atyáért!

*

1961. júl. 5.

Per Ipsum, et cum Ipso et in Ipso! – Általa és Vele és Benne! A bennem élő Jézust pedig együtt imádom a Szűzanyával és Szent Józseffel.

Megértettem, mily igaz Kis Szent Teréz szava: Szeretni annyi, mint

mások hibáin fönn nem akadni,
gyarlóságaiakon nem csodálkozni,
ellenben legkisebb erényükön is épülni.

Jézus azt mondta a házasságtörő nőnek: Én sem ítélek el!

Uram, Te nem ítélsz el engem, hogy mernék én elítélni mást!?

Szeretetből élek, halok! Ahogy Ők éltek napjaikban, úgy én azt most folyratom.

Ők és én mindig együtt!

*

1961. júl. 7.

Averte oculos meos, ne videant vanitatem! – Fordítsd el szemeimet, hogy ne lássanak hiúságot!...

*

1961. júl. 8. Parvula Dulcissima

Reggel 6-kor behallatszott a mentőautó riasztó túlkölése.

Lélekmentés!

Miért a túlkölés?

El az útból az akadályokkal!

**Mennyi minden állja útját a lelkek megmentésének!
A legtöbb akadály bennünk van! Ha látnák az emberek
a lelkek baleseteit, halálos állapotukat! Ha tudnák, mi
van ott belül a szegény bűnösökben. Mekkora az elesett-
ség!...**

Mentők: Kis Jézus, Kis Szűzanya!

**Délután mondom: Le kell győzni a szememet – ne
videant vanitates – ne lásson hiúságokat – a nyelvet, a
fantáziát, s mindezekben és ezek fölött a hiúságot!**

A szememet? Be kell csukni: láthat, de ne nézzen.

A nyelvet? Hallgasson, hallgasson, hallgasson.

**A fantáziát? Azonnal nevesd ki s kutyába se vedd. –
Majd a Parvula!**

**De mi lesz a hiúsággal? Mert ennek legszélesebb körű
a területe. Hihetetlen mélyen gyökerezik ez a „kevély-
ség”, a hatósugarai szinte az Űr-be futnak.**

**Végő, igazi gyógyszere: Feledd magadat s feledkez-
zél rá Istenre, Jézusra, Szűzanyára. a Kicsire, a Nagyra
– a természetfölötti világra.**

**Örülj, mindig örülj nyomorúságodnak, hitvány vol-
todnak, mert így egészen rászorulsz – Jézusra.**

Hát nem gyönyörű?!

**Mint Jézus akkor! Őt idézed fel most, Őt ajánlod az
Atyának.**

**Sétálok. Fölidézem. Ő is járt-kelt. És imádták Őt a
Szűzanya, Szent József vagy a tanítványok. Életem min-
den mozzanatában ott van – Ő!**

**A múltkori Úrfelmutatás tökéletesen megvilágította
szerepemet:**

**Neki mutatom fel Őt az Atyának, Vele Őt kielégítem.
Hiszen kiegészítem... – hiszen – folytatása vagyok.**

**Egyszerre tudom imádni az egész Krisztus-Testtel! És
szeretem Őt.**

Azaz Ő szeret énbennem. És én ezért szeretem Őt a Kicsivel, a Naggyal, s minden sejt-lélekkel.

Körülvesz a Nefelejcs-Koszorú* s benne ez a kis fekete négyszög, ez a semmi színű „láda” aki vagyok, gyűjti a lelkeket. Lélekmentés!

Talán „mentő”-kocsi vagyok. Jaj, meg ne haljon végleg, akit ide beveszek.

Kis Jézus, Kis Szűzanya, mentőorvos, mentőorvosnő.

Édes Kicsikéim, Nektek kiáltom, diadalmasan, halhatatlan bizalommal:

Omnia possum in Eo, qui me confortat. – Mindenre képes vagyok Abban, aki engem megerősít.

A SÖTÉT HIT TITKAI

1961. júl. 9.

A sötét hit! Ez elég! Sufficit!...

Keresztes Szent János szerint: ez maga itt a földön egyesít Istennel.

A hírek szerint két spanyol karmetila megtalált s közreadott (?) egy eddig egészen ismeretlen Keresztes Szent János-kéziratot.

Sötét hit! Mondd, mi az? Ugye, nem tudod leírni. De ma, megélted ott az áldott villamoson.

Abszolút, tiszta szellemiség. Semmi hatása nincs az érzékekre. Teljes áhítatlanság.

Megfogalmazhatatlan. – Sötét, üres, színtelen, alakatlan, leírhatatlan. Se szellemi vigasztalás, se érzéki – nincs benne!...

* Utalás Marcell atya egy meglátására, ha úgy tetszik, megvilágosodására, melyet egy pesti villamoson kapott egy különben érzélgős dal hallatán. A nefelejcs – Mária kegyelmeinek koszorúját jelenti az ő jelképrendszerében.

Hit, hit – sötét hit.

Mint az emberi élet „tava”. A barna, fekete, meghatározhatatlan színű „láda”. – Nincs, vagy van, s még sincs kiterjedése, határozott alakja, színe.

Vagy szépítve – fekete „Pont”, de így fogalmazva nem igaz, mert kis, kicsike fekete négyzet volt a nagy Krisztus-Testben.

A Sötét Hit világított: ez te magad vagy. Ez az „Én”. Ez a Senki, ez a Nulla! Ne merj más lenni, ne merd másnak gondolni magadat. Eltűnsz az istenségben. El vagy rejtve Krisztussal az Istenben.

Ha meg akarnád látni magadat, akkor te – ez vagy: durva fekete pont, négyyszög, barnás sötét „láda”.

Hát mi ez? – A „kevélység”? A „hiúság”? Lásd: föltámadt! Na, nem nagyon! De jelentkezett bosszúság, morfondírozás, sértődöttség, kis kedvetlenség formájában. Lásd, mindez ott van a „sötét ládában”. Talán mind onnan bújt ki. Nem hallgattál!

Chi in tutto tace, – Aki mindenben hallgat, mindenben békét talál! Lám! Lám!

Silentium calefacit cor amore Dei! – A hallgatás Isten szeretetével tölti be a szívet!

Miben vagy most?

A sötét hitben.

Levegő az, amelyet nem látni, nem is törődsz vele, de ebben van az oxigén, s ezért élsz. – Nézd! Hogyan egyesít Istennel, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk”. Csakugyan tiszta szellemi állapot, amely Istent tartalmazza s egyesít Vele!

Kezded már érteni? Az igaz ebből él. A Hitből. Ez a gyökér. Ebből nő ki az élet fájának törzse, ága. Ez táplálja s ezt viszi a lombkoronába. A pipacs kelyhébe. Az igaz valóban a hitből él. Ahol nincs hit, ott nincs élet. Ott nincs élető Isten. Dominus et vivificans, – Úr és

Éltető. Ott a halál van. A Pokol. Hit nélkül nincs Élet, nincs Isten.

Akinek azonban Hite van, azt ez a hit egyesíti Vele. Az Hozzá tapad és ezért egy lélek Vele. – Qui adhaeret Domino, unus spiritus est!

Ma, 11-kor, a szentmisén egyedül, kizárólag a sötét hitből éltem. Különben kétségbeejtő lett volna.

Most, most látom egész világosan, mennyire Isten ajándéka volt ez a „sötét hit”.

Le kell győzni az érzéki világot. A szemet, a nyelvet, a fantáziát, az érzékeket.

De mi győzi le?

Et victoria, quae vincit mundum, est fides nostra – a győzelem, mely meggyőzi a világot, a mi hitünk.

Lehetséges tehát a Perfecta abnegatio – tökéletes önmegtagadás? És mi a febris nostra – a mi lázunk? Avaritia, libido, luxuria, ambitio et iracundia. – Kapzsiság, kéjvágy, fényűzés, nagyravágyás és haragosság.

Mi győzi le? Fides nostra. – A mi hitünk. A Hit mindig lehúzza a lélek lázát. Ez az igazi láz-csillapító!

S mi lesz a Hit-ből? Remény. S a Reményből? – Bizalom. S a Bizalomból? Szeretet. – Maneant tria haec: fides, spes, caritas. Maior horum est caritas! Scio, cui credidi. – Megmarad e három: hit, remény, szeretet, ezek között legnagyobb a szeretet. Tudom, kinek hittem.

Tantummodo crede! – Csak higgy! Boldog vagy te, aki hittél, mert teljesedésbe mennek mindazok, amik neked megígértettek.

– Kérj lelkeket!

Da mihi animas, cetera tolle! – Adj nekem lelkeket, a többit vedd el.

Uram, szakadoznak a hálók, kis élethajóm süllyedezik a megterheltségtől. De ki ne menj tőlem, ámbár nagy bűnös vagyok.

Nézd Anyámat, a Kicsikét! Nézd, hogy véd, hogy körülvesz az acélgyűrű, a sánc, a bástya, a Koszorú Nefelejcsből!

Ne respicias, Domine, – Ne nézd, Uram, bűneimet, hanem lássák szemeid Mária érdemeit. Ember, ó, szerencsés bűnös, hol vannak a kicsike rókák?

Vicit Leo de tribu Juda, -- Győzött az Oroszlán Juda törzséből. Győzött a Hitem. Hol van a haragosság, a nagyravágyás, a hiúság? Hol?

Mint a füst!

Elfújta a „Sötét Hit”, 11-kor. Hiába próbálkozott erőre kapni, mensa-nál, cellában.

Győzelmet aratott a Sötét Hit.

Az Ég, a Gyermekek, a Parvula, a Kék Nefelejcs!

Thalatta, thalatta, sei mir gegrüsst, du ewiges Meer!
– Tenger, tenger, légy üdvözölt, te örök tenger! Te, örök Szeretet!

*

Mit látsz? Kék Eget.

És még? Amott a padokon. Mondd csak, mit?!

Embereket, akiket ki kell szabadítani a servitute corruptionis – a romlottság szolgaságából és elvinni ad libertatem gloriae filiorum Dei – Isten fiai dicsőségének szabadságára. Volo esse piscator hominum. – Emberek halásza akarok lenni. Ehhez elég a Hitem!

Felejtsd el tehát saját magad és mindig, megszakitás nélkül légy velem!

Bárcsak így lenne, Uram!

Te mondottad!

Uram, ma próbára tettél és megismertél engem!

Mi lesz holnap és azután...?

Isteni Gondviselésedre bízom jövőmet.

Szeretetednek szentelem jelenemet.

Hiábavaló ez az írás?

Nem tudom.

Uram Jézus! Ismerjem meg magamat, ismerjelek
meg Téged, semmi mást ne kívánjak, csak Téged!

*

Az igaz a Hitből él. Miből élek én? – A sötét Hitből
élek én.

*

Quid accedit nunc? Praeparatio ad Festum nostrum! –
ad 16. Julii! Unitas! – Mi történik most? Előkészület
ünnepünkre! – július 16-ára! Egység!

*

A HALÁL PILLANATA

1961. júl. 12.

Ma délelőtt meghalt dr. B. Z. Mint a villám hasított
belém a meglátás:

Az Igazság és a Szeretet Birodalma. Két világ. A ha-
lál pillanatában már csak ez látszik. Vagy a Pokol, tehát
csak az Igazság birodalma, ahol nincs szeretet. Az Igaz-
ság Szeretet nélkül Pokol. Az Igazság és a Szeretet együtt:
ez a Mennysország. A Purgatórium a Mennysország elő-
csarnoka, ahol az Igazság elkészít a kizárólagos szeretet
országára. Hirtelenül, abban a szempillanatban a halál
lecsapásakor minden elintéződött örökre! A fa, ahová
esik, ott marad...

Ez az egy pillanat mindent megér. Mert – Örök!
O, Aeternitas! – Ó, Örökkévalóság! Te mennydörgő szó.

Félsz? Nem félek! Vakmerő vagy? Nem! Csak ismerem
önmagamat. S ismerem Őt, az Irgalmat. Rám mo-
solyog a Mosoly, s vár rám, sőt körülvesz a Nefejejs-
Koszorú.

Tökéletesen igaz az Evangélium és Kis Teréz tanítá-
sa: Csak a Szeretet számít és a Bizalom csodákat művel.

Imádkozzál, nézd az Élet tengerét, figyeld, nézd me-

rőn: megpillantod a Nubecula Parvát – a Kis Felhőcskét. Ha nem megy először: hetedszerre sikerül.

De menj föl a Kármel csúcsára és újra meg újra, sőt szakadatlanul imádkozzál. Meglásd, a kicsiből nagy lesz. A Nubeculából nubes! A felhőcskéből felhő!

És alig hogy körül nézel, alig lépsz ide, alig lépsz oda, már szakad a pluvia grandis – a nagy eső!

Egyszer, talán – Isten tudja – hányszor, reám is rám szakadt.

Azóta enyém már itt a földön

Az Igazság és Szeretet Birodalma.

Ave Virgo Carmeli! Ave, Ave, Ave Maria!

A BEÖLTÖZÉS ÉVFORDULÓJÁN

1961. 1925. júl. 15. Beöltözésem 36. éve!

Elindultam mint karmelita. A Szűzanyával, a Virgo Carmelivel.

Megharcoltam a harcot? Megharcolta Ő, de nem én! Mindig velem volt. Minden Őérte volt. Bonum certamen certavi. – Jó harcot harcoltam. Ha „bonum” – „jó”, akkor kizárólagosan Ő az oka.

Elindultam Vele, a Nagy Szűzanyával. S most eljutottam a Kis Szűzanyához. Itt vagyok Vele, Vele fogom befejezni. A Kicsivel. A Két Kicsivel.

*

1961. júl. 16.

Ez a mi napunk. A 35 éves fogadalmunk napja. Az eredmény? Úgy érzem, nálam lélekben – teljes csőd...

Kimerítettem a hanyagság és tehetetlenség, abszolút gyámoltalanság teljes, de teljes fogalomkörét. Most mit csináljak?!

Ami még rosszabbnak látszik: mintha semmi bűnbánat sem volna bennem. Viszont a Sötét Hit, a Rejtőző

istenszeretet valami nagy, de nem érezhető belső s külső nyugalmat ringat a lelkem mélyén. Vádat sem érzek, csak önmagamnak szinte tökéletes elítélését: semmi voltomat.

Eszembe jut P. Eymard, meg főképp Ruisbrock P. szava:

„Midőn az igaz szegénységének mélységében honol és ott nyomorúságát és tehetetlenségét szemléli: amikor belátja, hogy minden haladásra és kitartásra képtelen, amikor hanyagságának és hibáinak sokaságát látja, megássa az alázatosság völgyét. Nyomorúságának láttán leborulva feltárja azt Isten irgalmassága előtt; nézi az Ég magasságát és a saját alacsonyságát. A völgy mélyebbé és mélyebbé válik. . .

Ekkor a Krisztus-nap delének égi magasságából ezer tüzet és ezer fényt áraszt az alázatos lélek mélységébe. Nem tudja visszatartani megindulását, bőkezűsége mértéket nem ismer, szabadon folyik, ömlik, mert a lélek ilyenkor befogadóképes. Ezért is megvilágosul a kegyelemtől és ég a szeretettől.”

Mintha nálam is így lenne ezen a napon! . . .

De nem ámitás-e ez?!

Ut quid diligitis vanitatem et quaeritis mendacium?!
– Miért szeretitek a hiúságot és keresitek a hazugságot?!

Nagy nap ez! Signum magnum apparuit . . . – Nubecula Parva! Pulvia grandis! – Nagy jel tűnt fel . . . Kis Felhőcske . . . Nagy eső!

A RÁKFENE

1961. júl. 25.

Egy régi, még 1925-ben megjelent cikk jutott ma eszembe. „Egy korszak levegője” címmel a magyar társadalom szellemiségét taglalta. Műkedvelő társadalomnak jellemezte.

Egészen hű kép. Valóban szörnyű dilettantizmus. Tudom, vallom: ezért kellett eljönnie a háborúnak.

Újra belém vágott: – spirituálisan –, lelki értelemben is sok volt a „jóérzékű dilettáns”.

Nem dilettantizmus volt-e az egész katolikus élet?! De igen!

Az én feleletem akkor erre csak a Kármel lehetett – méltóképpen s valóban Isten akarata szerint... S lám! Nyissam ki a szememet!

Mi a dilettáns? Művészkedő. Tehát: hamis művészet. Álművészet, nem az igazi – hazug, sőt majdnem hogy hipokrita, képmutató!

Nem, nem szabad visszatérnie annak az „úri kor-szak”-nak. Ez volt a „rák”!

Ki gyógyítja ki ebből a rákból ezt a népet? Ezt a társadalmat?! E nép minden osztályát?!

Kicsoda? – Aki belebocsátotta az ekét a kereszténység meggazosodott, repedezett talajába.

*

A hivatásoknak is van rákfenéje! Itt is ugyanez jelenti a rákfenét – akár pap, akár szerzetes az illető, vagy éppen, ha mindkettő egyszerre –, a dilettantizmus.

Megint csak eszembe jut B. dr. halála: Elköltözött az Igazság és Szeretet birodalmába.

Hol az Isten országa? – Bennetek! Soha ne hazudj! Senkinek, legkevésbé magadnak. Éljen a színtiszta Igazság, és a tiszta Szeretet!

El a „jóérzékű” dilettantizmussal!

A TELJES VÁLLALÁS

1961. júl. 30.

„Jézus keresztútján az első 3 stáció: Az ítélet, A vállalás, A »nembírá« – leroskadás.

Teljes ok csak egy van: az Örök Akarat. Az emberi akarat-szabadság csak részesedés benne.

Az Örök Akarat tette magáévá minden szenvedésemet. Annak pecsétje van rajta. Jóváhagyta. Nekem szánta. . . – Az egyes okokra egyenként lehet mentséget találni, mert hatásuk csak részesedés. Az Örök Oknak nincs szüksége mentségre, mindent vállal, mert a teljesség szeretetből áll és a szeretetnek hatalma van minden elítéltetésből felmagasztalást teremteni.

A léleknek nincs is egyéb módja, hogy a szenvedést erre az útra terelje, mint a teljes vállalás. Teljes beleegyezés. Mi több: szeretettől áthatott örvendező beleegyezés.

Az a tárt kar, amely a Kereszt felé tárul, a lélek megnyílása a szenvedésre. A teljes elfogadás a szenvedés lelki gyógyszere. Míg eltolom a szenvedést, addig elviselhetetlen. Mikor elfogadom, megennyhül, és mikor szeretettel átölelem, felmagasztosul bennem.

Ez a Kereszt van az Istent szeretők vállain, ezt ölelik, ezt szeretik.

A vállalást nem rontja meg a lerokadás.

A »nembírá« nem jelenti a »nemvállalást«.

A legjobban szeretsz, mikor elhagynak erőid, de elstedben is igent mondasz.

A legjobban szeretsz, mikor válladnál erősebb a kereszt, és mihelyt elindultál vele, súlya a földre teper.

Legjobban szeret az, aki erőinek határán jár a szenvedésben, és lerokadásának mélyén is tudja, hogy segítők kezek emelik fel még több szenvedésre. . .” (Dr. Dienes Valéria)

*

MÁRIA – KEGYELEM ÉS VILÁGOSSÁG

HÉTFÁJDALMÚ ANYÁNK

1961. szept. 15.

Ami az Anyáé, az a fiáé! –

„Engem,” siratott. Van-e árvaság?! Átverte a tőr.

Mily gazdag vagyok! S mily szerencsés, irigylésre-méltó. A Pulcherrima Mulierum – az Asszonyok Leg-szebbike, a leghatalmasabb, a legeslegjobb, a legtökéle-tesebb – sirat engem.

Az Ő könnyei!... Mily boldogság! Filius Mariae non peribit.* – Mária fia nem vész el. Külön kultusz tárgya – az Ő fájdalma!

Ma délutáni elmélkedéseim témája megint csak: „Az enyém!” és „szereti: meghalt érte!”**

Az „Ego feci in coelis” – Én cselekedtem, hogy az Égen elfogyhatatlan fény támadt, és mint köd befödtem az egész földet.

Az Egyetlen Fény és az Egyetlen Köd!... Jézusra és Szűzanyára egyaránt érthető.

Emlékezzem csak: Besnyőn, a kápolnában az ének férfihangja: Jézus! Aztán a Belvárosi templomban a mindent betöltő: Jézus! Ugyanez gyakran. Csak: Ő, a Megfeszített. És a Nebula Immaculata – a Szeplőtelen Köd.

Íme, ezzel tudom ellensúlyozni a mindennapi hármasság ellenségét!

*

* Ezt a mondatot már gimnazista korában sok helyen beleírta ima-könyvébe.

** Utalás

Mi is a Cél?

A halál pillanatában: ut impleamini in omnem plenitudinem Dei, – hogy elérjétek Isten egész teljességére.

Nos, ugyanez Fil 1, 9–11.: Hoc oro, ut caritas vestra magis et magis abundet in scientia et in omni sensu. – Könyörgök is azért, hogy szeretetetek mindjobban gazdagodjék helyes ismeretben és teljes megértésben, – ut probatis potiora – válasszátok, el tudjátok bírálni, mi a helyes, ut sitis sinceri – hogy tiszták legyetek et sine offense – és kifogástalanok, feddhetetlenek in diem Christi, – Krisztus napjára. Repleti fructu justitiae per Jesum Christum in gloriam et laudem Dei: és bővelkedni fogtok az igaz élet Jézus Krisztus által szerzett gyümölcsében Isten dicsőségére és dicséretére.

És jön öregségem értelme: Secundum expectationem et spem meam – Ez az én várározásom és reménységem, hogy semmiben sem vallok szégyent (Fil 1, 20, 29.). Ellenkezőleg, teljes a bizalmam, hogy amint mindig, úgy Krisztus most is megdicsőíttetik testemben, akár éltemben, akár holtomban.

Hiszen számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség.

...Kettő között vívódom: Kívánok feloszlani és Krisztussal lenni, – ami sokkal jobb. De hogy miattatok életben maradjak – ez szükségesebb. S ebben bízva tudom, hogy megmaradok, sőt haladástokra és hitből való örömtökre maradok meg mindnyájatok számára.

Ovidius tomi számkivetéséből a „Tristia”-ban – a Szomorúságokban csak azt tudja írni: Nil nisi flere libet – Csak sírni szabad.

Szent Pál szava: Semper gaudete! – Mindig örüljétek!

ÉJSZAKAI VIZSGA

1961. okt. 5.

Éjszaka! A Szeretet tudományából vizsgáztam! Sikertült!... A SAS rám tekintett, megbűvölt s a szenvedés dallá lett! Libenter gloriabor... – Szívesen dicsekszem... – s bennem „lakozott a Krisztus ereje”, a Szeretet tudománya! Minden más „szemét”...

Merésznek kell lenni, nem „tágítani”. A tout prix! – minden áron!

Az én erőm – a gyengeségem; az én dicsőségem – az én hitványságom, mert ez bűvölte meg a Sast. Ezért szállt le. A bűnösökért jött. S én nagyon bűnös vagyok. Ezért szeret. Erőszakkal fölragad, szárnyaira vesz s elmondhatom: Dominus solus dux eius fuit – Az Úr volt egyedüli vezére.

Nagyon örülök, hogy olyan vagyok, amilyen vagyok: sohasem lehetek kevély, mindig „kénytelen” vagyok aláztos maradni.

Egyes-egyedül csak Te segíthetsz rajtam. A Kicsike szüntelen könyörög értem!...

A Szeretet papja vagyok, mint a Főpap Krisztus – közvetítek...

A SZERETET ÓCEÁNJA

1961. okt. 30.

Ebben az Óceánban mondom a Misét.

Ebben az Óceánban „élek, mozgok és vagyok”.

Ebben az Óceánban – szeretek.

Ebben az Óceánban – a Tiéd vagyok.

Ebben az Óceánban – élek és halok.

Mindent Ezzel borítok be és mindent Ebbe zúdítok.

Mindenkit Ebbe dobok.

Ebből élek : Benne dalolok.
S Vele mindent megoldok.
Nincs Benne – tegnap és holnap.
Csak az örök Jelen, az örök Ma!
Ennek az Óceánnak,
Ennek a Szeretetnek – se vége, se hossza.
Csak feneketlen Mélysége, csúcstalan Magassága.
A Szeretet-Óceán az én Életem örök boldogsága.

*

1961. okt. 31.

Nem „Én” vagyok a Szeretet Óceánja. De Benne vagyok s Ő énbennem. Miként a szivacs benne van a vízben s a víz a szivacsban. Úgy én is a Szeretet Óceánjában. Egy vagyok Vele és Ő énelem. Mert Isten a – Szeretet! S ez az Élő Víz, amely nem ismer határt, s mely örökké van: ő maga az Élet. S mi Benne élünk, mozgunk és vagyunk.

*

1961. nov. 2.

Egy Csepp Vér! Értem. És mind valamennyi! S az Ő egész élete! Micsoda Irgalom: a Szeretet Óceánja!

Irgalmának Szeretetében Anyját is odaadta. Szentségeket szerzett. Őrangyalt rendelt. Szüntelenül gondoskodott rólam egész életem folyamán. Megajándékozott a Kettős Hivatással. A Kegyelem Élő Vízében füröszött. Misézhetem. Ma is miséztem – háromszor.

Hiszel? – Hiszek! Boldog vagy? Végtelenül! S a hibáid, mulasztásaid, bűneid, hanyagságod, langyosságod, minden gonoszságod? – Poklot érdemelsz?

Igen!

S mégis van Reményed, bizalmad? Nem esel kétségbe?

Nem! Bizalmam az égboltozatnál is nagyobb.

De jóvá kell tenned a sok mulasztást!

Ecclesia supplet. – Az Egyház kipótolja, és: Ne res-picias, Domine, peccata mea, – Ne nézd, Uram, bűnei-

met, hanem lássák szemeid Mária érdemeit. Mily vigasztalás!

Micsoda kincsesbánya a két dogma: Corpus Christi Mysticum és a Szentek egyessége. Nem vagyok magamra hagyva. Nem vagyok egyedül. Isten elég nekem. Magamban – semmi; Istenben – minden vagyok.

Ma megkezdtem a készüléket november 21-re.

A nagyobbacska Kis-Szűzanya mindent elhagyott, mindenről lemondott: Solus Deus! – Egyedül Isten!

Emlékszel? Szent Bernadett vigasztalhatatlan volt halála előtt a kísértésben: hogyan teszi jóvá rengeteg mulasztását a rengeteg kapott nagy kegyelem tekintetében?...

És elég volt régi novíciatársnője lakonikusan tökéletes felelete: Jézus érdemei mindent pótolnak.

Tökéletesen megnyugodott, és tökéletes lett halálában. Majd a Szűzanya! Majd Jézus! Ó, Istenem!

SZENT HALÁL

1961. nov. 4.

Ma Jászberénybe mentünk Incihez.* Eredmény? „Hervadása liliomhullás volt, Ártatlanság képe s bánaté” – A békéé. Quis ascendet in montem Domini? Innocens manibus et mundo corde. – Ki megy fel az Úr hegyére? Akinek keze ártatlan és szíve tiszta. Ez volt a haldokló Innocentia. Szépséges volt. Ő az „áldozat” – beérkezett valóban.

Hacsak nem lesztek...

Oly vigasztaló és boldogító: a halál csak – Átmenet! – Transitus.

Negyed kettőkor eljöttünk. Ötkor meghalt. Fuldoklás volt. De ez csak a végső simítás volt.

* Cs. Innocentia IML nővér, lelkigyermeké volt Marcell atyának.

És láttam a temetését, ragyogó, meleg napsütésben.

Végső következtetés: Érdemes mindent elszenvedni, a rákot is – ily Halálért. Mégér mindent egy ily Befejezés. Mennyire igaz: Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum eius! – Drága az Úr szemében szentjeinek halála! Csak rajta! „Én Istenem, teljes megnyugvással és készségesen elfogadom már előre az (életnek és) halálunk azt a nemét, amely Neked tetszik, az azzal járó összes szenvedésekkel, fájdalmakkal és gyötrelmekkel együtt.” (X. Szent Pius) Mégér, mégér, mindent mégér: Ily halált adj, Istenem!

Ily halált adj énnekem!

Szentjeid halálát. Tökéletes megtisztultság állapotában.

*

1961. nov. 6.

„A szentek élete semmi más, mint az Evangélium szemléltetése a szentek tetteivel.” (Szalézi Szent Ferenc)

*

1961. nov. 7.

Még valami Inci halálához!

Mi volt a legmegkapóbb az ő halálos ágyán? A kasza vágta virág! (Vörösmarty) A nagy, szent, befejezett Egyszerűség. A szent Hallgatás! Nincs analízis! Csak – egység Istenben. Nincs szétbontás, nincs komplikáció! Csak – egyesülés Istennel.

Ó, de gyönyörű lesz a mennyország! S Én bennem van! Élhetem. Hogyan? Hitben. Az alázatosság korsóját megtölti a kegyelem olaja.

Nem, nem szabad kevélynek lenni! Csak kicsinek! Kis gyermeknek – Ilyeneké a mennyek Országai!... Confidens hoc ipsum... – Bízom abban, hogy aki bennetek megkezdte a jót, be is fejezi Krisztus Jézus napjáig (Fil 1, 6.).

A KEVÉLYNEK ELLENÁLL ISTEN

1961. nov. 17.

A Belvárosi templomban, keresztúton: Engedd, hogy oktassanak, hogy parancsoljanak neked, hogy rendelkezzenek veled és tökéletes leszel. (Keresztes Szent János)

A mai Keresztút minden stációja ezt visszhangozta.

Nagy fizikai gyöngeség uralkodott rajtam egész délután. –

Jézus: Engedd!... Engedtem.

Van ugyan szabad akaratod. De ne állj ellen! Ki áll ellen Istennek? A Kevély. Ennek Isten is ellenáll.

Néri Szent Fülöp papjainak: Az engedelmisség erényét gyakorolják különösen! E nélkül lehetetlen az együttélés, a közös élet!

Isten felé hajlítani az akaratot... Csak így lehet egyesülni Vele. Egyiknek engedni kell...

Szabad kezet engedni az Úrnak, folyton-folyvást, még akkor is, ha nehéz. Ez a földi boldogság.

*

1961. nov. 19. Levél Kölnből:

„Viseljük el önmagunkat hibáinkkal, baklövéseinkkel, önakaratunkkal. Sokszor olvastam már Kis Szent Teréz Önéletrajzát, meg róla írt könyveket. Higgye el, kevés ember érti meg az ő Kis Útját. Magamon is tapasztalom, különösen az utolsó napokban. A nagy áldozatokat csak meghozzuk, de a kicsiktől, amit környezetünk ró ránk, húzódozunk. Nagy erő kell a »rózsahintés«-hez.”

A KÉTFÉLE FÉLELEM

1961. dec. 31.

Vesp. de 1. Jan. 1962. O admirabile commercium... largitus est nobis suam Deitatem! – Ó, csodálatos cse-re... nekünk ajándékozta Istenségét!

Pirosan... eléghetetlenül... úgy szállottál le, mint gyapjúra az eső; megjelent a kegyelem... tanítván minket, hogy megtagadván az istentelenséget és az evilági vágyakat, józanul, igaz módon és jámborul éljünk e világon.

*

1962. jan. 1.

A Kis Szűzanya, az egész évre... – Az Ő Szeplőtelen Szívének győzelme! Jézussá kellennem.

Tehát: omnia Per Ipsum et cum Ipso et in Ipso... et pro Ipso! – Minden Általa, Vele, Benne... és Érte! Idemque ad Mariam, Matrem meam Dulcissimam! – És ugyanez áll Máriára, az én Legédesebb Anyámra!

Jan. 1. este:

Mély bepillantás a lélekbe! És: – quid vidisti, in sepulchro? O Magdalena! – Respectum humanum! – Mit láttál a sírban? Ó, Magdolna! Emberi tekintetet! A rejtett gyökereket! Ab occultis meis munda me. – Rejtett bűneimtől tisztíts meg engem.

Ps. 4.: Ut quid diligitis vanitatem et quaeritis mendacium? – Miért szerettek hiúságot, miért hánytorgattok hazugságot?

Hát még mindig? Usquequo?! – Meddig?!

Et venit Timor! Domini? Nequam! Sed timor, metus... hostium! – És jött a Félelem! Az Úr félelme? Nem! Hanem az ellenségtől való félelem, rettegés! Hová tűntek el az Enyéme? – Jam quarta dies et nihil scio nec audio... – Már negyedik napja és semmit sem tudok, hallok...

Őrzőangyalom, szentjeim, ó, miért nem jelentkeznek?!

Vagy oly nagy a köd?!... Miért tűröm, hogy sötét maradjon? Miért nem lesz már egyszer Nebula Immaculata?! – Szeplőtelen Kőd?!

Ego feci in coelis, ut orietur lux indeficiens et sicut nebula texi omnem terrarum. – Én cselekedtem az égben, hogy el nem múló fény támadjon, és mintegy köd-be borítottam az egész földkerekséget.

*

Csodálatos dolgokat mond Szent Bernát Jézus Nevéről. Oleum effusum nomen Tuum... – Kiöntött olaj a Te Neved. Világít, táplál, megken. Fény, étel, orvosság! Ejtsd ki: Jézus! Meglátod: világít, táplál, enyhíti a sebet.

Mel in ore, in aure modus, in corde jubilus! – Méz a számban, dallam a fülben, ujjongás a szívben! Kiejteni, izlelni – kísértésekben, védekezni Vele és följazani a bátorságot. Egy csapásra megszűnik a rettegés! Metus? Ubis es? – Félelem? Hol vagy?

Szintisztán így: Ave Maria! Ez dalol is!...

*

Miért magyarázok magamnak helytelenségeimről s szinte szeretnék másoknak is magyarázni róluk? Miért? Superbia tenet me in visceribus meis. – Kevélység rejtőzik bensőmben. Rejtőzik. Nem szeret nyilvánosságra jutni. Jelentékteiennék látszó dolgok: villamosbérlet! A betegellátás nem vállalása. Miért a titkos bosszúság? Kevélység! „Örült”, mondtam valakiről, pedig védeni akartam. De önszeretetem nem tűrte – jelenlétét! Ó, „mérhetetlen önszeretet”...

Ab occultis meis munda me, Domine! – Rejtett hibáimtól tisztíts meg, Uram!

Ez lesz 1962 egyik főfeladata!

Ezt szem előtt tartani!

*

1962. jan. 2.

Minden ebbe torkollik: silentiumba! csendhallgatásba!
Végre, Kis Szűzanya, valósuljon meg! Ez lesz ám a diadal!

Mily hamar úrrá lesz az emberen a szenvedély! Még ha csak kezdő stádiumban is! A pár szó már elröppent, a „szárnyas” szó szárnyat bontott s már visszakoztatni nem lehet!

Ab occultis meis munda me, Domine!

*

Hősnek lenni, de nem látványosan – mint Kolbe atya kényszerült.

Ó, de nagy dolog a teljes mentesség a respectus humanustól – az emberi tekintettől... Ab occultis...

Carmelitas decet nitere in castitate! Decet nitere! –
A karmelitának illik tündökölnie a tisztaságban!

BELSŐ MAGÁNY

1962. febr. 7.

A szentmisén egy jelentéktelen részecskéje lettem a nagy „Test”-nek. A „Misztikus Test” misézett, imádkozott, cselekedett. Teljes egyesülésben Vele mutattam be, azaz lettem én – áldozat. Csak hinni kell. Sancti per – A szentek a hit erejével győztek.

Keresztes Szent Jánoshoz így szólt a Lélek:

„Azt akartam látni, vajon irántam való szeretetből imádkozol-e, vagy pedig csupán azért, mert örömed telik benne?!... Légy tiszta, szellemi és... ezekben a gyakorlatokban csakis az ész, a szellem és az én szeretetem után indulj, nem pedig az érzéki vágy, az ízlés, a test és az önszeretet után... Lehetséges volna, hogy te nem tudnál megelégedni a szellemi szeretettel, a szellemmel és szellemi örömmel, hanem hogy azon kívül akarod érezni az érzéki vágyat, szeretetet és örömét a

jónak, s az érzéki szomorúságot, gyűlöletet és undort a rossz irányában?! Lehetséges, hogy sohasem vagy képes felismerni, hogy ezek az érzelmek mikor szellemiek és mikor érzékiek!”

Omnis gloria eius filiae regiae ab intus. – A király leányának minden dicsősége belülvaló, éneklí a Zsoltáros (44. Zsolt).

Keresztes Szent János mutat rá a lényegére:

„belül, az akarat aranyának legegyszerűbb és legtisztább cselekményeiben, amelyek éppen, mivel annyira belsők, titkosak és tiszták, rejtve maradnak, a te ellenségeidnek, az ördögnek piszkos, pokoli szemei elől.”

Ezért vezeti aráit az Úr a belső magányba (Oz. 2, 14.), s kéri őket, imádkozzanak a rejtekben, vagyis tiszta akaratuknak közepében.

*

A három semmi! programja:

– A Szentmise előtt: megtagadni mindent, ami bennem, körülöttem van, és megtáruulni Annak, Aki – jön s amivel jön. – Kitűnő gyakorlata az összeszedettségnek.

– Önismeret. Ki vagy Te, Uram, s ki vagyok én?

– Semmi, ez a – bűn. Hiánya a jónak. Megfosztottság Isten kegyelmétől.

*

1962. febr. 9.

Az összeszedettség feltétele a semmire gondolás. Elvágni minden szálát! Ugyanaz, mikor leeresztem a fekete függőnyt. Sötétséget teremtek. Az összeszedettség állandó gyakorlata. Ahogyan Benson hőse* készült az imára az Eucharisztia előtt.

Erre intenek Keresztes Szent János jelszavai is: Ki-üresítés! A teli korsó! A limlomos lakás. Vacate et videte! Üresedjete ki és lássátok!

* Az idő Ura.

MEGVALÓSULHAT-E A KERESZTÉNYSÉG?

1962. febr. 15.

Kierkegaard, dán bölcselelő: „Luther harmincöt tételt állított fel, nekem nincs, csak egy: a kereszténység még nem valósult meg.”

Igaz ez? – Igaz, ha az átlagot nézem. Mégsem igaz! Mert a szentekben megvalósult.

Hogyan jutsz előre? Ha mindig visszamégy az eredetére! A mai keresztény az első keresztényekhez. A lecsúszott sarus karmeliták a sarutlanokhoz. A XVI. század karmelitái az Eredeti Regulához.

Nagy Szent Teréz, Keresztes Szent János ugyanezt teszik.

A modern keresztény hová menjen?

Az őskeresztény élethez.

Mindig és mindig az igazi Ideálhoz.

Ez Jézus. És ezek a szentek! Nézd saját életedet!

A Mennyszámban nincs alázat? Nincs rá szükség! De a földön az alázat a Mennyszámba útja!

...Humilibus autem dat gratiam. – Az alázatosaknak pedig kegyelmet ad. – Ne keresd tehát a magad igazát. Jézust keresd. A Szűzanyával. S megtalálod.

Jézus a Szeretet. S Mária? A Szépszeretet Anyja. S te?

A Szépszeretet gyermeke.

Éljen a Szeretet diadala.

Mi viszi diadalra? Az Alázat!

Gyümölcse: a Krisztus! Béke!

*

Hit nélkül lehetetlen tetszeni Istennek. Annak ugyanis, aki Istenhez járul, hinnie kell, hogy létezik, s hogy megjutalmazza azt, aki Őt keresi! (Zsid 11, 6.)

*

1962. febr. 16.

A szent árnyék: „Tegyek nagyon sok jót, csak ne tudjak róla.”

Szeretetben élni, halni!

*

FONTOSSÁGUNK

1962. febr. 19.

Magamnak nem vagyok fontos. Ki lehet nekem fontos? – Egyedül Jézus! S Jézusnak ki a fontos? – Én! Neki én, Ő nekem!

Neki minden lélek fontos. Akkor nekem is!

Ha nekem egyedül Ő fontos, és én Neki, akkor engedjem, hagyjam, hogy Ő engem lefoglaljon, egészen.

Szóval kettő: a fontosság, s a lefoglalás!

Nos, én is „lefoglalom” Jézust. Megveszem, megvásárolom. Ő is megvásárolt engem. Drágalátos Vére árán. Vére volt a Foglaló.

Vajon mit adok én „foglaló”-ul? Magamat, úgy, ahogy vagyok. Mindenestül. – Ér az Neki valamit? Hogyne! Hiszen vérén vett meg.

Scientes, quod non corruptibilibus... – Hiszen tudjátok, hogy nem romlandó dolog, arany vagy ezüst váltott meg, hanem a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak drága Vére. (1Pt 1, 17–19.)

Mennyei Atyám, Jézusod lefoglalt Vére árán. Bemehetek a „Kapun”? Suscipe! – Fogadj el! Per Ipsum! – Általa! Szentmise!

*

MAGVETŐ, VÉR-VETŐ, KÖNNY-VETŐ

1962. márc. 8.

Megkapod a Hatalmat, a Szűzanyától minden könnyét, Jézustól minden csepp Vérét, hullathatod cseppen-

ként, avagy esőként, záporként, ahogy tetszik, a lelkekre, a szívekre, a szívek négyféle talajára: útszéli szívek, kőszívek, gazos szívek, a kész-, jószívek talajára, mindegy! Ahogy akarod, amikor akarod, ahová akarod, bármifajtaára!

Magvető, könny-vető, vér-vető vagyok! Éjjel-nappal, úton-útfélen, Szentmisén, gyóntatószékben, ebéden és vacsorán, társaságban és egyedülletben. De csatasorban is: lelkem mélyén, szívem háborgó tengerén, magas hegyek csúcsain, édes völgyek virágos, puha lejtőin, széles mezőkön, selymes réteken és sziklás hegyoldalokban – együtt a testvérekkel, az egész Egyházzal, győtrelemben és vigasságban, szomorúságban és örömben. Mindig csak vetni a „Mag”-ot, amely egyszerre kikél, növekednie se kell: vetni a Könnyet és a Vért, a Szűzanya véres anyai Könnyeit, Jézus drágalátos Vércseppeit, szózni, hinteni, vagy mint megáradt Patakot rázúdítani a lelkekre, a lelkekre, a lelkekre, Istenem! – a szívekre, a szívekre, a szívekre.

Hatalom adatott, a lelkembe adatott: Vesd, szórd, zúdítsd a Könnyek áráját, a Vér patakját – egyesekre, sokakra, tömegekre, népekre, nemzetekre, szegényre, gazdagra,

minden bűnösre: az egész emberiségre.

Kikre különösen? – Papokra, szerzetesekre, a nyomorultakra, az elhagyatottakra, a piszkosakra, a beszennyezettekre, még, még – a megátalkodottakra, a megkövesedettekre!

Csak szórd, hintsd, vesd, zúdítsd, mert Hatalom adatott neked:

A Szűzanya mondta, a Megváltó, a Megfeszített Jézus akarja, a Legfölségesebb Szentháromság Egy Isten jóváhagyta, a Pecsétet ráütötte. Nincs, ki tőled elvegye!...

A Kehely felmutatásánál eddig is szoktam – mélyen

szemébe nézve a Fájdalmas Szűzanyának* – szétönteni, rázúdítani a lelkekre. Mostantól fogva teszem ezt – Hatalommal.

Alter Christus! A megbízott, a Hatalommal megáldott lettem. A „felkent” – térden állva!

És csöppentek, és hintek, és szórok, és Esőt: Könnyesőt, Véresőt rögtönzők, zúditok, avagy, ha kell, csendesen csorgatok a szegény bűnösökre!

*

1962. márc. 9.

Isten előtt egyetlen megfontolt akarati aktus cselekedetnek, igazi tettek számít!...

Ez a mai nap!

*

1962. márc. 14.

Nevetnek a keresztség és a házasság szentségének „babonáján”!

Hulljon reátok az igazi Édesanya Könnye és Fiának Vére, mint Harmat, mint Áldás, jaj, soha átokként!...

Vajon a cinizmust lemossa Könny és Vér?!... – Omnia possum... – Mindent megtehetek...

Megrendítő: oly sokat tudni, annyit tanulni, oly széles körű tájékozottságra szert tenni és, és nem hinni! Az elpocsékolt földi élet! Intelligencia, tudomány, hallatlan ismeret – és nem hinni!

Miért nem akar valaki hinni? Mert tiltja a – gőgje...

Hullj, hullj, anyai Könny, ó, hullj Drágalátos Vér!

Patakokban! Záporként!

Fergetegesen! Aztán csendesen, de szünetlen!

* Marcell atya 1950–66 között leggyakrabban – a Budapest – Huba utcai Kármelhegyi Boldogasszony templom Fájdalmas Szűzanya oltáránál misézett.

MI A GYÓNTATÓ?

1962. márc. 15.

A kánaáni asszony így esdekel: Miserere mihi, Domine, – Könyörülj rajtam, Uram, Dávid Fia: leányomat kegyetlenül gyötri az ördög. (Mt 15, 22.)

Nem így van-e most, ebben a világban is? – Nézd, Uram, testvéreimet gyötri az ördög – följánlom érte a Te Véred cseppjeit és a Szűzanya könnyeit –, gyógyítsd meg!

Messze világítanak s vigasztalnak Ezekiel sorai: Mert nem akarja Isten a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen!

Mindenki saját sorsának kovácsa – ez az értelme a mai Ezekiel-lectiónak!

A harmincnyolc év óta beteg így panaszkodik: „Nincs emberem!”

Ez az ember – a gyóntató!...

1962. márc. 16.

Megvan, ó megvan a közelmúlta, régmúlta, minden bűnre, rengeteg mulasztásra a jóvátétel! Az elégtétel, az engesztelés, a megkérlelés. Megvan: a bér, amellyel lefizetek, jóvateszek, kiengesztelek – mindent, bűnt, mulasztást, hanyagságot, gyalázatot, a magnum Pretium – a nagy Ár – a Legdrágább Vér! – Sanguis Pretiosissimus! Minden pillanatban folyik, felújul az Áldozat a földkerekség valamely pontján, csak felmutatom, rámutatok, följánlom: Nézd, Uram, íme az Elégtétel, íme a jóvátétel.

Visszanézek, talán borzalom fut át rajtam: Istenem! Hát ez voltam Én?! De fölragyog a szemem: Jézus mindent pótol. Omnia possum – Mindenre képes vagyok...

S nem is az én kezem mutatja be: a Szeplőtelen Szív!

A Szűrő! A Rosta! Az Édesanya! Akiről mondtad: Íme, a te Anyád!

Ó, hogy roskadoztak a leigázottak a sarctól, amit ki-

vetettek a győzők régente és azután: rómaiak, nálunk törökök. Hogy fizettek uzsorakamatot a kizsákmányoltak, a megszorultak, a jobbágyok. Fizettek, vagy fizetek volna, ha lett volna még miből!...

S mi fizetünk mérhetetlen gazdagságunkból, amelyből soha ki nem fogyunk: a Vérből, a Könnyből! O felix Culpa! – Ó, boldog Bűn!

Nem lehet kétségbeesni, még csak elkedvetlenedni sem. Enyém Jézus, meg az Ő Anyja!

Eszembe jutott: mit s mennyit kaptam! S mit hogyan fizettem érte; ó, hogy visszaéltem vele?!...

De nem ugrom a Dunába, nem esem én búbanatba! Én, az adós, fizetek – Vérrrel és Könnyel! Jézus Vérével és Anyám Könnyével!

*

Ma levélben kértek tőlem kölcsönt, segítséget, pénzt, ha lehet, adjak, vagy szerezzek. Istenem, honnan adjak – a szívem majd megszakad! És üzentem: adok, adok, de nem pénzt, azt nem tudok. Ellenben leszállok az én kincsesbányámba, az én fogyhatatlan gazdagságomba, és szórom a kincsek Kincsét rátok, ó, én édes Szegényeim! Vért és Könnyet! Könnyet és Vért! És üzentem: Majd a Kis-Szűzanya! Ő az én szívem kiapadhatatlan Forrása. Tartalma: az Ő kereszten vérző Jézusa!

Tenger kincsem van!

Jöjjetek hozzám mindnyájan, szegények, koldusok, megszorultak: Van miből adnom, dehogy sajnálom! Ha nem hisztek, akkor is adom, pazarul, nagylelkűen Vért és Könnyet! Mint akinek Hatalom adatott...

AZ ÉN UTAM ÉS A TE AKARATOD

1962. márc. 23.

Azt mondod, Uram: az Én utaim nem a ti utaitok, az én gondolataim...

Én meg azt mondtam egész éjszaka:

– Az én akaratom a Te Akaratod!

S mily igaz boldogsággal töltött el, hogy nem jól éreztem magamat, hogy képtelen voltam elaludni, s hogy éreztem idegeimet. Gyönyörűséges a Te Akaratodat szeretni mindig és mindenben, kicsiny dolgokban és nagyokban, kellemetlenekben és kedvünkre valóokban! Hiszen azért jöttem e világra, hogy akaratomat teljesítsem. Az én életem a Te szent Akaratod minden pillanatban, s ez lesz a halálban s az örök életben is! Mily boldogság, hogy egészen a Tiéd vagyok.

Valóban $v = V$! (voluntas mea = Voluntas Tua!)

Akaratod – Szentség! Legyen meg mindig, miképpen mennyben, azonképpen a földön is.

És a gyermek szeme! A Kis Szűzanyáé meg a Kis Terézé! Tehát ilyen ártatlannak, ilyen nagyon szeretettel telinek kell lennem, ilyen szennytől mentesnek kell lennem, ily gyermeknek, hogy bemenjek – Oda!

Tökéletesen megértettem az Evangéliumot. Hogy miért hívja s öleli a gyermekeket Jézus! S mit akar Kis Teréz tana? Mi a lelkigyermekség útja?!

Ez is Isten Akarata! Tehát az enyém is.

*

1962. márc. 24.

Mily kialvatlan, mily elnyűtt vagyok! De csak arra gondolok: hiszen ez is Isten szentséges Akarata. $v = V$, és máris boldog mosoly játszik ajkamon! Ennek az Akaratnak élek, halok!

Ámen!

*

AVE MARIA!

1962. márc. 25.

És Vele győznünk kell: Vele, Vele!

Hiszen: Ipsa conteret caput tuum. – Ő összetiporja fejedet. Vele legyőzöm önmagamat.

De csakis Vele! Jézus Neki adja erejét, a Szentlelket. Vele győzők összes érzékeim fölött, a Sátán tanyája: a fantáziám fölött is. Legyőzöm a kíváncsiság ördögét.

Győz bennem a – Szeplőtelen.

Győz bennem – a Gyermekek.

A Kis Jézus, a Kis Szűzanya!

Et victoria, quae vincit mundum, est fides nostra. – És a győzelem, mely legyőzi a világot, a mi hitünk.

Mi legyen a gyakorlati megoldás?

Minden külső és belső érzék rakoncátlansága ellen – tehát a fantázia, a kíváncsiság ellen is! –, azonnal megindítani az ellentámadást: ropogjon a géppuska! Ave Maria! Ave Maria! Ave Maria! Csak semmi elszomorodás! csüggedés! Ez kevélységből jó. Tőlem nem telik! Hanem hasznos húzni belőle, erényt csinálni, és – kitűnő – jöjjön Kis Teréz!:

„Elegendő, hogy megalázkodjunk, s szelíden elviseljük...” magunkat! Szóval:

Előre! Meg nem állni, mert jó a visszaesés s az ördög hetedmagával! Kitartani: még egy jó rész hátra van. A csúcs magas. Az élet, az idő rövid! Ha nem megy, csak emelgessük lábunkat, s hívjuk Anyánkat. (Kis Teréz hasonlata: a kisgyermek a lépcső aljában!)

Mindig újra meg újra kezdeni.

Utamur ergo parcius

Verbis, cibis et potibus,

Somno, iocis et arctius

perstemus in custodia.

El minden fölöslegessel

Szóban, beszédben, evésben és italban,
Alvásban, játékban-tréfában!
És álljunk keményen a vártán.
Mindenkorra álli ez. Az öregkorra pedig: keveset!
Mindenből! A sokféle betegségnek e kettő hiánya a fő oka!...

HA KETTEN

1962. márc. 27.

„Ha ketten közületek megegyeznek a földön bármely dologban, meiyet kernek, megnyerik az Atyától, ki a mennyben van. Mert ahol ketten összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18, 15–22.)

Csak – ketten! Íme: az egyetértés, consensus!

Szent Borgia Ferenc azt mondta civil barátjának az úton: kezdjük meg mi a javulást, már vagyunk ketten!

Szodomában nem találtatott tíz!

Ha ketten teljesen egyetértünk a gyóntatószékben, összecsendül gyónó és gyóntató lelke: Micsoda öröm! Összehangolódik a bűnös és Krisztus helyettese! Csak két lélek! A Pactum ereje! Et iuravi pactum tecum! – És szövetséget kötöttem veled! Qui adhaeret Domino – unus spiritus est. – Aki az Úrhoz tapad – egy lélek Vele.

Unio! – Egység! – Istené és a Léleké! – Solus Deus! – Egyedül Isten!

v = V

Aztán Péter kérdése: hányszor? – Jézus válasza nem hétszer, hetvenhétszer. Megbocsátani mindig!

Házasság egysége! Ketten! Mily óriási erő a legkisebb egységben is. Két gyertya! Két kéz! Fél kéz! Két láb! Fél láb!

Két ember: egy szív, egy lélek! Ketten vannak: a Két Kicsi; Kis Jézus és Kis Szűzanya. De tökéletesen egyek.

Nem innét van-e: Alter Christus, Altera Maria!
Ketten vagyunk, Jézusom – egyek!
Ketten vagyunk, Kis Szűzanyám – egyek!
Egy vagyok Kis Terézzel. És a többivel!

MÁRIA NEM FELEJT

1962. ápr. 23.

Csak egyszer kell Őt nagyon szeretni, csak egyetlenegyszer – ezt Ő nem fogja elfelejteni.

Emlékezik rád, még a nagy bűnök förtelmeinek időszakában is.

Nem felejt. És mindent elkövet, hogy fiát talpra állítsa. Isteni Fiával feltámasztatja halott gyermekét.

Nem ez volt-e egyvalaki élete! Hogy szerette diákkorában! Hogy elbukott felnőttkorában! Tizenhat esztendőre!

Tétlen lett volna? Fizetett a hálátlanságért oly anyai szeretettel, amely elállítja a lélegzetet!

Csak egyszer kell Őt látni, csak egyszer megtapasztalni, megérezni közelségét, csak egyszer anyai csókját!

Hát, ha még hosszú időn át, elszakít mindentől, minden széptől, személytől, természettől, művészettől, tudománytól...

Csak Ő lesz a szép! Az Egyetlen. Ez lesz a lélek igazi szerelme: Egyé lesz Istennel!

Tota pulchra es... – Egészen szép vagy...

A BIZTOS ÍTÉLET

1962. ápr. 28.

Biztos az ítéletében!... Ez a nagy baj! – Ne ítéljetek! Lám! Cronin orvosháse is ezt vallotta a vizsgáztató

professzor kérdésére: Van-e általános, fő-elve a gyógykezeléseknél?! Sokáig húzódott a választól, de aztán megvallotta, sohasem mer biztos lenni a diagnózis megállapításánál.

A biztos ítélet vakmerő cselekedetté lesz. – Micsoda sorsdöntő hibák történnek az emberi nyilatkozatoknál. Ma még ezt a farizeusi frázist sem teszik hozzá: „Szerény véleményem szerint.” A ma frázisa: „Ez így van, ahogy mondom!”

A Szeretet „parancsa”?!... Mily kevesen gyakorolják a jóindulatú gondolatok táplálását! Mennyire, de mennyire sine qua non ez, ami nélkül nincs alázatosság!

Modestia vestra nota sit. – Szerénységtek legyen ismert minden ember előtt.

A szerénytelenség, a kevélység, a luciferi gőg világa...

KEGYELEM ÉS VILÁGOSSÁG

1962. máj. 6.

Mai élmény a gyóntatószékben:

– A nagy bűnös tisztán a Szűzanyának köszönheti, hogy véglegesen el nem bukott.

– A másik – a „Szeplőtelen” leánya.

Más szóval: Magunkra nem építhetünk.

Csak – a kegyelem!

Előzetesen világosan mutatkozott ez egy rákosszent-mihályi tolakodásban! – Aztán: ebédnél az indulatosság hirtelen fellángolásában.

*

1962. máj. 9.

Szent József oltalma.

Telítsen, foglaljon le egészen a Kis Jézus Édesanyja által és Vele, Benne szeressem Szent Józsefet, és könyörögjek az enyémeikért, különösen a Kármelért!

Ma délelőtt a „rettenetes” beteg 33 éves bűnösé volt. Hallatlan világosság ragyogott a Diagnózisban.

Mindig minden világosabb lesz és mindig jobban tündöklük az Igazság.

Rövidlátó! Tedd föl a 3 dioptriást. Aztán az 5-öst, aztán a 7-est, a 9-est. Mindig jobban, élesebben látsz...

A kegyelem az áldott öregségemben a legerősebb „szemüveget” teszi föl szemem elé!

Amit a Zsoltárokból, az egész Breviáriumban olvasok, mind, mind tökéletesen a legfényesebben megvilágítottan igaz!

Ó, áldott szent Világosság! Micsoda boldogság! Kiragadott a sötétségből s áttett a Világosságba, Fia országába. Istenem! Minden igaz, amit tanultam szent Vallásomról, a szent tudományokból!

S délután jött a – Fantázia! A Sátán próbálkozott. Erősen! Én-emet központba próbálta állítani.

És jött a Szűzanya! Ave Maria! A Kompletóriumban pedig újra felhangzott megnyugtatólag a 4. zsoltár:

Filii hominum usquequo gravi corde?! – Emberek fiai, meddig lesztek nehéz szívvel?! – Miért szeretitek a hiúságot és keresitek a hazugságot?!

Amint egész életemben, ezután is Édesanyám gondja lesz – minden! Et ex illa hora accepit eam... – És attól az órától kezdve a tanítvány otthonába fogadta Őt. – Íme, a Te Fiad, Íme, a Te Anyád!

Anyám, Anyám, Édesanyám! Jézusod betölt, lefoglal egészen! Vele szeretlek.

*

A CSONKNAK IS MEG KELL TISZTULNIA

ÜZENET A HALÁLRA SZÁNTAKNAK

1962. aug. 24.

Üzenet a halálra szántaknak: „Egy a szükséges” (Róm 16, 17.)...

– Mindenben és mindenkor és mindenütt. Életszentség.

– Gondviselés. Nagy gondban: „Majd a Szűzanya!”

– Isten Akarata. A nyolcadik szentség.*

– Hit. Bizalom. Szeretet.

Eszköz: Gyermekség. Máriás élet.

A központ: Szentmiseáldozat. Keresztút. Az egyesülés Jézussal. Fortis, ut mors. – Erős, mint a halál. Amore langueo. – Szeretetből ellankadok.

A legjobb tanács: A lelkigyakorlat állandósítása: Úrfelmutatás. Mindenben consecratio. – Átváltoztatás. Vágyak vágya. Győzők forró vágy nélkül.

A megelevenedett Golgota. Megadni Istennek a négy áldozatot.

Tökéletes. Csak a tökéletes egyesülés Jézussal az áldozatban.

Szenvedésben, Keresztben. A nagylelkű Szeretet. Egy-ség.

„Ecce filius tuus.” „Ecce Mater tua.” Kitűnő eszköz. A gyermek.

Fürdetés a drágalátos Vérben.

*

* Marcell atya annyira imádta Isten akaratát, hogy nyolcadik szentségnek nevezte.

Megelőzi: offertórium – felajánlás.

Követi: a sacrum commercium – szent csere.

Hostiam puram... – Tiszta áldozatot... – Per Ipsum... – Általa... Pax... – Béke. Communio – Áldozás. A három gesztus két kézzel:

Offertórium – felajánlás, Úrfelmutatás, Kis Úrfelmutatás. Következménye:

A háromféle szeretet: lemondó, nagylelkű, egyesült, apostoli szeretet.

Mily szegény, aki nem tud adni.

*

Urémia – fertőző anyagok nem távolodnak el: hanem megmérgezik – bentmaradván – az egész szervezetet, vért.

*

Beleképzelnünk magunkat mások helyzetébe!

*

MIÉRT KISDED MÁRIA?

1962. aug. 24.

Megérteni a jó Istent. Miért ünnepelteti a kis Jézust, a kis Szűzanyát. Nem elég csak – Jézus! Szűzanya! De Kis Jézus! Kis Szűzanya kell! Megértjük az Evangéliumot, beleéljük magunkat szellemébe.

Isten gyermekei vagyunk: filii Excelsi sumus – a Magasságbeli fiai vagyunk. Nem felnőttjei! Nem tudósai. Nem szónokai, tényezői. Előtte nem apák, anyák, vezírgazdátok – hanem az Ő gyermekei.

Ezt a gyermekséget el kell sajátítani. Kis Jézus, Kis Mária ehhez adja a példát! Hogy kövessem a példát!

Szemlélet! Ez: ami átalakít.

A kis csecsemő a családban átalakítja a goromba apát, a türelmetlen anyát. Rájuk se ismerünk.

A bölcsős Kis Szűz szépsége, bájossága lebilincsel, leköt, lenyűgöz, visszatart a bűntől, a test cselekedeteitől, és határozottan érezhetően meggazdagít.

Megismerve Őt, meglátjuk, hogy Ő:

- Hajnal. Világosság. Melegít, mint a Nap.
- Virág: Jézus a gyümölcse.
- Út! - A lelkiéletnek csak Ő a módja.

Ez a szemlélet - átalakít. És legyen a szemlélet - gyermek! Kedveskedés: Mindent Neki! és Ave Maria!

Legyen megajánkozás: teljes szívből. Mert az ő gyermekeiben fejlődik naggyá a finomság. Homlokukra ez lesz írva: Mariae nascenti - Az újszülött Máriának. A Rosa Mystica! - A titokzatos Rózsáról. Mert Ő - Vadócba rózsát olt... - Megszépíti az életet...

*

Ave Maria! Biztosság a bizonytalanságban. Sis benedictus!

*

„Az az igazi különbség tudomány és bölcsesség között, hogy a bölcsesség értelmes ismerete az örök dolgoknak, a tudomány pedig ésszerű tudása a mulandóknak.” (Szent Ágoston)

*

„Minden olyan idő elveszettnek számít, amelyet nem töltöttek ki az időnél változhatatlanabb értékekkel, olyanokkal, amelyek azután átmehetnek a boldog öröklétbe.” (Bousset)

*

„Nem halok meg: dalolja a lelkem, -
örökké élni fogok! Ámen!”

*

„Ha nem lesz gondom rá, hogy megalázkodjam - Isten fog engem megalázni.”

*

AMIKOR A JÓK BÁNTANAK

Szeretetet adni és nem veszíteni!

„Az Úristen kész egész sereg jó embert valósággal vakká tenni - így olvastuk valahol -, csak hogy megsze-

rezze szentjeinek azt a legnagyobb megpróbáltatási kegyelmet, melyet úgy neveznek, hogy a jók részéről való üldözés, persecutio bonorum.

Ha rosszindulatú emberek fordulnak ellene és üldözik, annak a kiegyensúlyozott lélek oda se néz. De ha azok ítélik el, akiket szeret és tisztel, azt már csakugyan megérzi. Az nagyon fáj. S ezt akarja az Úr. Ez a fájdalom van hivatva arra, hogy végleg elszakítsa a szívét minden földi dologtól, s abban kiölje az önszeretet utolsó nyomait is. Valóságos kivégzése ez a régi Ádámnak.”

*

Mikor Myriamtól kérdezték, hogy mivel lehet a szeretetet megszerezni, fölvelt a földről egy homokszemet és felmutatva azt, így szólt: „Ilyen kicsivé kell lenni!”

*

„Szentjeivel szemben az Úristennek a bennük meglevő régi ember végleges kivégzéséhez hóhérokra van szüksége, de viszont ez utóbbi szerepre is bizonyos rátermettség kell.” (Myriam)

*

ALKALMAKRA FIGYELNI

1962. máj. 15.

Csapnivaló volt az egész nap. „Lásd meg, hogy magadtól nem vagy képes semmire. Vesd magadat minden reggel a karjaimba és kérj erőt, hogy a kis alkalmakra fel tudj figyelni. Nagyon jól tudod, hogy az egész élet csupa kicsinységekből áll. Ne magadra támaszkodj, Énrám építs.” (Bossis Gabriella)

Euge... quia in paucis fuisti fidelis... – Jól van... mert a kicsiny dolgokban hű voltál...

Sine me... Omnia possum... – Nélkülem... Mindenre képes vagyok...

Íme: az elbizakodottság, az erős feltételben: ma aztán – így meg úgy lesz!... S mindig csalódunk – önmagunkban.

*

Különösen a hiábavaló, haszontalan beszéd!

*

Az alkalom szüli a tolvajt. Aki keresi a veszedelmet, elvész abban. Aki nem keresi, de benne van a veszedelmes alkalomban, mily nehéz annak is. Laudabimus eum?! – Dicsérni fogjuk Őt?!...

Hogy álljon ellen az alkoholista a mulató kompániában? A dohányos a trafikban?... A szoknya bolondja a strandon, a nyári korzón s egyebütt, hogy legalább a szemével ne vétkezzék? A könyvkiadót előtt a könyvmoly? A mozi bolondja a fölkínált ingyeryegy megpillantásakor? A nő – a kirakatok divatörülete előtt?!

Quis est hic?! Et laudabimus eum!? – Kicsoda ez?! És dicsérni fogjuk őt?! Ki áll ellen az újságok híreinek, a hazugságoknak és a technikai vívmányok csábításainak?!

A Kíváncsiság Ördöge, ha valaha, akkor ma grasszál.

Ember! Fékezd a szemedet – avagy vájd ki! –, a füledet, minden érzékedet, hát még a nyelvedet, a fantáziát!!! Nézd a holnapi kármel szentjét: Stock Szent Simont. Miért lett szent? S miért hallgatta meg a Szűzanya? Neki adta a Ruháját!

S ez mind ezzel függ össze: – Qui vult venire post me... – Aki utánam akar jönni... tagadja meg magát...

AZ IDEGEN ISTENEK

1962. máj. 16.

„Ki emlékezetünket megerősítse.” Miért szükséges ez?

Memento homo quia pulvis es... – Emlékezzél, ember, mivel por vagy... Az alázat, az önismeret miatt.

Ki vagy Te, Uram, s ki vagyok én? Domine Jesu noverim me, noverim Te! – Uram Jézus, ismerjem meg magamat, ismerjelek meg Téged! Semmi mást ne óhajtsak, csak Téged! (Szent Ágoston)

Kik az „idegen istenek”?

Sok van! A legmakacsabbul tartja magát: az önszeretet istene – ez –, „pokol”. Az „Én”! (Szent Bernát)

Idegen isten: az ambíció, a siker, a hírnév, a becsvágy, a dicsőség! A Pénz (Stercora diaboli: az ördög szeméti-je). A hiúság. A fölény!

Ne hagyj magad legyőzteni a rossztól, te győzd le a rosszat jóval! És a Victoria, quae vincit mundum: fides nostra! – A győzelem, mely meggyőzi a világot: a mi hitünk!

Minden összefügg!... Igaz: magnus quaestus – pietas; nagy nyereség – a jámbor élet!

*

A Földön a Sátán harca folyik Isten ellen, az emberi lelkekért! – A bukott angyalok pótlására teremtette Isten az embereket.

*

1962. máj. 27.

A legnagyobb gonoszság a megismert igazság ellen való tusakodás. – Jézus szomorkodott a farizeusok keménysége, konoksága miatt. – A gonosz ember nem akarja belátni, hogy tévedett. Ha be is látja, nem akarja ezt beismerni.

*

Fölül akarsz emelkedni nyomorúságodon, levertségeden, bűneiden? Tégy szeretetaktusokat! Rögtön változik a hangulatod!

*

1962. jún. 5.

„Az igazi szeretet ingyenes vonzalom. Szeret, mert jó. Szeret, mert a maga jóságát ki akarja árasztani mások-

ra, tekintet nélkül arra, hogy milyenek. Isten is így szereti az embert. Ingyen! Az ember Istennek semmit sem adhat, és mégis szeret! – Ez a tökéletes szeretet!” (Legetek tökéletesek...)

*

1962. jún. 6.

Isten sohasem siet!

A sietség árt a lelki összeszedettségnek.

A KÓRHÁZ

1962. jún. 19. Szent István Kórház

A kórház! Különleges szenzáció az első napon és éjszakáján: a Szeretet kiáradása... Diffusa est – kiáradt... Már otthon az első segélynél s utána kezdődött.

S jött a „szédületes” Kereszt! Az Ég megcsapolta magát az Eget s áradt a Lélek – diffusa; a kórház is csapolt s jött a szenvedés, 20-án délután pedig jött – Ő. Ma pedig Festum C. D. N. J. CHr. – A mi Urunk Jézus Krisztus Szívének ünnepe.

Christum Regem adoremus... – Imádjuk a nemzeteken uralkodó Krisztus Királyt, aki híveinek, akik Őt eszik, gazdagon termő lelket ad.

Ó, de mennyire – úgy van és Ámen! Ámen!

*

1962. jún. 21.

Egyik betegársam orvosöccse írta New Yorkból: „Keveset egyetek, tovább éltek.”

Egy másik társ: „Borzasztó ez a tehetetlenség!”

Hát igen: eddig megmutatta Ő a jóra való teljes kép-telenségemet. Most megmutatja a fizikai tehetetlenséget, az actióra való képtelenséget.

*

Egész életre az igazi tanács a legfinomabb kalács:
Temperantia! – Mértékletesség! Mindent mértékkel!

*

Uram! Nagyon Rád szorulok! – Mindenben és mindenkor! Épp azért nagyon szeretlek! De igazán. – Hiszen ez a Szeretet a Tied.

Mennyire tudjuk mi betegek szeretni azt, aki, akár a legcsekélyebbet is teszi nekünk! S hogy ne szeretnénk Téged!? Aki mindig s mindenben: kicsiben és nagyban jól tesz nekünk.

S mindent egyedül azért, ut in omnibus honorificetur Deus per Jesum Christum... – hogy mindenben megdicsőítessék Isten Jézus Krisztus által...

*

A jó kórház ismertetőjele az abszolút tisztaság, a nem hamis hygiene!

Mily hygiénével kell ellátni az emberi lelket! – Mennyi halott van a piszkos kórházban.

És a piszkos lélek?! Ó, Istenem!

*

1962. jún. 23.

Még mindig bizonytalan a prostata sorsa!

A „Nagyokosságú Szűz”-et nagyon megkértem, hogy dr. O. G. belgyógyász főorvosnő okosan döntsön.

Szenvedélyesen, lángolóan szeretni Isten Akaratát!

Vigyázat! Ne befolyásoljam az illetékesek intézkedését! Megint a temperancia!

Csendesen kissé bosszankodom, de nem cselekszem erőlyesen. – A helytelen engedékenység mindig jellemző hibám volt.

S most, Uram, a Praecursor Domini – az Úr előfutárának ünnepe. Nem kell-e, hogy mi is, a „kiválasztottak”, előfutárai legyünk az embertestvérek között az Úrnak!? – „Siceram et vinum non bibit” – részegítő italt és bort nem ivott. S mi volt az étke?!

A legnagyobb gond a leglényegtelenebbek miatt!
Szinte tragikomikus! Az emberek ölik az embert a szeretetükkel.

Nem jó a bőség! Szükség nélkül mindenhez azonnal hozzájuthat az ember! S ezzel nagy kárt szenved a mértéktartás erénye!

*

1962. jún. 26.

Tegnap megvolt a kis műtét. Ma reggel pedig a 43. Zsoltár szolgáltatja e humoros sorokat:

Nam prostrata est in pulverem anima nostra – in terris iacet venter noster. – Hiszen lelkünk porig alázta-tott, testünk a földre sújtatott.

Ó, az a prostata – valóban prostravit –, megalázta animam – lelkemet!

*

Ma ezzel ébredtem:

Veni facere voluntatem tuam Deus! – Jöttem, hogy megtegyem Akaratodat, Istenem! Mint Ő... Ezentúl minden ébredés így lesz. Többé-kevésbé – eleddig is!

És napközben? Cibus meus est voluntas Patri mei. Az én ételem Atyám Akarata.

v = V!

voluntas, kis v-vel, az én akaratom; egyenlő: Voluntas, nagy V-vel, az Isten Akaratával.

Es este? – Consummatum est. – Beteljesedett.

Még délelőtt: „De fölvág!” – „Majd leszállítjuk!” Este már megtörtént. Sis benedictus!

1962. jún. 27.

Minden előkészület megvan az operációra! Teljes evakuáció – kiürítés! Ricinusbeöntés! Mindent kidobni, még a protézist is! Nagyszerű! Ilyen tökéletes legyen az előkészület is, ad praeparandum viam Domini! – az Úr útjának előkészítésére! Vacate et videte... – Üresedjetek ki és lássátok...

*

SÜKETSÉG

1962. okt. 15.

Első Szentmise! Ülve. Lassanként állva! Aztán dec. 1-től a sekrestyében.

Október végétől: nagyothallás.

Mit akar Jézus? – „Kilúgozni!”

Hogyan? Lemondat a fülemről, a gyóntatószékről, a lelkekről is? Nem! Csak az irányításukról!

A teljes kiüresedés felé; elhagyottság! Egyedülvalóság!

A Szűzanya dolgozik a lelkemen, készít elő a halál órájára, hogy ne a purgatóriumba, hanem az Ő ölébe hulljak!

Mily kitüntetés! Mily boldogság!

De minek kellett mindezt elmondani másoknak is?

Szeretetből? Lehet! Mindenesetre – gyarlóság: az emberi természet újra jelentkezése! – Ó, Ó!!!... – tamen usque recurret – mégis visszatér.

*

1963. jan. 9.

Bossisnál megragadott az alábbi szóváltás:

Bossis: – Jobban szeretnék, ha a véremet adhatnám Érted!

Jézus: – Szeress azzal, amit nap nap után küldök. De mindennap!

Én: – Tehát Jézusom, szeretlek zsábámmal, gyengeségemmel, de nagyon a süketségemmel, a kedvezőtlen időjárással, a hívekkel, testvéreimmel, „családom”-mal. Megaláztatásaimmal, rossz természetemmel, minden jóval, irgalmasságoddal, mit szüntelenül adsz!

Szeretlek a Te szeretetteddel, Szentmiséimmal, az Enyémmel és minden rosszaságommal és összes gyarlóságommal.

„Beszéljess Velem! Nincs az az imádság, ami ennél jobban tetszene nekem!”

„Vedd az én kedvességemet s oszd ki az embereknek!”
– kérte Jézus Gabriella Bossist. „Igenis benned vagyok!”

Különösen vigasztaló kijelentése volt: – „Ezért az egy fohászért: »Jézus Szentséges Szíve, irgalmazz nekünk!«
– több kegyelmet adok, ha szeretettel mondd, mint akármilyen gépies imádságért.”

*

1963. jan. 10.

Jézus két drága ajándéka az újévre: a Zsába és a Süketség.

Nagyon megbecsülöm mindkettőt. Nem titkos. Nyilvános. Lehet mutogatni, mint az ékszerdobozt. Jókedvűen, hálálkodva. Alleluja!

„A jószándék nélküli cselekedet olyan, mint a test lélek nélkül” – mondja Jézus Bossis Gabriellának.

*

VISSZAEMLEKEZÉS A KRÍZISRE

1963. jan. 23.

Az a „krízis” július (1962) végén nem volt képzelet. Valóságos volt: Isten erős tenyerén vergődtem. De nem a lelkem, csak a – testem. A teljes kifosztottságban, mezítelenségben.

Ki nem lehet fejezni, mily állapot volt! Testem ropant gyenge, abszolút tehetetlen volt, de lelkem Istenben – élt. Ez volt a valóság. Minden leszakadt rólam, minden földi eltűnt, éltem – Istenben...

*

Keresztre feszítetttem. Isten Akarata adta az erőt, hogy rajta maradtam, s nem kívántam mást, csak ezt az Akaratot.

Minden eltűnt, elmúlt. Én magam is. Hová lettem?
– Ott éltem Isten szerető tenyerén.

Áldozat voltam s vagyok.

– »Jézussá lettem« ez által!

Bizonyos ez? – Igen. Az áldozat igazi, ha Isten akaratából történik. Ő, gyönyörű megsemmisülés, mily csodálatos újjászületés!

Valóban nem kellett már semmi: Jézusé voltam egészen. Azaz: »Jézus«!

Visszaepedem a júliusi „forró” napokat! Órákat, éjeleket!

A gyertya az áldozati oltáron elég. Csonkja azonban megmarad. Én is, az áldozati „csonk”, megmaradtam. Ennek a csonknak is meg kell tisztulnia. Erre való mostani életem! Külögzöttem. Minden salaknak el kell tűnnie!

*

Szétválaszthatatlan vagyok Istennel. Confirmata est: – Megszilárdult Ő, Jézus... és... kiszakíthatatlan, letehetetlen: – egy Vele!

Pünkösöd: Spiritus Sanctus – a Szentlélek megújítja a földet és mindenkit felkészültsége szerint. „Vonulj semmiségedbe, hogy Isten működhessenek általad!”

Egész éjszaka az Úr előtt! Nem olyan-e, mint egy villanás? Ilyenkor Jézus mintegy kiemei bennünket az időből.

*

A legjobb volt: az Örökkévalóság partja, a „krízis”, az áldozat teljének közelsége.

A teljes kikapcsolódás az Evilágból, és benne – Istenben.

Aztán újra megint a „Kórház” gyötrelme! Az „emberek”! Szerettem őket, értük maradtam meg. De ők agyonszerettek. Jöttek s nem kíméltek. S én? Elfogadtam s szerettem őket. Azaz Téged, Jézusom. Mert Te jöttél bennük! S most? – Süket vagyok! Most tudom, milyen nagy „kincs” a „hallás”!... Még nagyobb ajándék – az elvesztése. Mekkora penitencia! S mily suavis

est Dominus – édes az Úr, mikor elveszi, amit Ő adott. S mily kitüntetés ez az Ő akarata!

Még többet, Uram, még többet! Az étkezések! A gyónatás! A megszégyenülések! A lúgozás, a gyalu! S mind ezért boldog Sis benedictus!

Magnificat Anyámmal!

Perdidi omnia... – Elvesztettem mindent, de megtaláltam az életet – odaadtam a lelkemet, de az élet számomra Krisztus, a halál nyereség.

Fiat voluntas Tua, o Jesu! – Legyen meg az akaratod, ó, Jézus! Folyton-folyvást!

Miért élek? A lelkekért! Kinek élek? Neked, Jézusom! Kivel? – Anyámmal! Meddig élek fizikailag? Ameddig Te Akarod, Uram! Meddig? – Örökké!

Jézus tőlem: Mit akarsz?

– Téged akarlak.

Többet mondj!

– Lelkeket Neked, Uram!

Miért akarsz még e földön élni?

– Mert Te akarod. Közelebbről: Lelkekért. Hogy Neked legyen dicsőség. Öröm! Vigasztalás! Mindent akarok, amit Te akarsz. Szeretni akarlak! – Végtelenül. De ezt csak a Te Szereteted valósítja meg bennem!

Jézus: adj oda mindent! Engem is. Az Atyának! A lelkeknek, a szegény bűnösöknek! Képes vagy rá?

– Persze, Veled mindenre. Anyám imádkozik értem. Csak tégy nagyon kicsivé! Ó, kis Jézusom! Hallgasd meg a Kis Szűzanyát! Uram! Mindent akarok, amit Te akarsz.

Jézus: Mit kívánsz Tőlem?

Én: Bármit küldesz, mindazt a legnagyobb ajándékként fogadjam!

A megvettetést is? – Igen – igen! A kinevetést is? – Még inkább! – Minden fájdalmas vagy szégyenletes apróságot, mindent, úgy, ahogy küldöm, ahogy adom?!

Mondom: Uram: Igen! Igen! Ábrahámmal kezdtem papságomat. Ábrahám akarok lenni, felajánlani ahány „Izsák”-om van, mind! Csakhogy Te el légy ragadtatva a „hit”-től, amellyel adom, de amelyet Te adtál nekem. Szabad mondanom:

Hogy megáldd a nemzedéket, amely belőlem született a Te irgalmadból. Hogy én teljesen eltűnjek Benned mindörökre, s az ENYÉMEK mind-mind üdvözljenek kivétel nélkül. Úgy, ahogy a Szentmiséimen mutatod a tömegeket s hozzám csatoltad az ENYÉMEK-et, akikre csak hullattam drágaiátos Vércseppjeidet, meg a Szűzanya könnyeit. Mind, mind a világrészek vadjai vagy elámitottjai, az istentelenek, a pogányok, a bűnösök tengerépe... mind, mind üdvözljön – hitem: alázatosságom, testi, lelki vértanúságom árán.

A fekete pont, az idomtalan kis négyszög vagyok a Golgotán, de éppen ezért üdvözítsd őket, hiszen Hozzád csatoltam magamat egészen, Hozzád tapadtam – adhaesi –, egy-lélek vagyok Veled, én, a semmi, a féreg, a Mindennel. Édes, édes Jézusom, használd fel, facsarj ki, mint a citromot szokás, önts Véred kelyhébe, talán megízesezik a szegény bűnösök számára.

Te akarsz, hadd segítsek Neked nyomorúságommal s azzal a lángoló hittel, bizalommal és szerejetei, amit Te gyűjtasz ebben a kis Senkiben, ebben a nagy Semmi-ben!

*

1963. febr. 2.

„Egy a fontos: Isten irgalma! A többi szót sem érdekel.” (Guasszerd Theodor)

*

Micsoda vigasztalás: „Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség! Ha viszont tovább kell élnem, az termékeny munkát jelent. Nem tudom hát, mit válaszoljak! Kettő közt vívódom: Szeretnék megszabadulni,

hogy Krisztussal legyek. Ez volna a legjobb. De hogy miattatok életben maradjak, az szükségesebb. Meg vagyok győződve és tudom, hogy megmaradok, sőt haladástokra és hitből fakadó örömtökre maradok meg mindnyájatok javára. Így még több okotok lesz arra, hogy Krisztusban dicsekedjete, ha újból elmegyek hozzátok.” (Szent Pál Filippiekhez írott levele: 1,21–26.)

Hát nem így van-e velem is tavaly nyár óta?!

Megmaradtam – nekik! Az enyémekek. A lelkekért!

S mi itt a fő? Amit Szent Pál a továbbiakban mond: „Semmit se tegyetek vetélkedésből vagy hiú dicsőségvágyból. Tekintse inkább alázatosan egyik a másikat magánál kiválóbbnak. Senki se keresse csak a maga javát, hanem a másét is.” (Fil 2,2–4.)

Íme! Fején találta a szöveget.

S aztán jó a Fil 2,5–11. A példa. Idem sentite... etc. – Ugyanúgy érezzetek...

Nihil per contentionem – Semmit se tegyetek vetélkedésből vagy hiú dicsőségvágyból: tekintse inkább egyik a másikat alázatosan magánál kiválóbbnak. (Fil 2,3.)

*

1963. febr. 11.

Fiam, ne kicsinyeld le az Úr fenyítését. S ne csüggedj el, ha korhol. Mert megfenyíti az Úr, akit szeret. S megostorozza minden fiát, akit befogad. (Péld 3,11–12.)

Praeclara salutis. – Az üdvösség ragyogó hajnala: Szűz Mária, Tőled származott az Igazság Napja, mely felkelve ránk derült a magasból. (Officium Ben. antifona.)

BIZALOM

1963. márc. 7.

Régi feljegyzés Emmerich Katalinról. Közvetlen halála előtt mondta:

„Oly nagy a bizalmam, mintha sohasem vétkeztem volna, mintha soha bűnöm nem lett volna.”

Ez volt az én nyugodt érzésem s megállapításom is halódásom körül a múlt év nyarán. Tele voltam bizalommal Isten iránt, Akinek a tenyerén éreztem magam. Hozzátehetem: Oly nagy volt a bizalmam, hogy egész betegségem hosszú ideje alatt semmi aggodalmam nem volt. Az Övé vagyok – szünetlen ezt gondoltam. Hiszen áldozat vagyok. Nagyobb szeretete pedig senkinek sincs, mint aki életét adja barátaiért. Azt adtam.

De minden misében is ezt teszem, hiszen teljesen egyesülök – hitben – Jézussal. Valóban – a Bizalom csodákat művel. Csak szeretni kell, bízni, hinni!

*

1963. márc. 11.

A bizalom jelentősége mindig jobban kiteljesedik.

Emmerich Katalin halála előtt. Az én betegségem. P. Tomka S. J. megjegyzése a gyóntatásra vonatkozólag: hiszen Isten minden bűnt eltörölt a jó gyónásban. Mire való azok után újra feloldozni?! – Ma reggel P. Bernát említi a párizsi kommün alatt papokat gyilkoló Gimet Laura megtérését. A megtérés tökéletes volt. Vidáman, mosolyogva nézett elébe a közeli halálnak a S. Lazari kórházban. Az ápolónővérek kérdezték: nem fél? – Mitől félek? Hiszen feloldoztak minden bűnöm alól! Teljes bizalommal állt a nehéz pillanat elé. – Miért aggodalmaskodjam?!

A SZÁNDÉK TISZTASÁGA

1963. márc. 12.

Nagy akadály az egyesülés útján: nem teljesen tiszta a szándék, ha a szándék tisztaságának ez a teljessége hiányzik. Mit is jelentett volna mást P. Ruppertnek e figyelmeztetése:

Die reine Absicht! – A tiszta szándék! Ez elegendő.
S mit is mondana mást Keresztes Szent János Atyáknak ez a mondata: „A tiszta Istenszeretet egyetlen indulata többet ér, mint az egész anyagi világ.”

Ezt szünetlen gyakorolni! Mert az önszeretet – hamisít, fertőz.

S mikor lesz kész a teljes tisztulás?! – Fahasáb a tűzben. Érdemes volna kizárólag erről tartani a lelkiprákorkorlatot. Így közeledünk a valósuláshoz: tiszta, szent és szeplőtelen áldozattá lenni.

Így érhető el a minél tökéletesebb egyesülés Istennel; ez lesz tökéletes boldogság.

Kizárni az önérdeket, mindenképpen az önszeretetet, tehát az önakaratot! „Szüntesd meg az önakaratot és megszűnik a pokol.” (Szent Bernát)

A szándék tisztasága: ne vigyünk a Mennyei Atya asztalára férges gyümölcsöt – akár ezüsttálcán se.

Lám a farizeizmus a mai Evangéliumban. Kiszélesítik imaszíjait, meghosszabbítják talárjuk bojtjait. – Keresik az első helyeket. A feltűnést (Mt 23).

Micsoda farizeizmus él e világon!

*

AZ ANYA GYENGÉDSÉGE

1963. márc. 21.

„Bár mint Krisztus apostolai érvényesíthettük volna tekintélyünket, mégis olyan gyöngédek voltunk hozzátok, mint az anya, aki dajkálja gyermekét. Úgy vonzódtunk hozzátok, hogy nemcsak Isten evangéliumát, hanem életünket is nektek akartuk adni. Ennyire megszerettünk titeket!” (1Tesz 2,7-8.)

Így van – velem is a kórház óta. S így van velem – a Szűzanya! Csak Rá kell nézmem! Ó, mennyire szeretem Őt! S Ő mennyire szeret engem!

Ó, hogy szeretem az enyéimet!

„Azt is tudjátok, hogy mint az atya gyermekét, úgy intettünk, buzdítottunk, sőt egyenként rábeszéltünk titeket, hogy méltóan éljetez ahhoz az Istenhez, aki meghívott dicsőséges országába.” (1Tesz 2,11–12).

Ez az én életem most...

Mi? – Az Enyéimék!!!...

Hogy egyek legyünk – unum sint – Jézusban. Anyánk által.

Nagy boldogság! – Öröm! Az Ő öröme bennünk. A mi örömünk – teljes! Jön a Húsvét!... A szenvedésre, a nagybőjtre, a nagyhétre! – Alleluja!

*

1963. ápr. 5.

Emlékszem, még kolostorban voltunk. Nagy szeretettel készültem a Fájdalmas Péntekre. Róla, a Dolorosáról – Fájdalmas Anyáról mondom a szentmisét. Szívet szakasztó vágy égett bennem s már előre édes gyönyörűség: az Én Fájdalmas Anyám Szívére borulok majd egész nap, de különösen a Szentmisén. Fehér Mise lesz, ott Előtte, az Ő oltáránál.

Szorgalmasan gyóntattam kora reggeltől; 7-kor sietve jön a sekrestyés: Tessék iparkodni, mindjárt 7 óra! Megyek boldogan, belépek a sekrestyébe, szemem a miseruhára villan: hiszen ez nem fehér! Nem értem! A sekrestyés: „Prior atya kéreti, friss halottért tessék misézni, feketében.”

Elképedek, de annyi időm sem volt, hogy a „szent” bosszúságnak engedjek, már hallom is az Ő hangját:

– Neked csak szeretned szabad!

A hatás tökéletes volt: végtelen boldogság s tiszta öröm áradt el rajtam. – Így miséztem az előrevételezett húsvét tavaszi örömében – de -, feketében. Sokat nyert vele a lelkem. Végleg megtanultam: nekem soha nem

szabad bosszankodnom, türelmetlenkednem, kedvetlenkednem,

nekem csak szeretnem szabad!

S mi történt ma, az eltörölt ünnepen? Ma, amikor csak két árva fehér mise van megengedve és legfeljebb commemoratio a böjti színben. Ó, hogy fáj ez nekem. Most nem kértem, nem reméltem semmit.

És az egyik Dolorosa-miséét velem mondatták!

Mi ez? – Kárpótlás a régiért? Lehet. Nekem kimondhatatlan gyönyörűség. – És milyen jól ment a gyóntatás!... A kis, jelentkező hiú zavar is egykettőre eltűnt. Áldott süketség!

BÁNYÁSSZUNK

1963. ápr. 6.

A nagyhét – kincsesbánya! Bányásszunk!

Alázat. Szerénység. Szelídség. Szeretet. Összeszedettség. Szent Hallgatás. Elrejtőzés. Igénytelenség. Elmerülés Istenbe. Hozzásimulás a Fájdalmas Anyához. Keresük a rejtőző Jézust: Hová lettél? Hová rejtőztél, én Szerelmem?

Az Énekek Énekének tartalma, hangulata, légköre.

Bányásszunk!

Ó, áldott, igen áldott Süketség! Nem hallok. Nem kell hallgatnom másokat, mert nem is tudok. Nincs kedvem, alkalmam beszélni! Ó, áldott Süketség! A világ eltűnik. Az Én is! De feljön a Hold, a Nap! Ki az, aki feljö kedvesére támaszkodva? Ó, szent süketség, ó, gyönyörű öregség. Csak Isten! Sufficit – Elég.

1963. ápr. 7.

– Hol vagy, ó, Jézusom?

– Itt vagyok. – De eltakarod magadat előlem. – Vigyázz a szemedre! Annak látnia kell – mindig, mindenben és mindenben Engem.

- Ne videant vanitates! - Ne lássanak hiúságokat!
- Hol vagy, ó, Jézusom?
- Itt vagyok! S nézem, és örömmel nézem nem egyszer, hogy küzdesz Érttem, hogy hogyan keresel, mint az Énekek Énekének arája!

Végy erőt magadon!... Ne gyámoltalankodj! Az ara úton-útfélen jött utánam. Keresett, s mindent és mindenkit megkérdezett, még a pásztorokat is: nem láttátok Őt?!

SZENT NAPOK

1963. ápr. 11.

Virrasztottam egész éjszaka. Akartam? Semmiképp. De ő akarta s nagy örömmel Igen-t mondtam. A Kereszten voltam. A tövis, a Kenyeres Pajtás, a Zsába rég nem tett ki úgy magáért, mint tegnap délután óta! „Remekelt.” Hiába volt minden próbálkozás az elhárításra. Lelkigyakorlat volt ez, különösen a Hallgatás megtartására. Marmiont ismétелgettem. Szinte állandó jelenléte az Istennek, Jézusnak, kis és nagy Szűzanyának. Most látom, mit jelentett Szent Márk Passiója.

Most csak fogni, tartani a gazdagító kegyelmeket. Mert az ördög, mint ordító oroszlán... - elnyeléssel fenyegeti lelki életemet. Pedig csak úgy lángol bennem a Szeretet. Az isteni és felebaráti szeretet. A Kéknefelejcs - elbűvöl.

- Mit akarsz, Istenem?
- Téged! S veled, lelkeket!
- Adj, adj, Uram! Kivetem a Hálót, ott a mélyben!... Misézem. Nagy fogásra számítok. Azaz ma nem is mondhatok Misét, hiszen nagycsüörtök van. De - annál inkább belekapcsolódom a misékbe!...

1963. ápr. 13.

Nagyszombat. Mikor a Szeretet kitágul – az a Vágy szent szenvedélye. S mikor a Vágy célt ér, mikor beteljesedik, az az Öröm! S ez a Húsvét!

Megsemmisültem önmagam előtt, de teljesen! S ez az igazi öröm. Szinte az „érett” öröm. Csak Ő van bennem. S az Én?! – Ez már nincs! Vagy mégis van? De hová lett? Mi közöm hozzá?!...

Húsvét van! Feltámadunk. Az Én roncsai a földi élet tengerén. Mégis megmaradt az Én? Újra, meg újra: mi közöm hozzá?! Alleluja!

*

1963. ápr. 15.

Látom a férfiakat: Jézusom, szeretlek! Látom a nőket: Szűzanyám, köszöntelek, nagyon szeretlek, Ave Maria!

Kis fiúkat: Ave Jesule, Parvule! – Üdvözlégy, Kis Jézus, Kisded!

Kis lányokat: Ave Parvula Dulcissima. – Üdvözlégy, legedesebb Kisded Mária!

Jézusom, add nekem ezt vagy azt a lelket, add nekem ezeket a buszban, mind itt a villamoson és mind a tömegben. Meghalok értük. Jézusom! Pőre nők? „Az enyém!” – mondod Szűzanyám. Mentsd meg őket.

Csak lelkeket, lelkeket!

Így, ahelyett, hogy elszórakoznék, lelkeket mentek! Belekapcsolom őket Anyámmal a valahol folyó Szentmisébe!

Téged szeretlek mindenki, Jézusom, Téged, különösen a nőkben, ó én Édesanyám.

Mily könnyű így!

Látom ugyan őket, de nem nézem meg, nem nézem őket. Így az, ami elszórakoztatna vagy kísértést okozna, inkább az Ég felé visz. Felröppent Hozzád, Jézusom, Szűzanyám!

Quae sursum sunt, quaerite! Az odafentvalókat ke-

ressétek! Igen, Ő ott ül az Atya jobbján. Igen, ott van – egy Jézussal az én Édesanyám! – Quae sursum sunt, sapite, non quae super terram! – Ami odafönt van, azt ízleljétek, ne a földieket!

Ez volt ma a margitszigeti rövid séta édes eredménye, gyümölcse.

Ubi Christus est – Ahol Krisztus van.

Quaerite... sapite! – Keressétek... ízleljétek!

*

Ki jön be hozzám, ki lép be a gyóntatószékbe, esetleg a szobába? – Jézus! A Szűzanya! Mindig Ők! Őket várom, Őket fogadom, Őket szeretem. Vendéglátó házigazda vagyok. Kaput, ajtót nyitok nekik: hiszen bennük, velük Jézus jön, vagy Anyám! És a szívem nem csukódik be. Kitárul, fogad – szeret. Szeretettel élek, halok. Mindenkiért élek, halok. Mindent odaadok. Egészen önmagamat. Csakugyan élek, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.

1963. ápr. 16.

Öröm! Öröm! Tiszta öröm! Hiszen Húsvét van. – Quae sursum sunt, quaerite, sapite...

Délután is mily öröm ragyogott bennem, szememben, az arcomon, az egész testemen, de milyen a szívemben.

Ő hozta, adta – a Kicsike. A Parvula. Meg a Parvulus. A Kis Szűzanya. Meg a Kis Jézus. Mennyei élet ezen a földön, a „Siralomvölgyé”-ben! S hogy ragyogott az igazi tavaszi napsugár be, a szobába, s aztán a Szigeten. Halásztam. A lelkek az enyéim! Utcán, úton, útfélen, villamoson, sekrestyében, az udvaron, a gyóntatószékben! Evez a mélyre! Duc in altum! Eveztem. S jött – hitem szerint – a csodálatos halfogás. Ez az én rendeltetésem öregségemben. Ez a rendeltetése az „áldott süketség”-nek!

Da mihi animas!... – Adj nekem lelkeket!...

És? – És? – Én Uram, Istenem! Milyen slendrián va-

gyok, felületes, mily gyerekes! És? – És?: az alázatom növekszik. Vele az örömöm, a boldogságom... Mert megtekintette az Úr az én alacsony voltomat, semmiségemet, s azóta boldognak mond engem minden ember...

Ó, Édes Szűzanya! Ó, én Mindenem! Jézusom! Mily szép volt a Szeplőtelen, mikor belépett hozzám, s még egy ideig! Mily bájos, csupa húsvéti öröm volt, valóban: Örömünk Oka!

Kiérdeltem? Persze! Vigyázz, mert tévedsz... s elbizakodol! – Kérdem még egyszer: Kiérdeltem? – Igen! De – Jézus énbennem.

Hát értsd meg: Nem ezeket kellett-e elszenvednie a Krisztusnak – hogy én Vele bemenjek majd egyszer az örök dicsőségbe. S már most is, itt a földön, megsejtem, a magam módján élvezzem ezt az Ő dicsőségét. Anyám kiimádkozta. Lehetséges mindez, amiről most beszélek?! Aki hisz, annak minden lehetséges... Credi omnia possibile! Van Hitem? – Van, de ajándékba kaptam. Uram, adj hitet a lelkekbe! Ó, ha hitetek volna...

Megyek halászni. Evezek ki a mélyre! „Szavadra kivetem hálómat.” Halászok utódja vagyok. Péteré! Meg a többié! Da mihi animas! Újra megtanultam misézni. Mindig misézem. Egy vagyok Jézussal, az egész Krisztus Testtel! Áldozat vagyok. Egy Vele! – Jézus vagyok: Alter Christus!

*

1963. ápr. 17.

„Lui et moi” – Ő és én.

„Akkor is remélj, ha már nem érzed a talajt lábad alatt!”

*

1963. ápr. 18.

Minden elmúlik.

Ez visszhangzott bennem visszajövet a Szigetről.

Tiszta szellemi vigasztalás volt a délutáni „vigasztalanságra”. A sikertelenségre, a kesernyességre, amely lelkem felületén, ott künn, ködösen lebegett. Elmúlik a zsába is, Sába királynője nem megy többé „Salamon”-hoz. Elmúlik a környezet. A kedves s mégis érdes milieu – emberi vonásaival, kelletlen ígéreteivel. Elmúlik a küzdelem kényszere önmagunkkal, természeti adottságainkkal. Minden elmúlik.

A drága személyek, az Enyéme! Nem! Nem! Ezek nem! Velem jönnek, velem lesznek a „paradicsomban”. Csak az evilág múlik el. Mint a tenger messzi mélyébe törekvő hajó számára a part, a hegyek, az emberek. Minden elmúlik. A nagyhét, a nagypéntek! De nem múlik el a Föltámadás Húsvétja, édes öröme. A változatlan Isten elmúlhatatlan Országá – a miénk lesz.

Ó, örökkévalóság! „Te mennydörgő szó”, te igaz valóság, te végtelen Boldogság, te megmaradsz mindörökre!

*

ISTEN BOLDOG RABJA

1963. ápr. 23.

Ama et fac, quod vis. – Szeress és tedd, amit akarsz. Ezt vallom, élem, cselekszem. Tele vagyok vele. A Szeretettel, Jézussal, Istennel. Tele, tele a Szépszeretet Anyjával, nincs is más gondolatom.

És cselekedeteim? Azok nagyon is – emberiek. Röstellem? Ó, dehogy! Örülök neki, hogy őszinte megalázkodásaim árán még jobban szerethetem Jézust. És az Enyéimet.

*

Minden a – Szeretet! Vinculum perfectionis. – A tökéletesség köteléke. Valóban! Meg vagyok kötözve.

A Szeretet bilincseiben járok. Azaz szárnyalok. Mert nagyon, de nagyon szabad vagyok.

Isten boldog rabja!

Már rég szárnyat bontottam, de a kórház óta a boldogságos Végtelenben siklik életem hajója. Minden nyomorúságomat látom, s Én-em legmélyén vergődöm, de a lelkem a Grand Solitaire-rel, a nagy Egyedülvalóval ölelkezik.

Igen, kicsiny vagyok, de nagy az, Aki karjaira vett: Jézus. És – Anyám, aki engem odavitt!...

Omnia possum in eo, qui me confortat. – Mindenre képes vagyok Abban, Aki megerősít engem.

*

Megijedtem a tervre, amely fölvetődött: talán újra kórházba kell mennem! Ó, mily nyomorúság! Az emberi természet ijedezett. S én? Megalázkodásom még magasabbra röppentett. Nem! Nem! Nem érzek én semmiféle magasztosságot, semmi különleges lendületet. Száraz s közönséges minden! Köd van, s nagy-nagy rejtély!

De – él az Isten! S bennem van! És én Őbenne.

Manete in dilectione mea. – Maradjatok az én szeretetemben. Szeretetben! És benne maradok! Nem vagyok – szent! Nevetnem kell, ha rágondolok. És mégis tudom, hogy egészen „Isten embere” vagyok. Újra még újra tehát: Ama et fac, quod vis. – Szeress és tedd, amit akarsz.

AZ ANYA KÖNNYEI

1963. máj. 3.

A Szentmisében az egyesülés Jézussal csak a felebaráti szeretet révén lehetséges. A Szentmisét csak úgy lehet jól végezni, ha jó – az előkészület. – Tehát confiteor és:

„Ha életszentségték fölül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába... Békülj ki előbb felebarátoddal, aztán... Békülj ki idejében... hogy tömlöcbe ne vessenek... Ki nem szabaddulsz onnan, amíg az utolsó fillért le nem fizeted.” (Mt 5,20–26)

Dante a Paradicsom XI. énekében azt mondja a Szűzanyáról: „Aki nélküléd vágyik szent malasztra,

Szárnny nélkül vágyik szállni az eretnek.”

A másik idézet: Ismeretlen afrikai püspök vigasztalta meg így a neki panaszkodó Szent Mónikát: „Lehetetlen, hogy ennyi könny fiáért veszendőbe menjen.” Mondhatjuk úgy is: veszendőbe menjen ennyi könny gyermeke.

É s a Szűzanya Könnyei?!

A syracusai anyai könnyek?

És tavaly ott a kórházban, a krízis éjszakáján – valaki odalopta a szirakúzi könnyekkel áztatott vattát az utolsó óráit élő beteg szívére. Észre se vette akkor. És az anyai könny öreg gyermeke – megmaradt. Él! Július 23-a (1962) lehetett, a Kármelhegyi Boldogasszony nyolcada, Minden Kegyelem Közvetítőjéé.

Azóta is ott a szíven éjjel-nappal – a kis könnyes vatta. Mónikák Mónikája, Szűzanyám, az enyém vagy, az én Édesanyám, az én édes Szerelmem. Kicsiben, nagyban, de az enyém! Szent Mónika ünnepén köszöntelek. – Jézussal, én, aki szeretnék Alter Jesus lenni! A Tied! Hogy úgy örülj nekem, mint Mónika a megtért fiának. Te már előlegeztél Könnyeidet – lelkemért, megmentetted azt, bevittél a Kármel földjére.

1962. július 23. és augusztus 22-én, Szeplőtelen Szíved ünnepén, megmentetted a testemet a haláltól, viszszaadtad az életnek!

Regina Coeli, Laetare (Mennynek Királynéja, örülj),
a Tied vagyok örök, egészen. Alleluja!

A PARVULA VIGILIÁJÁN

1963. máj. 7.

Ubi caritas et amor, Deus ibi est. –

Ahol szeretet van, ott az Isten.

Holnap 8-a lesz. A Parvula Dulcissimát ünnepelem.
Csupa hála vagyok! – Érte, Jézusnak!

Mert mi mindent tett velem és mi mindent enyéimmal csak az utóbbi napokban is!

Nagyon kell nekünk, azaz nekem és az Enyéimnek az Ő – kicsisége! Mert ez a „Kicsiség” a Mennysorság útja... S „ebben” Ő szállítja nekünk a kegyelmet. Mosolya elragadó. Eggyé tesz bennünket önmagával s ezáltal az Ő Jézusával.

Ma a szentmisében újra éltem a nagy Krisztus-Testben pont-voltomat. Kicsi, jelentéktelen, kis senki vagyok ebben a csodálatos Egységben, ami a Krisztus-Test, az Egyház.

De ez a „Test” az enyém! A Feje, a Nyaka, a Tagjai, a sejtjei. Az enyém, azaz a mienk: az Enyémmé is.

És én velük – egy vagyok; az Enyémmel. Különösen a május 1-ji éjjeli adorációjuk után, amelyen én is részt vettem Kenyeres Pajtásommal* együtt – lélekben!

Aldottam őket, összesen és egyenként, mind az Öt-öt. Eggyé lettem velük. Azóta mondom nekik: szeressétek egymást, miként én szeretlek titeket.

* Kenyeres Pajtás – Marcell atya szavajárása szerint: az ülőideg zsába.

És hozzájuk csatlakozik, oda számít a többi „Enyém”, akiket külön is nagyon szeretek. Azok is mind az Enyéme – és némelyikkel közülük különlegesen teljes az egység: egy szív, egy lélek! Nevet vagy neveket nem említek; de titokzatos módon be van írva egyik-másikuk Isten szívébe és az én szívembe!

Szóval: holnap 8-a!

A Legédesebb Gyermek uralma újra megújul bennem, s a Másik, az isteni Gyermek, a Kís Jézus – megkoronázza földi életemet a Rosa Mysticával – a Titokzatos Rózsával... Teljesedni látszik: „Kell mindig imádkozni, soha meg nem szünni.” Úgy tűnik: csak ezen jár az eszem, az égieken. Nincs is más vágyam. „Beérkeztem” volna? – Nem tudom! De tény: mindig örülök.

A Kicsike szünetlen rám mosolyog. – S én azt akarom, hogy az Enyéme is, a legközelebbiekek és a távoliak is ott legyenek, ahol én vagyok – az Öröm mennyországában.

„...hogy az én örömöm bennetek legyen, hogy a ti örömtők teljes legyen.”

És folytatódott ez az „öröm” délelőtti folyamán is, itt fönt a szobában egy másik igen kedves „Enyém”-mel, aztán most délután ugyancsak megint egy másikkal!

Aratás van, kis Nefelejcs! Bizony, az.

1963. máj. 8.

A kis „Egység”! Jelszavam hozzá: Szeressétek egymást, miként én szeretlek titeket! – A Kicsike Szentmiséjén felém sugárzott az ének az orgonából és a hívek torkából:

Tiszta Fénysugár!

Te világíts, merre éltünk útja jár!

Csak – tiszta Fénysugár: tiszta látás is! Ó, mily tisztán látom magamat. S mily tisztán az Ő irgalmasságát!

Szépszeretet Anyja: Irgalmasság Anyja.

Irgalmas szemei, hogy ragyognak rám!

Ragyogj rájuk is, az Enyémekekre, s az egész földkerekségre!

Misericordes oculos ad nos converte! – Fordítsd reánk irgalmas Szemeidet!

*

Hogy tudnék Neked segíteni, Anyám?!

Már tudom: az én nyomorúságommal!

Te mondhatod, ó Rosa Mystica:

„Az Én szerelmem, ó az véghetetlen!”

S én? – Az én nyomorúságom, ó, az véghetetlen!

*

SÜKETSÉG – SZABADSÁG

1963. máj. 11.

Áldott szent Süketség! Mindjobban bebizonyosodik, mily nagy ajándéka ez Jézusnak! Biztos, hogy Anyám imádkozta ki számomra. Oly igen nagy jó! Napról napra tapasztalom, mennyire lecsillapítja bennem a kíváncsiság átkos szenvedélyét. Még mindig érdekel a politika, de mivel nem hallhatom a véleményeket, a hírek leadásait, azaz nagyothallásom miatt nem tudom megérteni, a kíváncsiság mintegy elhal bennem. Így vagyok már mindenféle személyi hírekkel szemben is. Még az egyházi, vagy ezzel kapcsolatos eseményekkel, véleményekkel, nézetekkel is. Egyszerűen nem „izgatnak”. Mindjobban megkapja lelkem az ő „szabadságát”, függetlenségét. Ó, az összeszedettséghez nagyon kell a süketség!

Mondom: Ajándék! – Rájövök arra is, mily szépen süket lettem ott a hosszú kórházi betegség alatt minden iránt, ami nem – Isten. Egyes-egyedül csak Ő érdekelt. De valóban, igazán! S mily nyugalmat, csöndet, nagy szent békességet adott ez az áldott szent süketség! Fél-

tettem is, mikor kijöttem onnan: jaj, elveszítem! A Kicsike, a Legédesebb, gondoskodott róla, hogy újra birtokomban legyen!

Az asztalnál, a sekrestyében, az utcán, a társaságban – süket vagyok szent kényszerűségből. Ha az nem volna, szabad akaratom nem tudná kiharcolni az összeszedettség szent Hallgatását. Jézus rákényszerít: hallgassak! Szívemet csak ez tudja bemelegíteni, befűteni Isten szeretetével!

Chi in tutto tace... – Aki mindenben hallgat...

Meg kell tanulnom végre. Itt a kitűnő alkalom. Szinte féltem ezt a nagyszerű ajándékát az én Uramnak: csak vissza ne vegye! Mindazonáltal... Kérni? Dehogy kérem. Eddig sem tettem. Ezután még úgy se! – A süket-ség adta békével jön a szent alázatosság; a lenézés, a megvetettség szeretete; a megvetés megvetése. A felebaráti szeretet kibontakozik oly frissen, üdén, mint ez a tavasz. Hát még az Isten-szeretet! Ut impleamini in omnem plenitudinem Dei! – Hogy beteljetek Isten egész teljességével! Megtanulhatom Jézusnak minden tudományt felülmúló szeretetét. Érettségi vizsgálatra készülök teljes erőmből és nem csökkenő szent ambícióval!

A lelkem májusban van. A tél elmúlt, a zápor felhői elvonultak, a szőlő virágzik. Előttem a gyümölcserlelő nyár.

A Két Kicsi – játszik, mint egykor a Si-Máriánál.* Azt mondják: gyönyörűségük az ember fiaival lenniük!

Most éppen velem! Sis benedictus!

* A hely a János-hegyi kilátó közelében található. Itt kapta Marcell atya a Két Kisdetről a megvilágosító belső élményét.

MINDIG ÚJRA KEZDENI

1963. máj. 12.

Nagy Szent Teréz sóhaja: „Áldott legyen az Úr azért, hogy megmentett engem önmagamtól.” (A belső imával!) Ments meg engem is, Uram, önmagamtól! Erre én képtelen vagyok! De – Te mindent megtehetsz. . .

Áldott légy a mai napért is. Csak ments meg, ments meg énmagamtól! Foglalj le egészen, semmi ne maradjon belőlem! Éljen bennem – a Szeplőtelennek! Az egészen Széppel: a Szépszeretettel! Tölts be egészen, borulj, zúdulj rám egészen! Veszíts el Magadban egészen, egészen, egészen! Egészen! Vagy Tied legyek egészen, az Enyémmel együtt egészen. Mint a vízcsepp a Kehely borában: átváltozzam a Te drágalátos Véredben – egészen, tökéletesen! Legyek a Szépszeretet Anyjának Jézusa egészen! „Quotquot” – Ahányan csak. . . Jól van! Egészen!

Mégiscsak úgy van a dolog, ahogy azt Seckauban átéltem s a Kármelen tanultam, meg ahogy az egészséges aszkézis Jézus akaratát a fejembe véste: Önmegtágadás – egészen!!!. . . Aki utánam akar jönni. . . És – aki kicsinyben hűséges.

És mindez az én Kenyeres Pajtásom jóvoltából s különböző betegségeimmel kapcsolatosan – jócskán elköpött vagy elpárolgott belőlem. Erősen világosodik előttem, hogy belső imám és a kapott kis és sokszor nagy kegyelmek valósággal kiáltanak az önmegtágadás bátor, határozott és Krisztust követő, nem alkudozó szellem után.

Engedmények az emberi Én-nek! Pedig már rég halált kiáltottam rá: Morte all’Io, evviva Dio! – Halál az Énre, éljen az Isten! És él, és virul! Nos? Legyek csak igen szigorú bírása önmagamnak. Kötelez erre az is, hogy Isten megadta a másik két erényt: gyermek vagyok Is-

tennel szemben; mint az anya, olyan testvéreimmel szemben. Így viselkedni, így élni: helyes! De mint a bíró – a koronát ez adja –: olyan legyen magammal szemben! El hát az elnézéssel, a számtalan engedménnyel! Az okos eljárásra pedig csak megtanít a Nagyokosságú Szűz! A Bölcsesség Széke. A Jó Tanács Anyja!

Ezen a téren, az önmegtagadás (Qui vult venire: aki utánam akar jönni) területén – kezdjem csak előlről. Szégyen, de hasznos! Minden bizalmam Jézusban Anyámon keresztül!

Mindig újra kezdeni! Sokat tanulok egyesektől az enyémeik közül. Elvitathatatlanul önmegtagadók. Nagyon szeretem őket. Majd ebben is segítenek nekem, ugye, Parvula Dulcissima! – Kis Jézusom, adj nekünk – szárnyakat. Nézd, hogy röpködnek a levegőben, sokszor szédítő magasságokban a lélektelen gépek! Az ambiciózus „ember” letörhetetlen szorgalma, megfeszített, kitartó munkája által.

Adj, Uram, állhatatosságot a jóban, a mindenféle önmegtagadásban, amely egyedül Téged keres és nem ismer más törvényt ebben sem, mint a Te Szeretetedet!

Add, hogy a Te Irántad való szeretetből mindig legyőzzem a gonoszt, mindig egészen önmagammat. Azaz Te győzz, uralkodjál és parancsolj énbennem. Ámen!

BAJLÓDÁS A KERESZTTTEL

1963. máj. 14.

Sokat bajlódom a „kereszt”-tel! Mennyi, de mennyi, talán nem is nehéz, de sok, szinte állandó. Mintha nem egészen szívesen hordanám őket! Szeretnék tőlük megszabadulni? – Talán ezt se mondhatnám. Van valamiféle „kellatlenség” bennem velük szemben. És viszolygás a hangulatomban. Az az érzésem: megszabadulhat-

nék tőlük, ha határozott, energikus lennék a magam legyőzésében. Mintha ezeket nem Isten akarná! Magam vagyok az oka.

Valamiféle szent harciassággal segíthetnék, győzhetnék. De éppen ez látszik hiányozni. Bonum certamen certavi. – Jó harcot harcoltam. Az én harcom tehát nem „jó”, nem megfelelő, nem sikeres harc.

Sokszor csendesen kínlódom emiatt. A jelen pillanatban világosan „vélem” látni: ez az én emberi természetem, egyéni adottságom, amely még nem adta meg magát teljesen, végérvényesen a Kegyelemnek!

Nem tudok igazában „fegyelmezett” lenni. Például túlrad bennem az öröm vagy a lelkesedés; az impreszsiók nagyon erősen hatnak rám, lefoglálnak, foglalkoztatnak. A szememre se vigyázok eléggé. A bolond fantáziámra se. . . Ez mind valami „kelletlen” hangulatot kelt bennem. S mivel nem tudok miattuk keseregni – elviselem őket. Ha megértő lelkekkel beszélek, hamar, „a szív bőségéből beszél a száj”. Ezt már kezdő páter koromban megállapította – ámbár dicsérőleg – egy jóindulatú pap. Mostanában pedig igen tele van a szívem, s ha jó alkalom adódik, ömlik a szó, vagy szeretet, vagy nem is tudom, mi – belőlem. Az áldott, a „szent” süket-ség észrevétlenül rákényszerít ebben a nagy hallgatásban – a szinte gyermekies megnyilatkozásokra.

Mondom magamnak: benne van ez az én egyéni természetemben. No de hát miért nem fegyelmezem magamat?! Hol a „gát”? – Isten tudja! Mi ez a kereszt? Ez a sok együttvéve?!

Ez: én magam. Így mondják: Magam vagyok magamnak a legnagyobb keresztje! Magamat hordozom mint keresztet! S hogy nem kellemes, az igaz!

Rengeteg kereszttem volt. De azokat mind szerettem. A Sis benedictus! – szinte dallá lett! Jókedvvel szenvedtem. A „derűs szenvedés” embere voltam. De mikor ezt

a magamfajta, magam ácsolta, énem termelte keresztet látom, hordozom, akkor viszolygok; nem igazi, legalábbis sokszor nem az – a mosolyom. Lehet, igaza van az operáló professzoromnak: „nagy szimuláns!” vagyok. Nem hitte el, hogy a kórházi ágyon mindennek szívből örülök. Később már nem mondta. Én pedig – mosolyogtam, kínjaimban is, mégpedig meggyőződéssel, örömmel. Nem tettem magam. „A szív bőségéből jött” a mosoly az ajkamra.

De ez?! Ami újra meg újra felhősíti az egész lényemet?! Ezek az emberi nyomorúságok, fegyelmezetlen érzékek, ezek? Az én egyéni természetem! Mit mondjak? Ez együtt az én „Magam keresztje”. Persze hogy elviselem! De nem úgy, s nem oly készségesen, nem letagadhatatlanul örvendezve – nem gaudens gaudebo (nem örvendezve örülök) – mint a többi.

Mind gyakrabban lelkem elé vetitődik a seckauai kereszthordozó Jézus! Eddig úgy fogtam fel, mint akkor a seckauai mezőkön, meg a templom bal hajójában: így kell majd nekem is hordoznom a keresztet. Most úgy érzem: ez az énem keresztje, s ez az igazi kereszt! Nos, hát, csak hordozzam „magamat” örömmel, szívesen: ez Jézus akarata. Talán ebben is igaza lesz Kempisnek, mint annyi másban: addig hordom, míg végre is már nem én hordom, hanem a Kereszt hordoz engemet!

Idáig jutottam! Megtanulok állandóan mosolyogni a magam, emberi természetem keresztjének súlya alatt.

Lehet, hogy gyakran ment is ez már. De mostanában – a nagy, süket csöndben jobban felfigyelek lehetetlen, hitvány mivoltomra. „Az a tökéletlen” – hangzott kis diák koromban a fülemben. Akkor is nagyon, talán túllontúl lelkesedtem, örültem a holdas Balaton mesésen megejtő, szép tükrének.

Hát ilyen tökéletlen maradtam még a hetvenhatodik életévemben is, annyi, de annyi – „aszkézis” után?!

Hogyan menjen be „Ura örömébe” rögtön, purgatórium nélkül az ilyen „tökéletlen”? Egyedülálló eset lesz. De meg fog történni – „oly nagy a bizalmam”. Én nem, de Ő segíthet rajtam. Ő – az én Szerelmem! Rosa Mystica! Parvula Dulcissima! Ave Maria! Immaculata!

*

MADÁR TERMÉSZETŰ A LÉLEK

1963. máj. 15.

Újra csak jött az emberi „természet”! Szentmisém előtt valami miatt zavar fodrozta lelkem felületét. Bántott. Pont most, előtte! Az oltárnál rögtön megoldódott az egész „emberi” nehézség: Kiemelkedni! Felülemelkedni! Felröppenni! – Eggyé lenni...!

Egy könnyed akarati aktus az egész! S máris rendben van minden. Azóta ezt cselekszem. A madarak jutnak eszembe. Jön valaki vagy valami a közelükbe – mindjárt fel- vagy elröppennek. A lélek pedig madár-természet: az Ég madara. Onnan jött. Oda tart. Onnan várjon segítséget. Elég baj nekünk a – Föld, a test, az anyag. Minden lehúzó, ideköt. Röppentsük lelkünket a föld, a test, az érzékek, saját magunk, fantáziánk fölé! Keresztes Szent János Atyánk külön figyelmeztet rá: időnként emelkedjünk magunk fölé! Mindjárt megváltozik a „szituáció”. Magasból másként látunk. Szabadok, függetlenek lettünk.

A lelket ne kösse gúzsba a test, s miegyéb. Szárnyakat neki! Röpüljön! Sas is lehet. Ha pedig csak – veréb, akkor is használja szárnyát. Szárnyasítsa magát!

Mi, ki a lélek szárnya? – Dante: a Szűzanya! Egy Ave Maria, s már nem vagy a – sárban! És ha nem? Mondjuk Méccsel

...botommal én, a sár fia,

A sárba írom: Mária!

Az angyal ázott szárnya is lángba kap e név láttára, hallatára!

Mennyi töprengésnek, hebehurgya gondolatnak, mennyi nagy zavarnak s kínlódásnak lehet így azonnal véget vetni, mennyi kísértést lehet legyőzni: csak röppenjen föl a lélekmadár! Melancholia, bosszankodás, türelmetlenség, indulatosság – vége mindennek! Felülről néz a lélek s volt, nincs, ami alant maradt. Semmi, de semmi közöm hozzá! Enyém az – Ég! S – Isten egyedül elég!...

Íme, a gyakorlati Bölcsesség kérdése megoldódott. Megnyertem a főnyereményt. Hogy tolakszik időnként ez is, az is a lelkemben! Foglalkoztatnak az események, saját nyomorúságom, mások eljárás módján is készülök elgondolkozni, reflektálni cselekedeteikre – röppenj lelkem! Mondom, kiáltom, s – újra szabad vagyok. Dalo! lok! Cantate canticum novum! – Énekeljete! új éneket! És mindig új az én dalom! Játszva győzöm le az összes akadályokat! Még emberi természetemet is. Mindennap mondjuk a Primában: Salvi et liberi esse mereamur per Chr. D. N. – Hogy épek és szabadok lehessünk Krisztus Urunk által.

A SZENT KÖZÖMBÖSSÉG

1963. jún. 3.

Sancta indifferentia. – Szent közömbösség. Ma regeli megélése e nagyszerű erénynek. Hogyan? Spiritus sanctus illapsus est animae meae. – A Szentlélek leszállott a lelkembe.

A „tömeges” megpróbáltatás – fizikailag és lelkileg – néhány nap óta egészen elszűrített. Mintha nyomra vezett volna a „spirítális unctió”-nak – lelki kenetnek! Szenvedések, testi-lelki gyötrelmek, idegzsába, csalán-

kiütés, vesekiválasztás elégtelensége, lelki kudarcok, pasztorális sikertelenségek, lépten-nyomon akaratlan felgyelmeztlenségek, összevisszaságok a beszédben, morborban: mind-mind tucatebberré fokoztak le. Elém meredt a kérdés: hová vezet mindez?!

S mikor már szinte egészen megrekedni látszottam eföldi nyomorúságomban s úgy éreztem magamat, mint mikor a 18-as forradalom után letépték a tisztcsillagokat ott Fiumében a zubbony hajtókájától, akkor – ma délelőtt illapsus est Spiritus Sanctus – leszállott a Szentlélek és hozta a teljes megértéssel a szent közömbösséget.

Hosszú vértanúság! Ez az! S most itt van: „Koszorújába gyűjtöm a drágaköveket”. Nem mese tehát, hogy fejünkre teszi Isten az Örökkévalóságban? Mindig kértem Védőszentemet, könyörögje ki számomra e hármat: Tökéletesen teljesítsem Isten akaratát, a vértanúság és az állhatatosság kegyelmét. Nem voltam-e áldozat a kórházi ágyon? Tökéletesen elégő áldozatra vállalkoztam, fogadkoztam. Nem kaptam-e meg? – Most itt maradtam a földön. Nem kell-e kiegészítenem, avagy tovább folytatnom ezt az áldozatot. – S nem vértanúság-e ez? – Világosan látom: igenis az! Isten Akarata! Tehát az enyém is. Kis v egyenlő nagy V! – voluntas = Voluntas!

Miért félnék a kórháztól, ha egyszer az – Isten szenteséges akarata?! Íme, mennyire igaz: Aki fél, az még nem tökéletes a szeretetben! Mennyire ember vagyok: hogy igyekszem elhárítani a szenvedést! „Mindent” képes vagyok megtenni, csak hogy be ne következzen! Hol marad a Sis benedictus! És a dal, a jókedv? – Nem, nem akarok hencegő „hős” lenni! Csak jókedvvel akarok szenvedni és derűsen, sőt lobogó szeretettel menni – a keresztre!

Meg kell tanulnom a legnagyobb, a legszentebb tuda-

mányt, a Szent Pálét: Krisztus szeretetének minden tudományt felülmúló szeretetét! Szeretni a kereszthordozó és megfeszített Jézust. Anyám, tanítson meg rá! A szent, a szent, a szent Közömbösségre!

*

AZT IS SZERETNI, AKI – MEGLOP

1963. jún. 17.

Valaki panaszkodott – keserűen! –: holmijait közeli hozzátartozói megdézsmálták, s most harag ég a szívében velük szemben. Biztattam, tekintse s vegye igazságnak ezt a merész „tolvajlást” – Isten akaratának.

Isten vette el tőle – általuk! – ruhája minden darabját. Ő fosztotta ki belőlük, mert tulajdonosuk ragaszkodott azokhoz. A magáénak tekintette, pedig csak használatra kapta az Úrtól. „Mid van, amit nem kaptál?...” „Az Úr adta, az Úr elvette... legyen áldott az Ő Szent Neve! – Jób!...

Meg kell végre tanulnunk!...

S még mit akar az Úr? – Türelmet gyakoroltat velünk. Hogyan legyünk másként jó és igaz keresztények?

Meggondolandó, mennyit veszít bennünk a Szeretet, ha nem így fogjuk fel az effajta esetet. Megfogyatkozik szeretetünk. Márpedig ezt nem éri meg az a pár hitvány ruhadarab!

Még jobban szeresse tehát „tolvajait” – mondtam neki.

Minden gondunk a – Szeretet legyen. „Van ellened...” „Elhagytad első szeretetedet...”

Vigyázzunk! A lélek élete a – Szeretet! Mihelyt ebben hiba, fogyatkozás áll be, a lélek „egészsége” veszít. Nem jól érezzük magunkat. Azaz a veszteséget nyögjük. Hangulatunk rossz, nem találjuk helyünket. Miért? Mert a

lelkünk „beteg”, vesztett a szeretetből. Nem oka-e a fanyar lelki közérzetünknek, mikor engedünk fantáziánk csapongásának, mikor gondolatban elítélőleg foglalkozunk másokkal; engedünk szeretetlen érzületeinknek? Egész beteggé teszi a lelket. Miért? Mert – a Szeretet megfogyatkozott.

Miért jött Jézus? Hogy életünk legyen, mégpedig hogy több legyen! – Ez pedig csak a Szereteten valósulhat meg. Márpedig a Szeretet maga Jézus és Ő az Élet is. A szeretetet pedig Ő adja, tehát a több életet is.

Hol ez a Szeretet? Azaz Jézus? – Bennem van, bennem él. Hagyjam tehát élni magamban! De hogyan? Gondoljak Rá igen gyakran, s foglalkozzam Vele még gyakrabban! Ámen! Jézus az én Életem! Ő az én Mindenem! Ő édes Szűzanyám! Taníts, nevelj, oktass erre! S élj bennem Jézusodnak s Jézusoddal! Legyenek mindig – egyek! Ámen!

*

NE HAGYJUK MAGÁRA ISTENT

1963. jún. 25.

A Kis Jézus napja!

Mi lehet a baj? – kérdezte valaki. Mi az, ami nem stimmel? – És én mondtam, mondtam neki lelkesen: fel kell ismerni mindig és mindenben a – keresztet; vállalni azt készséggel és hálálkodni érte! Sis benedictus!

Ma délután azonban a tökéletes igazság jutott eszembe. Nagy Szent Teréz, miután jól megmagyarázta, hogy Isten bennünk lakik, hozzátette:

– „Aztán, leányaim, az Isten szerelmére: ne hagyjátok Őt magára!”

Ez az! Magára hagyjuk Őt, holott körül kellene udvarolnunk. Sok a dolgunk, és sokféle. Minden elvon

Tőle. Mintha ez lenne az életprogram: Csak kifelé, kifelé! Holott a lelkiélet: csak befelé, befelé! Tehát ne hagyjuk Őt magára! Lesz-e belőle hasznunk? Egyesülünk Vele – a hit által.

A KERESZT BŰVÖLETE ÉS ÉLETPROGRAMJA

1963. szept. 10.

Ma éjjel elbűvölt a „Kereszt!” Már előre vetette fényes árnyékát 14-e, a szent Kereszt felmagasztalásának ünnepe. Beszélnem kell róla! Kiknek? Kereszthordozóknak. A Keresztet – úgy véltem az éjszaka „világító” sötétségében, hogy nekünk, kereszthordozóknak – istenien felmagasztaltnak, azaz magasztosnak kell látnunk, vallanunk.

Mi a Keresztre rá vagyunk szegezve szent fogadalmaink által. Mi tőle ezért elválaszthatatlanok vagyunk. Mi vele egy vagyunk. Összenőttünk. Rajta élünk, rajta halunk.

Mi tudjuk, esküszünk rá: in cruce salus! – Keresztben az üdvösség! S mi daloljuk egy teljes földi életen keresztül: O Crux, ave spes unica! – Üdvözlégy, ó Kereszt, egyetlen reményem!

Mi már Emmausz előtt értjük:

„Nem ezeket kellett-e szenvednie a Krisztusnak, hogy így jusson be Atyja dicsőségébe!!!” Teljesen értjük, miért akarja Szent Pál kizárólag a megfeszítettet hirdetni, s miért hogy hirdeti is.

14-én nekünk, karmelitáknak ezer és egy okunk van rá, hogy a Keresztet felmagasztaljuk, nemcsak elméletben, lelkendezésünkben, hanem eleven földi életünkben is.

Nekünk a Kereszt – Élet. Élet, mert rajta haltunk meg, s ezért élünk. Valóban: Fulget crucis mysterium!

– Ragyog a kereszt titka! Ez a mi egyetlen igaz tudományunk. Ha más tudomány nincs is – ez egyedül elég! Röppenjünk át gyakorlatilag ezen a szent Tudományon!

Hol van ez a szent, magasztos Kereszt, ó, kereszt-hordozó Testvérek?!

Három területen:

– Mindennapi életünkben. Ott a sok, az igen sok kereszt! Hivatásunk keresztje. Napi kötelességeink! Temérdek megpróbáltatásunk. Testi, lelki szenvedéseink. Minden, amit a mindennap hoz magával. Ezek közül sok állandósul, még több, amely már elfakult vagy eltűnni, elmúlni látszik – újra kiújul. A napi történések, események! Egész dzsungelje a kereszteknek. Szinte ki-bírhatatlanoknak tűnnek fel.

– A Személyek! Az együttélés, vagy együttműködés velük, mellé-, alá- vagy fölérendeltségben. Eszközök, szerszámok, gyaluk, vésők, nemegyszer korbácsok vagy finomítók Isten kezében.

– Emberi természetünk! Naturam expellas furca, tamen usque recurret. Újra, meg újra jelentkezik, grasszál, idegesít, keserít, sőt elkeserít, bosszant. Gnothi seauton! – Ismerd meg magad. Önismeret. Önakarat. Önszeretet. Egoizmus. Testi vágy. Bír- és becsvágy! Mily nehéz, súlyos – kereszt!

Mi a teendő?

– Felismerni a Keresztet! Már maga ez nagy dolog!
– Megállapítani: Ecce crux! – Íme a kereszt! Aztán elfogadni! De ez még mindig nem elég.

– Vállalni örömmel, szívesen, készséggel.

– Hálálkodni érte.

„Nem ezeket kellett-e...?”

Mi értelme van a „keresztrefeszítésnek”, azaz a fogadalmaknak!

P. Pio: „A Kereszt nem egyéb, mint egy kérdés, amelyre a választ a Húsvét adja meg.”

Salve Sancta Crux! – Üdvözlégy szent Kereszt! Min-
dent a gyakorlatban kell megélni, tehát megoldani is.
Keresztutunkon nagy segítség: a Szűzanya!

*

JÓ TANÁCS LELKI EMBEREKNEK

1963. szept. 27.

Jó tanácsok lelki ember számára a mai élet hajszájában:

Legyen mindig kéznél az evangélium, az Apostolok levelei! Mindennap egy keveset olvasni belőlük: legalább a vasárnapi misét újra meg újra átvenni!

Aztán naponta bele-belepillantani Kempisbe: elég egy-két mondat is!

Gyakran végiggondolni akár a villamoson a keresztút stációit! – És, és – mindig együtt lenni a Szűzanyával! Mindent Vele, semmit Nélküle! Ave Maria!

Végül mindig szeretetben élni és szüntelenül tenni a jót!

PROGRAM PAPOKNAK

1963. okt. 3.

Legfőbb papi teendőm:

kiragadni a lelkeket önmagukból! Szabaddá tenni őket: „Rabok legyünk, vagy szabadok!”

Élménnyé tenni: Anima nostra, sicut passer, erepta est de laqueo venantium, laqueus contritus est et nos liberti sumus. – Megszabadult a lelkünk, mint madár a vadászok töréből szabadul, a tör elrontatott és mi megmenekedtünk. Placeat tibi, Domine ut eripias me, – Tesék, Uram, megmentened... (39. Zsolt.)

A lelkek sokat babrálnak önmagukkal, belebonyolódnak a hibáikkal való vesződségbe. Fogy az idő, s nincs szabadulás.

A gordiusi csomót ketté kell vágni! Szeretet! Bizalom!

Speravi, speravi in Domino, et inclinavit se ad me, –
Bízában bíztam az Úrban, s Ő hozzám leereszkedett...
és a további sorok.

Kis Szent Teréz útja, módszere, bátorsága!

Eripere, kiragadni magamat, az enyémeiket önmagukból, e-rapere! – el-ragadni!

A POVERELLO FOHÁSA

1963. okt. 4.

„Uram, formáld belőlem a Te békéd eszközét,
Ahol gyűlölet él, hogy vigyem oda a szeretetet,
Ahol támadnak, oda a bocsánatot,
Ahol tévedés él, oda az igazságot,
Ahol kétely uralkodik, oda a hitet,
Ahol kétségbeesnek, oda a reménységet,
Ahol sötétség honol, oda a Te fényedet,
Ahol szomorúság van, hadd vigyek oda örömet!

Ó, Mesterem, add, hogy inkább vágyódjam arra, hogy
másokat megvigasztaljak, mint hogy én részesüljek vigasztalásban:

mert az adás (odaadás) tesz gazdaggá,
és a magunkfelejtés ad békét;
a megbocsátásban érzük el a bocsánatot,
és a halálban az örök feltámadást!

(Assisi Szent Ferenc)

Ő is a mienk: Assisi Szent Ferenc! Mint a Kis Teréz.
A gondolatuk, a lelkük, a szellemük, a szívük, mindenük – a mienk. Mert mienk az Isten, aki bennünk él és szeret. Aki a Minden, mint a Szeretet.

ENGESZTELÉS

1963. okt. 24.

Áldozat vagyok! Tehát: csalán, neuralgia, süketség, folytonos fizikai szenvedések, keresztek – máris mondom:

hiszen áldozat vagyok!

Kiegészítem... engesztetek, tehát lelkeket mentek.

*

Fáradt vagyok; alig alszom. Testi, lelki nyavalyáim rám törnek:

áldozat vagyok! Engesztetek, lelkeket mentek. Vissza-fizetem Jézusom szeretetét, viszonzom áldozatát.

Magnificat!

A SZEMLÉLŐDÉS FÉNYEIBEN

1964. jan. 23.

Gyönyörű éjszaka volt. De elröppent – leírni már nem tudom.

Élmény volt egységben, azaz egyesülésben a Szűz-anyával. Sokáig gyönyörködtetett a szent találmány, az égi inventio.

Eltekintve az alaptantól: a hit, a sötét hit egyesít Istennel; újra kérdeztem, megtaláltam az okot – isteni találmány! – Mi egyesít gyorsan, biztosan Istennel?

– A Szemlélet, a tiszta contempláció, akár az infusa – ez biztosan! –, akár az acquisita – a szerzett, a kiharcolt vagy kikönyörgött szemlélődés!

Ezer példa van rá! Csak gondold el a földi szerelmeket. Nézik, hosszan egymást, majd befalják testüket, lelküket, szívüket: kész a szerelem, amely egyesít s lesz belőle – házasság. Először eljegyzés, mindenről s mindenkiről való megfélelkezés: ráfélelkeztek egymásra,

megszerették egymást, egyek lettek, először lélekben, azután testben!

Miért? Mert szemlélték egymást – összeolvadtak, szoros egység támadt két lény között. Egy lett a kettő!

Nézd, szemléld, gyönyörködve a természetet! A tengert! A tájat! Egy leszel vele. Magadhoz öleled, vagy ő téged, s már nem is szabadulsz. Rabja vagy. Bolondja vagy, így is: örültje a szenvedélynek. Similis simili gaudet – a hasonló a hasonlóknak örül. – Elvesztél a szenvedélyben.

Szemléld a kis gyermeket. Anyja elvész szeretetében. „Bolondulásig” szereti gyermekét. Vagy így szeretik egymást. Egyek lettek.

S vidd át mindezt a lelki életre. Magával ragad a gondolat: én és Isten – egy vagyunk, egybe tartozunk, átömlünk, mint a szivacs a vízbe, megtelik vele, mint a víz a szivacsba – egy lesz vele.

Csak szemlélj! Nézd a benned élő Istent. Vagy a tabernákulumban lakozó szentségi Jézust. Mit mondott Vianney Szent János egyszerű embere?

Ő néz engem, én nézem Őt, s úgy felmelegedik a szívem.

Egyek. Egyesültek!

Hogyan lehet tehát egyesülni Istennel? Contemplare, contemplare! – Sürgette a nagy Suhard körlevelében.

Ez a végcélja az emberi életnek. Azaz ez lesz a jutalma: a Színelátás!

Mi is a szemlélet? A contempláció? Keresztes Szent János: „állandó szerető tekintet, figyelem Istenre”.

Figyelj rá, nézd, szemléld, csak a szeretet, ha úgy tetszik: a szerelem lobogjon a szemedben és mindezt igyekezzél hasznossá tenni, állandósítani.

Ha nagyon alázatos vagy, önmehtagadó, nagylelkű, tele bizalommal és egyszerű: akkor gyorsan megy. Csak ne erőszakold! Ne, semmi esetre sem a saját erődre szá-

míts! Majd a kegyelem! Ha Isten is úgy akarja, rásegít s gyönyörködöl Uradban, Istenedben, majd így is mondanám: Szerelmesedben. Légy igénytelen, igazi gyermek, legyen nagyon tiszta a szíved, s ebben is, mint mindenben kizárólag Isten akaratát keresd! Meglátod, megkapod, és akkor csak szeress, csak szeress!

De nagy hit kell hozzá, feledni magadat, s ráfeledkezni Istenre! Nézd a kis gyermekeket. Le nem veszi szemét anyjáról. Csupa mosoly, egy vele és nagyon boldog.

Az igazi szemlélődő lélek már itt a földön élvezi a mennyet!

Ha kapod, el ne bízd magadat, mintha nem kaptad volna.

Nézd a kis Szent Ágnes! Még akkor is szemléli Kedvesét, mikor ostromolja hízeigéseivel a Föld gyermeke.

Ismered-e a lélegzetelállító, gyönyörű sorokat róla? Halld és tudd meg: „ecce, quod concupivi...”: – Ami után vágytam, íme már látom; amit reméltem, már tartom; azzal egyesültem az égben, akit földi életemben egész odaadással szerettem.

Miért kapta meg? Mert „tota devotione” szerette. Egész teljes áhítattal, egész szívvel szerette.

Ez kell a szemlélődéshez! Egész szív. Nem megosztott szív.

Megérted-e, ha úgy szereted Istent, Jézust, az eget, meg nem osztottan, akkor már úgy szeretsz, mint Isten. Azaz Ő szeret benned. Az Ő szeretete az, ami másokra kicsordul.

Hogyan szerette Jegyesét? „Amo Christum in cuius...: – Szeretem Krisztust, kinek menyegzős házába fogok belépni, kinek Anyja Szűz, kinek Atyja asszonyt nem ismeri, kinek angyalai dalolva éneklnek nekem: mikor őt szeretem, tiszta vagyok; ha érintem, be nem szennyeződöm; ha enyém lesz, szűz maradok.

Szerethetek-e tehát én földi személyt? Szerelemmel?

Igen! De ez a szerelem ne az én földi, pláne, ne az én testi szerelmem legyen! Hanem – kizárólag Jézusé.

Itt vagyunk tehát a Célnál:

„Élek én, de már nem én élek, hanem Krisztus él én-bennem.”

Engedd tehát, hogy Ő lefoglalja egészen szívedet, életedet, s szerethetsz – bárkit!

Titka: Jézus szeret benned!

Contempla, respice semper et ubique – Szemléld, nézd mindenkor és mindenhol.

*

Rég volt ilyen tiszta, nagyon boldog napom, ily éjszám! Neve: Desponsatio Mariae et Joseph.

*

1964. jan. 28.

Függelék az előzőkhöz.

Mit érne mindaz, amit elméletben leírtam, ha nem lenne teljes, abszolút, tökéletes és igazán végleges, minden kétség nélkül való a ráhagyatkozás az én Uramra és Úrnőmre!

Hányszor, de hányszor felelte a legédesebb Anya ott a kórházi ágyon:

Én elintézek mindent! Hagyd csak Rám! És valóban mindent elintézett!

Mi hiányzik még tehát, hogy Reá bízam jelen, keserves, nehéz ügyemet?! Csakugyan az igazán könnyed, kétségmentes és határtalan – végtelen Bizalom Őbenne!

Nézz a Kisded Mária szemébe! Feledkezzél Reá! Feledd el atyád házáat, feledd el mindent, főképp önmagadat, s feledkezzél Reá teljesen! Ne halld az önszeretet, az önakarát, a kevély emberi természet sziszegését, ne, ne – a Sátán fészkelődését!

Tiéd a Mérhetetlen! Benne vagy. Benne élsz... Ne kételkedj egy csöppet se! S ne merj bízni magadban, ne

merészelj csak egy kicsit is számítani magadra: – Talán
majd én, vagy mi!

Csak is és kizárólag: majd Ő!

Pál! Elég neked az én kegyelemem. Az erő az erőtlenségben fejlik ki.

*

VIII. FEJEZET

PÜNKÖSD KAPUJA ELŐTT

FOHÁSZOK ÉS GONDOLATOK ESTEFELÉ

1964. ápr. 2.

Örökkévalóság.

Szeretet.

Te Deum!

Magnificat!

Deo gratias!

Sis benedictus!

Gaudens gaudebo . . .

Mint Jézus, megalázom magam,
s dalolok szenvedve, megvettette,

Ő az én Életem, – Jézus!

S Anyám – az én Mindenem!

Ő a szárny, mely Jézushoz röpit.

*

1964. ápr. 3.

Mi kell a tökéletességhez itt a földön? Kis Szent Teréz szerint:

„Elegendő, hogy megalázódjunk és szeliden elviseljük tökéletlenségeinket!”

Cselekedj eszerint: boldog leszel!

*

Hogy teszünk szert rája? Szeretni kell azt, szüntelenül gyakorolni a megalázódásokat, szeretni a megalázást és főképp könyörögni érte!

*

1964. ápr. 4.

Omnia et in omnibus Christus! – Minden és mindenben Krisztus! (Kol 3,11.)

*

Lehet-e vajon Krisztus tanítványának ellenfele?

„A mi állapotunk tragédiája, hogy rosszul csináljuk a jót és nem jutunk el odáig, hogy a jót jól csináljuk.”

„A tisztának minden tiszta!” (Emerson)

*

Estefelé! „Maradj velem!” Ezen múlik minden: a testvér szeretetén!

S testvérem mindenki. Ne rajtam múljék tehát, ha nem teljesedik az Úr parancsa. Mert ez elég. – Vigyázz hát! A nyelvedre. A gondolataidra. Te nem vagy feljogosítva az ítéletre. Azt az Örök Bíró tartja fenn magának. Tanuld meg végre valahára: az Isten-szereteted a felebaráti szereteteden múlik.

Légy szegény! S mindig csak szeress! Hallgass! A szeretet nyelvén kívül más nyelvet ne ismerj. Légy igazán, szívből alázatos!

A három fokot jegyezd meg:

– „Én vagyok a leghitványabb ember. Őszintén óhajtom, mások is pont így gondolkozzanak rólam. Őszintén kívánom, hogy így is bánjanak velem.” (Loyolai Szent Ignác)

Ezután már ne sújtson a szörnyű kísértés a felebaráti szeretet ellen.

Age contra! – Tégy ellene!

Érdemes lesz, ha ellentmondasz, s jót teszel a „másik”-kal.

*

1964. máj 14.

Dosztojevszkij: „Az a pokol, ha már nem tudunk szeretni.” – S mi a Mennysország? . . . Ha csak szeretünk . . .

*

1964. máj. 15.

Aeneas Silvius Piccolomini, a későbbi II. Pius pápa érzékies novellát is írt. Ezt megtagadta: „Aeneam rejti-

cite, Pium recipite!” – Aeneast vessétek el, Piust fogadjátok el!

*

Istenem! A „Muzulmán sírokon”! Balthasarum rejicite, Marcellum recipite. – Boldizsárt vessétek el, Marcellust fogadjátok be.*

*

A „reform” szó valódi értelme – a tökéletesítés.

*

1964. jún. 7.

Aki igazán szeret, az nem bírál. Semmiképpen sem azt, akit igazán szeret. Ő mindig csak szeret. A bírálat a bíró dolga. Különösképpen az – Örök Bíróé és azé, akit arra törvényesen felhatalmaztunk.

Te csak szeress, et fac, quod vis – és tedd, amit akarsz.
1964. júl. 4.

Letettem terhemet. Uram, segíts, hogy az áldott kereszt terhét annál szívesebben hordozzam.

Jézusom, Te vagy az én alázatom,

Szűzanyám, Te vagy az én tisztaságom!

Ó boldog Szentháromság, Te vagy az én szeretetem. Te az én mindenem, a hajlékom, a templomom – a céloom. Benned élek, benned halok! Te vagy az én Uram, Királyom, az én Örökkévalóságom. Ne engedd, ne tórd, hogy idegen isteneknek hódoljak, hogy bálványai rabszolgája legyek. Ne engedd bálványozni az Énemet! Csak Neked szolgáljak, éljek, haljak. Ave Maria! Minden nehézségben, s kísértésben Hozzád futunk s buzgón mondjuk: Segíts most és mindörökre! Vagy latinul: Ave Maria! Ora pro nobis nunc, et in hora mortis!

*

* Háborús élményeit regényes formában „Muzulmán sírokon” címmel írta meg Marcell atya.

Magyarul is, csak röviden: Üdvözlégymária!
Segítség most és mindörökre!

*

1964. júl. 6.

Valóban jelentéktelenné lettem. Tehetetlenségem szüntelen átélem. Rá kellett hagyatkoznom egészen Istenre, s így bizalmasává lettem. Két dolog vezérel: Szeretet! Bizalom!

A Szeplőtelen papja vagyok. Mit akarok? – Eltűnni, elhalni, mint a földbe ejtett mag. Százszoros gyümölcsöt teremni! Lelkek millióit! Áldozat vagyok! Mit akarok? Elégni az áldozati oltáron – tövig, csonkig, mint a gyeritya. Meghalni a kereszten, latrok közt. Végső sóhajtatni: Minden beteljesedett! – Consummatum est!

Mint Jézus, mint az Ő teste, Testének egy parányi sejtje, de az Ő Teste! – Hogy minden teljesedésbe menjen, amik megígértettek! Hogy hitem lelkeket nyerjen, mert mint az igaz, hitből élek, tudva, kinek hiszek! Ámen!

*

A Miatyánkot így még nem imádkoztam. Mint a pilóta, ki lezuhant hydroplanjával a Csendes-óceánba. Átéltém, mint a legbensőbb imádságot. – Oly könnyen ment, oly jól, teljes hittel, átéléssel, hogy azt kellett mondanom: Istentől volt. Minden Tőle van!...

A bűn is? Az nem. De megengedi, hogy nagy jó legyen belőle!... Szeret az Isten. Talán nem szerethet, ha nézem botlásaimat. De nem tud nem szeretni, mert Ő maga a Szeretet. Nem a bűnt szereti, azt lehetetlen szeretni, hanem a „szegény” bűnöst, aki elköveti a bűnt. Szeret és megbocsát.

A pilóta háromnapi vergődés után partot ért. Míg vergődött, szótagolva mondta a Miatyánkot. Gyönyörűség volt számára s végtelen vigasz. Istennel beszélt, Vele társalgott, a szavak ígék voltak, s életté lettek.

*

1964. júl. 14.

A Vigilia 1964. júliusi számában: Rónay György: „Minden igaz költészetnek ez az útja: saját romjain épülni mind magasabbra.” Mint a villám, hasított át lelkem sötét egén az igazság: nem ilyen a lelki élet, az igazi, mely a magasba visz?!... Megoldódott a sötétség. A bonyolult leegyszerűsödött. Ennek az én mostani lelki állapotomnak teljesen ez az egy és ugyanaz a (végső) oka: Isten akarata!

Ipsē perficiet, solidabit, confirmavitque. – Ő maga fogja befejezni, megszilárdítani, s megerősíteni. A befejezés az Ő dolga. „Még az igaz is csak nehezen üdvözülni?” Igen. De üdvözülni. S ez kizárólag Isten műve. S a mi kötelességünk? Engedjük, hogy az Úr ezt elvégezze! Ő szent eljelentéktelenedés! Ő szent tehetetlenség, ó jóra való teljes képtelenség, ó szörnyű bukások „szent” romhalmaza, ó felix culpa, ó boldog bűn, ó édes Nagyszombat, amely rákövetkezel a gyászos, siralmas, döbbenetes, sötét, szinte reménytelen Nagypéntekre! Ő romok romja, rajtad, belőled épül fel Isten temploma!

Szebb leszel, mint voltál a romokbahullás előtt.

Imádlak Isten akarata! Leborulok előtted, s elrebegetem: Ecce! és – Ámen! És hogy mindig, de mindig fiat voluntas Tua! Et nunquam mea! – Legyen meg a Te akaratod! És soha az enyém!

*

1964. júl. 18.

„Akinék fáj, hogy nem jól imádkozik, az már imádkozik.” (Newmann)

*

1964. júl. 19.

„A hallgatás a csevegés ingerének megfékezése.” (Foerster)

*

1964. júl. 20.

Gyökeres lelki átalakulás meggondolt beszédhez vezet!

*

1964. júl. 21.

„A hallgatás a lélek szentségének pecsétje, ha sokszor feltörik, akkor a lélek ereje elpárolog.” (P. Huguet)

*

1964. júl. 22.

Csődöt mondott a lélek. Csődgondnokság alá kell, hogy kerüljön. De mit mond Isten? Jézus? Szűzanya? – Ők sohase! Az Irgalomnak, a megbocsátásnak soha sincs csődje. Remélhetsz? – „Megbocsáttatnak az ő sok bűnei, mert nagyon szeretett.”

Csak egy rossz van a világon – a bűn! S amiből a bűn származik: a kevélység!

*

„Ha szemed ép, egész tested világos lesz.” – (Mt 6, 29)

Jézus e kijelentése a szándék tisztaságára vonatkozik.

Az összeszedettség tisztítja a szándékunkat. Összeszedi lelkünk minden szeretetét, felemeli a teremtet és ideiglenes dolgok fölé, Istenre és az Ő akaratára irányítja.

Az alázatosság arra tanít, hogy úgy vegyük magunkat, amint vagyunk. Visszatartja kevélységünket, amely arra erőltet, amik nem vagyunk.

*

1964. aug. 9.

„A szentség nem kizárólag az, hogy Isten akaratát tegyük, hanem az, hogy Isten akaratát akarjuk. A szentség egyesülés Istennel.” (Merton)

Isten akaratát nemcsak akarnunk kell, de – szeretnünk is!

*

Az elmélkedés a forrás, a cselekedet a folyó!

*

A tiszta szándék Tauler János szerint kétféle: helyes – aktív és egyszerű – contemplatív.

„Az elmélkedő élet célja nemcsak az, hogy az embert imádságok végzésére és áldozathozásra képesítse, hanem, hogy megtanítsa Istenben élni!”

Helyes szándékkal csendben vállaljuk a kockázatot, hogy munkánk gyümölcsét elveszítjük. Az egyszerű szándékkal lemondunk a gyümölcsről, mielőtt dolgozni kezdünk. Még csak nem is várjuk. És csak ezen az áron lehet munkánk egyben imádság is. A helyes szándék csak helyes cselekvésre törekszik. Az egyszerű szándék lemond mindenről, tevékenység közben is, de Istenről nem: egyedül Őt keresi. Az egyszerű szándék titka, hogy Isten keresése kielégíti. Nem törekszik arra, hogy azonnal megtalálja Őt, tudja, hogy Őt keresve már meg is találta. A helyes szándék is tudja ezt, de nem tapasztalásból, s azért homályosan úgy érzi, hogy Istent keresni nem lehetséges.

*

AZ ELESETTEK KINCSEI

1964. aug. 25.

Ünnepi megemlékezés a kis Jézusról!

Értem! Ezért most ez a hirtelen világosság!... Istenem hogy gyötrődtem: megint csak „hibáztam”. Kis Szent Teréz azt mondta: „Többet nem teszem”. S nem tette. Én soha nem mondom, de mindig újra meg újra megteszem. S elfog a szégyen, a röstelkedés a kis Jézus előtt; az égiek szemében ó de hitvány lehetek! S milyen a magam szemében! Hogy, de hogy tudok röstelkedni! Pedig bűn miatt nem is vádolhatom magamat. Emberi természetem mégis csak megmutatkozik. Engedek. Jólesik. De mit csináljak! – Most aztán jött a kis Jézus a kis Szűzanyával s megvilágosítottak:

Újra kezded! S valahányszor „elesel”, mindig kezd újra; hogy leszel különben „szent”?! Az igaz is napjában hétszer elesik, de újra fölkel.

Mennyi kincs van egy-egy ilyen „elesés”-ben! Alázat, bízalom, megbékélés, béke! Utána!...

Emberi természetem: tűnődni, csendesesen bosszankodni! (...leküzdhetetlennek látszó fegyelmetlenségem beszédben, magaviseletben; érzékeim, szemem meg-megújuló fékezetlensége.) S ezeken én csendesesen vajúdom, mérgelődöm. Pedig semper gaudete! – mindig örüljetek!

Örvendj, lelkem, hogy oly nagyon rászorulsz Jézusodra, kegyelmére, a Kis Jézus és Kis Szűzanya segítségére.

Iterum dico vobis: gaudete! – Ismét mondom nektek: örüljetek!

Tehát örülök annak, aminek nehéz örülni: hogy önbecsülésem és önbizalmam „kifogyott”. Deo gratias! Magamat csak megvethetem, és szüntelen alázkodhatom, s így mindig jobban elláthatom magamat a drága, arisztokratikus címmel: a Semmi!...

*

MAGUNKNAK TETSZENI

1964. szept. 22.

Ne magunknak akarjunk tetszeni, hanem Jézusnak!

Nem az-e az egyik nagy nyavalyája a lelki embernek, hogy szeretne önmagának tetszeni? Nem ez okozza-e sokszor a kedvetlenséget, hogy nem lehetünk megelégedve magunkkal, nem gyönyörködhetünk „szépségünk”-ben, hogy kénytelenek vagyunk utálni saját Énünket?! Pedig imádni szeretnénk azt! Viszont nem ez volt-e Lucifer tragédiájának magyarázata?!

Tehát ne „én”. hanem kizárólag Ő!

*

Mi nagyon szeretnénk magunknak tetszeni, Jézus pedig mindent elkövet, csak hogy ne tetszhessünk magunknak. – Hagyjuk Őt cselekedni! Hiszen hogyan is tudna másként bennünket alázatossá tenni!

Gyerünk a Szűzanyához, Názáretbe, az „alázatosság” iskolájába!

Kinek akarok tehát tetszeni? – Embereknek? Absit! – Távol legyen tőlem! – Istennek? Igen! Igen!

Quae placita sunt Ei, facio semper. – Ami Neki tetszik, mindig azt cselekszem.

Pedig mennyire erős az emberben a hajlam: Ennek, annak – az embernek tetszeni! X.-, Y.-nak! Hogy bántja az embert, jaj, mit szól az a – másik?! Hogyan vélekedik rólam?! Talán jól belém látott: nagyon gyarlónak találtattam előtte! Respectus humanus! – emberi tekintet!

Mit gondolnak rólam, lenéznek, lesajnálnak, mellőznek! Ó, mily kicsinyes a mi gondolkodásunk! Szeretnénk mindig „fölény”-ben lenni!

Mennyire más az alázatos gyermeki lelkület! A kristálytisztaság egyszerűség! A tiszta szív!... Innocens manibus et mundo corde! – Az ártatlan kezű és a tiszta szívű.

Mi Atyánk... jöjjön el a Te országod, az Igazság és a Szeretet birodalma!

*

AZ ÖNISMERET CSILLAGA

1964. szept. 27.

P. u. 19. v.: *Universa adversantia exclude – mente et expediti. Renovamini!* – Minden ártalmasat távoztass el testben és lélekben akadálytalanul. Újuljatok meg.

A hallógép baja. Csak nem jöttem rá, miért, hogy nem szól?! Végre rájöttem: a piszoktól bedugult. Elő a tüvel. megtisztítottam: szólt! Íme – *expeditus. excludere*

omnia adversantia – akadályozva vagy? Kizárni minden ártalmasat!

Tisztítsuk meg lelkiismeretünket, s lelkünk hallóké-szüléke akadálytalanul hallhatja az ígét.

Mily megdöbbenő a mai evangélium! A szolgák hív-ták a hivatalosakat, et molebant venire – és ezek nem akartak jönni.

Ezért vannak sokan a hivatalosak, de kevesen a vá-lasztottak. Íme a pokol magyarázata. Isten jósága me-nyegzött készít, meghív rá, de – nolebant.

Csak az megy pokolra, aki nem akarja a mennyorszá-got. (Mt 22,1–14) Renovamini! – újuljatok meg!

*

„A mennyországba vezető úton ül egy éles szemű, rán-cos képű vénasszony. Ez a kritika. Zsémbes és meddő.

A hősök, művészek, szentek nem állnak vele szóba.”

*

Józsa n.:* „A megalázás sötét éjszakájában vettem észre egy szép csillagot, az önismeret csillagát. Szűz-anyám, ne hagyj elhomályosulni!”

A SZÉPSZERETET HIMNUSZA

1964. okt. 4.

Újra Szépszeretet! Isten ajándéka: Isten akarata! Min-den Isten ajándéka számomra. Jó és „rossz” egyaránt. Mindig köszöntöm őket előre is. Különösen a személye-ket, akik megnehezítik bárki életét, a jóindulat hiányát, az ellenszenvet táplálókat, a szegény kritikusokat, a le-nézőket, a fitymálgatókat, akik a szeretetlenség légköré-ben sanyarognak, fáznak és epéskednek, akiktől szen-

* M. Józsa I. M. L. (= Isteni Megváltó Leánya) nővér, Marcell atya lelkigyermeke volt.

vednek a kicsinyek, a gyámoltalanok, az erőtlének, a jelentéktelenek, a koldusok, a szegyenkezők. Ha találkozom velük, vagy csak eszembe jutnak, vagy panaszt hallok rájuk, máris mondom:

Sis benedictus, Domine! Áldd meg őt, vagy őket, én Istenem és –

táplálom magamban a jóindulatú gondolatokat (oly buzgón, mint egykor – Ágoston Atya!).

S jönnek a tények, az események, a különféle megpróbáltatások nálam, vagy másoknál – hangzik belőlem lelkesen:

Sis benedictus! vagy: Áldd meg! vagy: Ave Maria! Le kell győzni magam! Diadalra kell vinnem – a kegyelemmel – a testvéri, a felebaráti szeretetet!

Úgy szeretni mindent és mindenkit – a bűnt kivéve –, amint Jézus. Különben hogyan szerethessem lángolóan, mint Pazzi Szent Magdolna – Istent!

Az „Új parancs” mindig új legyen lelkemben, szájamon, szívemben!

Biztos, elbukom ezekben újra meg újra, talán számtalanszor. Nem baj! Mindig újra kezdem türelemmel, szelíden, sőt lelkesen!

Minden áron – á tout prix –, el kell nyernem a Szeretet pálmáját.

Befutok elsőnek. Célba jutok. Az enyém lesz az Igazság koronája, örökre – a szeretet mennyországa! De az ára? Ott rejlik a felebaráti szeretet teljességgel teljes diadalában!

Föl tehát a mindig új útra: Harcba érte – vár a jóindulatú, szerető, szelíd gondolatok s tettek arénája! Győz bennem a Hit, a mindennapi szakadatlan lelkigyakorlatban.

A nevem? A régi, s mindig új nevem: Szépszeretet!

Ave Maria! Immaculata! Parvula Dulcissima! Vele, Benne, Általa! Enyém a Szeretet Királya, a Szűzanya

Jézusa! Diadalmaskodik a Szépszeretetet egyszer s mindenkorra! Alleluja!

✱

1964. okt. 9.

A mindennapi gyakorlati lelkiélet gyors kurzusa. Ne szeressem, ne keressem soha önmagamat! Szeressem, keressem mindig Istent s felebarátomat!

Ez a szentség s boldogság egyszerű útja! Járj rajta, s kitarul előtted az ég kapuja! Csak mélyüljön napról napra szíved alázatossága! A Mester itt van, s kopogtat. Nyiss meg Neki! De dobd ki idegen isteneidet! Ne félj! Anyád megmenti lelkedet! Győz benned – győz – az örök Szeretet!

✱

AZ IMÁDKOZÁS TUDOMÁNYA

1964. okt. 12.

Egy amerikai levélre! Írjak az imádságról!

„In medias res”! – a dolgok közepébe vágok. Éppen küszöbön Nagy Szent Teréz ünnepe. Ő az imádság nagy szak- és mesternője! Őt kérem, feleljek okosan kérdésére. Szeretném „beugratni” Önöket az imaélet szerető gyakorlatába, mert „élet” az, hiszen magához az Élethez kapcsolódik. „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet!” S már benne is vagyunk az imádságban: „bekapcsolódtunk”. Még a hivatalos meghatározás is ugyanez: Ascensio mentis ad Deum. – A lélek fölemelkedése, tehát bekapcsolódása Istenbe, Istenhez, Isten felé. Most minden azon múlik, megtörtént-e ez a fölszállás, emelkedés, bekapcsolódás, vagy sem; s hogyan? – Maradjunk e hirtelen jött hasonlatnál: bekapcsolunk! Bekapcsoltuk a villanyt, már világosság ömlik el előttünk. Rákapcsoltunk a gépkocsira, s már rohan is. Bekapcsoltuk magunkat a buszba, a vonatba, a hajóra... Miért ne

kapcsolnók be magunkat Istenbe, -hez, -felé?! De hogyan, hogyan? – Roppant egyszerű! – Jézus mondta Szienai Szent Katalinnak: „Gondolj Rám, s Én gondolkodok rád! Foglalkozzál velem, s Én foglalkozom veled!” – Íme! Cselekedjük ezt, s kitűnően imádkozunk. Ne legyen félreértés! Nem szép, magasztos gondolatokról van szó, s fogalmazásról. Erre nincs szüksége Jézusnak! Hanem pusztá Rá-gondolásról, Vele való foglalkozásról. Akit szeretünk – arra szívesen gondolunk, azzal sokat foglalkozunk. S tesszük azt, de mily szeretettel, talán gyöngédséggel és, és – nagy, de igen nagy bizalommal. – Tegyük ezt Istennel, Jézussal, Szűzanyával! Ki ahogy tudja! Egyszerűen, mesterkéletlenül, befelé fordulva, hiszen ott lakik Isten! Társalogjunk Vele, vagy a mai divatos szóval élve – folytassunk dialógust, párbeszédet Vele. Vagy nézzem Őt szerető tekintettel, s már benne is vagyok szinte a belső imában. Erre tanítgatott oly buzgón Nagy Szent Teréz. Az egyik zsoltár mondja: *Delectare in Domino et dabit tibi, quod petit cor tuum!* – Az Úrban leld gyönyörűséged, s szíved óhaját megadja neked.

Miért nem kértek? – tette meg a szemrehányást Jézus tanítványainak. Bármit kértek az én nevemben, Atyám megadja nektek. Kérjete, s adatik stb. stb. – Tetszik látni, mily egyszerű? Emberileg szólva, igenis „hagyja magát befolyásoltatni az Úr!” Ha akarom, még a mennyországot is megadja. Előízét már itt a siralom völgyében is. De imádkoznom kell. Az imádság kulcs, csak azzal lehet kinyitni a boldog örökkévalóság kapuját.

De ha kérek, a záradék mindig ez legyen: „Ha lehetséges... mindazonáltal ne az én akaratom...” Csak Ő tudja, mi a jó és szükséges nekünk! Bízunk rá!

Lassan, vontatottan el-elmondani a Miatyánkot vagy az Üdvözlégyet, vagy a Hiszekegyet!... Gyönyörűsége leszen szegény szívünknek!...

Tehát ilyenformán, s ennyit az imádság területéről! Persze: a mindennapi élet?! Ora et labora! De az igazi az, ha a munkát, s minden mást is – imádsággal teszünk. Csak mondogassuk: ezt is, azt is – Jézusért, a Szűzanyával, szeretetből! S már ott is vagyunk Jézus kívánságánál:

„Kell mindig imádkozni és soha meg nem szünni!” Mindezt, a fentieket belevinni a gyakorlati életbe! A gyakorlat teszi a mestert. A művészt is! S mi az élet művészei akarunk lenni! – Meg kell tehát próbálni, s addig-addig próbálni, míg egészen bele nem melegsünk.

A „bekapcsolódás” az égiekbe, a természetfölöttiekbe – mindent megér.

Nyeresség? – A boldog örökkévalóság! Sőt szinte „isteni élet” már itt a siralom völgyében. Csak élő hit kell hozzá, alázatos lelkület, s mindenekfölött Szeretet!

A FÖLDI ÉLET ÉRTELME

1964. okt. 27.

A világegyház általános imaszándéka novemberre: Ismerjük föl a földi élet értelmét!

Folyton halljuk: mi értelme van az életnek? A legtöbb ember úgy sodródik, mint a folyón úszó fadarab: a munka, életritmus, élvezet, szórakozás, napi kötelesség, a pénzhajsza vakon sodorja; míg egyszer betegség vagy csalódás meg nem akasztja: – mire való az egész? Mások csak az eljövendő életet nézik és mint az alvó-járók, beleütköznek az élet realitásaiba és keserűen csalódnak.

A keresztény ember így látja életének értelmét: isten-adta erőit ki keli bontania, hogy aztán Isten akarata szerint uralkodjék önmagán és az anyagi világon, és segítsük, szolgáljuk, szeressük az Ő gyermekeit, az embereket, s ezért megkapjuk az örök életet.

A HEGY ELŐTT

1964. nov. 24.

Ma Keresztes Szent János ünnepe.*

Ott állok a Hegy előtt! S újra meg újra a szűk és meredek Utat választom! Jézussal a szívemben, a lelkemben, a Szűzanyával egyesülten napról napra: jókedvvel, bizalommal, alázatosan, fölfelé! A kegyelem – visz, emel; emberi természetem – húz vissza, de Én-em romjain emelkedik a lélekpalota.

Egyszer majd révbe jutok. Isten gyermeke vagyok. Csupa Hála a szívem, s csupa reménység. „Adducam eum in Montem sanctum meum. – Felviszem őt az én szent Hegyemre, és felvidítom az én imádságom házában.” Megígérte... Teljesedésbe megy. Hatalmas Pártfogóm van: Parvula Dulcissima! A vágyak országából eljutok az Igazság és a Szeretet birodalmába.

MÁRIA, AZ EGYHÁZ ANYJA

Az elmúlt szombaton, november 21-én, VI. Pál Szentatya rehabilitálta a Szűzanyát.

Kihirdette: Ő a Mater Ecclesiae! – Az Egyház Anyja!

*

1964. nov. 26.

Ma éjszaka zsábás álmatlanság kíséretében teljes-édes triumphusban – diadalmenetben érkezett a Kis-Szűzanya: mint a november 21-én ünnepélyesen kijelentett Mater Ecclesiae. Nagy boldogság volt átélni, hogyan dicsőíti meg a hivatalos Egyház VI. Pál szentatya által

* Az új liturgikus előírás szerint december 14-én ünnepeljük.

a trónjafosztott Királynőt, hogyan ülteti méltóságába a mellőzött Édesanyát.

Leírhatatlan boldogságban szemléltem Őt, a Kicsit, a Nagyobbacskát, az Édesanyát, a Dolorosát.

AZ ÖNISMERET NAGY AKADÁLYA

1964. dec. 8. Ave Maria! Immaculata!

Az önismeret nagy akadály: az elfogultság önmagunkkal szemben, az Én-központiség, a rút Egoizmus!

Magunknak mindent elnézünk, másoknak – semmit! Ha észreveszünk magunkon valamit, máris türelmetlenek vagyunk. Félünk – meglátni magunkat –, a kiábrándulástól önmagunkból. Szeretnénk kifogástalanoknak, szenteknek látni magunkat.

Nem vesszük észre, mennyire hozzátapadunk önakaratunkhoz.

Így hát a lelkiélet legesleggyorsabb kurzusa egy szó: önismeret!

Sokan becsapják magukat, hogy ők ismerik belsejüket. Dehogyan ismerik. Hiszen félnek attól, hogy meglátják magukat!... Tehát Morte all'io... – Halál az „Én”-re. Az Egoizmusra. Más szóval: feledkezzél rá Istenre, a Kis Jézusra, a Kis Szűzanyára. Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. – Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak kegyelmet ad.

*

Érdekes egy nap! Az én legfehérebb nagy-ünnepem. Immaculata! Emlékezés Nagyszombatra: 1900. december 8-án, a jezsuita templomban, fölvettek ünnepélyesen a kongregációba. Hatvannégy esztendeje vagyok a Szűzanyáé, valóban egészen. Közben mennyi hűtlenség! És mégis!...

Ez a nap hogy megpróbált! Alig sikerült valahogy

megőriznem a türelmemet. Süketségem nagyon kínzott. – S minden ellenemre történt. Az utolsó támadás most volt délután fél négykor. De el is igazított mindjárt a Kis Szeplőtelen:

Abszolút szent közömbösség minden eseménnyel szemben! Jöjjenek csak! – Jézus küldi a Kis Szűzanyával. – Kedvesen, szelíden, szeretetreméltóan fogadom, bármi vagy bárki legyen az!

A KAPUNYITÁSRA VÁRVA

1964. dec. 13.

Mit tett Kis Szent Teréz, mikor megkapta az engedélyt a püspöktől a Kármelbe való belépésre, de Gonzaga anyja 1887. december 23-tól 1888. április 9-ig visszatartotta? – Nem kesergett, hanem: „Ezer apróságot találhattam volna, hogy szenvedést okozzak magamnak. Ehelyett hagytam, hogy kényeztessenek, mint egy kis madarat, puha fészekben, amelynek nincs szüksége bűnbánatra... Önsanyargatásom abban állt, hogy megtörtem akaratomat, mindig készen álltam arra, hogy másoknak alávessem magamat; elfojtsak egy visszavágást; apró szolgálatokat tegyek s ne használjam ki értéküket; mikor ülök, ne támasszam meg a hátam stb. stb. stb. E semmiségeket gyakorolva készülődtem, hogy Jézus jegyese lehessenek, s nem tudom elmondani, mily édes illata volt e várákozásnak így.”

Mit tegyek én most, hogy majd elérve a pillanatot, belépjek az Égbe? Ó, Kis Szent Teréz a földi Kármel előtt. Én az égi Kármel kapujának megnyitása előtt?!... Mily nagyszerű távlat! Elkészülni rá! Teljesen készen legyek arra, hogy a küszöbről azonnal Isten színe elé jussak, s ne még további várákozással – Isten tudja, mi csoda gyötrellemmel – sírjak, jajgassak a kínok purgatóriumában. Pusztán azért, mert nem készültem jól el

az „érettségi vizsgára”; mert nem tettem meg a kellő erőfeszítést, vagy – talán igazabban: nem bíztam eléggé, sőt teljesen Jézus érdemeiben és a Szűzanya szeretetében!

S meg kell hallanom a kapuban: kishitű, miért kételkedtél?

Mennyi időm van még hátra? nem tudom.

De ez az idő a töretlen hit és boldog remény, azaz a határtalan bizalom ideje lesz. „Bátraké a szerencse.” – Fortes fortuna adjuvat.

Anyám a Mulier Fortis – az Erős Asszony.

Fortitudo et decor indumentum Ejus. – Erősség és szépség az Ő ruhája. Fortis, ut. . . – Erős, mint a halál, a szeretet. Kemény, mint a pokol, a kívánczóság.

Íme, ide jutottam újra, az életszentség technikájához: Fortitudo! – Erősség! Bátorság!

Ezzel kezdtem hirdetni Kis Szent Terézt a szombathelyi Kármel tövében. Fortitudo az én igaz barátom a sír szélén, a Halál kapujában. El kell érnem a Szent Páli ideált: Jó harcot harcoltam. . . „Ne csüggedj” – ezt dörögte fülembe Ő – az ércapu előtt, s megnyílt a kapu.

„Az enyém vagy”, súgja ezerszer is fülembe a Kis Szűzanya, az Édes, az Egyetlen – Az Enyém! –, s meglátja az Ég minden lakója: belehullok egyenest Édesanyám ölébe, Jézus Szívére, az Atya kegyes közelébe!

VÉGSŐ SZÁMVETÉS

1965. febr. 11.

Édes eszmélkedés a „Vég”-ről. Lourdes nyomakodott fel a lelkemben, s vele – egy Hegyi Patak. Ez az én életem képe. – Ott forrásozott a magasban. Talán közvetlenül egy hegycsúcs tövében. Bozótok közt, indák és páfrányok hűvösében. Ember alig járt arra, csak szarvasok,

őzek csörtettek meghajszoltan e kis életforráshoz, s ittak belőle. Ez volt az én pici gyermekkorom. Aztán a vékonyka, rejtett hegyoldalban megbújt kis forrás nőni kezdett. Ismerkedett a világgal, de még csak szűk körével. Ellátogatott a Balatonig, a csodálta a nagy víztömeget, de nem ömlött beléje. Csak a hátát szántotta végig, úszva vagy csónakkal. Aztán szépen, egyenletesen nőni kezdett, s átfolyt a Kis Magyar Alföld síkságán; Nagyszombatban megkezdte a boldog lelkiéletet. Kinőttek a szárnyai. Felröppent a magasba, bepillantott a nagy, szent Kékségbe. Mennysország! – suttozta neki Ég és Föld. Az édes Szűzanya kristálytisztává mosolyogta élet-patakját.

Elkezdett rohanni: kis Patak. Magasan volt, nagy utat kellett még megtennie, a hegyoldal igen meredek volt. Az égi Mosoly mintha örökre eltűnt volna vizéből. Szennyes lett, bukfencezett sziklagörgetegeken át, porzott bele vize, hegyek, mezők, emberéletek tündérszörnyei állták útját s rántották bele a csupa-sár nedvességbe tiszta, régi, mennyei bundáját. Földi lett az égi, fertőzött a kristálytisztá, lebukott a fölemelt fej, nem az alázatra, hanem a süppedékes ingoványba. A hinár körülfonta, s úgy tűnt minden: nincs szabadulás. De lett! Mert jött az elvesztett Édesanya, s kiemelte a fulladozót szörnyű helyzetéből. Tizenhat esztendeig tartott a vergődés. Véres homlokkal, összezúzott tagokkal rohant tovább a Patak, s befutott egy kikötőbe útja mentén, s ott újra fölszerelték, más ruhában, más lélekkel, egészen új szívvel. 40 esztendőn át haladt, mindig biztonságosabban a – Cél felé – szeretetben az örök Szeretet Óceánja felé! 1925–65. Szent Pállal mondja már a Patak: Jó harcot harcoltam, a pályát megfutottam, a hitet megtartottam.

Eltétetett számomra az Igazság Koronája. Nemsokára

beleoldódom az Örökkévalóságba. Úgy tetszik, vége a harcnak.

Itt vagyok, ide értem a Partra. Nyugodtan, békésen folyik kis emberlétpatakom mély vize, készen a „beömlésre”.

Hol vannak a stációk?

14 év: Kiskomárom – Keszthely – gyermek.

4 év: Nagyszombat – Szűzanya.

20 év: Hades – Alvilág.

40 év: Földi Mennysorság harcban, Istenért!

*

78. évemben vagyok. Nos! Mi következik?...

Kerestem a boldogságot. Mindenben. Nem találtam. A női ideálban is. Talán 100-at is ismertem. Egyik sem volt az! Aztán megtaláltam. Egész fiatalon. Szerelmes voltam belé. Égi szerelem volt. Elhagytam. De addig kerestem, míg újra meg nem találtam. Azóta nagyon boldog vagyok.

Ki az én szerelmem? – A Szeplőtelen!

Miért vagyok boldog? Mert van Anyám, aki maga a Boldogságos! A fia is az. Gyermek vagyok. Gyermek lettem újra. Nem a fűzfasíp! Mennyei muzsikával: Ave, Ave, Ave Maria! Ő az én boldogságom titka!

*

1965. febr. 12.

Mi következik? – kérdeztem tegnap. Az utolsó szakasz. A Patak leért az Örökkévalóság partjára. Készen arra, hogy lassan, csendesen belefolyjék, s ömöljön az Örök Szeretet óceánjába. Csak néhány lépés, esetleg néhány év, kis rövid „spatium” – időtartam.

Itt már csak a „Hogyan” számít. Nos? Hogyan? – In silentio. – Hallgatásban. Az önkritika megvan. Világos és félreérthetetlen a fogalmazás. Ki a tökéletes férfiú? Aki szavaiban nem vét. (Jakab)

Emberi természetemet képtelen vagyok lerázni – én!

Abszolút tehetetlenség! – Győzze le a – kegyelem! Ki-
imádkozza a Parvula Dulcissima! De kell a – coopera-
tio! – közreműködés! Megbecsülöm „nyomorúságo-
mat”. Libenter gloriabor. – Szívesen dicsekszem!

Jézus nevében – megkezdem. Sikereket akarok?! –
Nem! – Hát mit? Megszakítatlan, folytonos igyekvést.
– Continuata intentust.

Igyekezz, sikerrel haladj és uralkodj magad fölött!

Continuatio, folyamatosság – a kudarckok ellenére –
majd! Jézusom, teljes, abszolút a bizalmam.

Parvula mea, segits szüntelen!

A küzdelem részleteit – tudom! Tantum – quantum!
Pro te, Domine! Pati et contemni! – Annyi – amennyi!
Éretted, Uram! Szenvedni és megvettetni!

Gaude et laetare Virgo Maria! – Örülj és örvendezz,
Szűz Mária! Ezért! Anyám gyönyörűségére, a Kicsike
szünetlen örvendeztetésére! Gratia in me vacua non fuit
– a kegyelem bennem nem volt hiábavaló.

Add meg, Uram, nekem is, tuo minimo servo – legki-
sebb szolgáltnak!

Nem felejttem: mit köszönhetek az én nyomorúságom-
nak.

Nem felejttem: kitűnő adottság a környezet, fizikailag,
lelkileg. Csupa hála ennek az édes Környezetnek. –

Hová tett az Úr? Tudom, tudom! Et scio, cui credidi,
– És tudom, kinek hittem.

A Szeplőtelen betakar. Ő – a Szárny! – Repülök.

*

MŰVIRÁG ÉS VALÓDI VIRÁG

1965. júl. 8.

A tisztítótűzben olyanok a lelkek, amilyenek valóban. S nem mint a földön, ahol olyanok, amilyeneknek látszanak, ahol sok az áljamborság! Önfejű jámborság!*

Az önfejű jámbor lélek úgy akar jámbor lenni, ahogy Ő akarja, nem ahogy Isten akarja. – In voluntate mea. – Amint én akarom. . .

Nem csupán az ima az igazi jámborság kifejezője. Főként az igazságosság és az igazság teszi jámborrá az embert.

Akkor teljesítjük Isten akaratát, ha okosan cselekszünk.

Nagyon kell vezekelniük a tisztítótűzben azoknak a lelkeknek, akik oktan módon kemény áldozatokat követelnek másoktól. Ehhez csak Istennek van joga, mert Ő uralkodik az emberek sorsa fölött.* Némelyik lélek nagy ügyet kerekít önmagából. Fontoskodik. Túlértékeli magát. A mesterkelt jámborság. Művirág és élő virág. Az első is lehet szép, de nincs benne élet. Sokan vannak, akik maguk „építik” életszentségüket. Mi hagyjuk ezt – Jézusra: Ipse perficiet, firmabit solidabitque. Maga fogja tökéletesíteni, megerősíteni és megszilárdítani. Megint csak: In voluntate mea! – Amint én akarom!

Csak akkor valódi virág az életszentség, ha a szegénység talaján termett – az Isten Akarata iránti alázatos odaadásból, az irgalmas szeretet napja alatt. Csak így lehetünk egyszerű kisgyermekek!

Az Örökkévalóságban csak annak van értéke, amit Isten művelt a lélekben s amihez alázatunkban szabad volt hozzájárulnunk. Minden más öncsinálta épület.*

* Jelölt gondolatok a Tisztítóhely c. füzetből valók.

„Ha Isten nem építi a házat, hiába fárad, aki építi azt.” A legjobb szándékot is meg kell tisztítania az imának.

Mennyit vétettem ebben! De mennyit. Imádkozni kell mindig, s soha meg nem szűnni: – „Nekem cselekedtetek”

Mindig mindent Neki cselekedjünk!

A szent szándékkal mindent értékessé tehetünk, még az is, ami haszontalan és értéktelen.

Minden pillanatért kár, melyet nem magasabb okokból élünk. Hasznot húzni mindenből, gyümölcsözővé tenni mindent a Kegyelem számára. Mindent Jézusért, Máriával, szeretetből! Mérhetetlen kincs-tömeg hever elszórtan előttünk! Csak le kellene nyúlni érte! (Kis Szent Teréz) Az idő is Jézusé. Ő számolta meg életünk pillanatait. Ő tudja, mi mindent meríthetünk belőle. Csak a mai nap. E pillanat! Dolgozzatok míg nappal van! Felhasználni a pillanatokot, s a pillanatok adottságait. „Kell, Uram, hogy ma szeresselek...” (Kis Szent Teréz)

A HITELESSÉG PRÓBÁJA

1965. júl. 12.

Isten a felelős – nem a bűneinkért, hanem emberi természetünkért, amely tele van gyöngeséggel, temérdek gyatrasággal, tökéletlenséggel. Ilyennek teremtet – s ezért Ő felelős.

Hogy nem fogadunk Neki szót, hogy nem tesszük meg szent Akaratát, hogy hűtlenek vagyunk, hogy megbántjuk készakarva – mindezért mi vagyunk felelősek. (P. Tomka)

A hitelesség, tehát az igazság biztos jele: a „fiaskó” –

a sikertelenség. Lásd Jézus élettörténetét. A Szűzanyáét. A szentekét, az Egyházét.

Aki sikertelenségei ellenére is bízik az Úrban, pláne: sperare contra spem! – remél a remény ellenére! – az az Isten kedvence.

Tehát nem törhet le a csalódás!

„Csalódtam, kiáltja keserűen a lélek, s leteszi a tollat, a szerszámot, ott hagyja a helyét, s többé – nem dolgozik, annyira elkedvetlenedik, hogy keserűségében felmond Isten-Gazdájának, sőt hátat fordít Neki, megtagadja, talán – átkozza, káromolja, szidja is. – Föladja a harcot, átadja a gyeplőt szenvedélyének, testét-lelkét a Sátánnak.”

És Madách: Ember! – küzdj és bízva bízzál.

És Kis Szent Teréz? „Nem hagyom magam soha elkedvetleníteni.”

És Jézus tanítása. És az Evangélium! A szentek!

Jób: „Még ha megölelend...”

A Jó Reménység fokán köt ki életem hajója.

És a szenvedések; és a megaláztatások;

és az eljelentéktelenedés! És a szünetlen kudarcok lelki életünkben?

Újabb, meg újabb táp a még nagyobb bizalomra! – A Határtalan Bizalomra. Den Herrn walten lassen – Hagyjuk az Urat cselekedni, újra és újra, bármilyen nehéz is.

Diadalmas találkozás P. Tomkával. Nagyon örültem „lumina”-inak!

Isten felel értünk, de van szabad akaratunk. Mondjunk Neki mindig „Igen”-t. De soha „Nem”-et!

Valaki – francia – elnevezte a Szűzanyát „Notre Dame d'»Oui«”-nak – az „»Igen« Miasszonyá”-nak, s kifáragta gyönyörű faszobrát.

Ecce Ancilla! Íme, az Úr Szolgálóleánya.

*

A KICSI LELKEK ÚTJA

1965. aug. 19.

Reflexiók Consolata nővér írásaihoz.*

Minden gondot, fáradságot megér a „Kicsi Lelkek” útja. Erre a kérdésre: mit tegyen az, aki hivatottnak érzi magát reája, Consolata nővér így felel: „Megfontoltan járjon el, nyugodtan és elmélkedve. Vizsgálja meg, hogy ez az indítás Isten kegyelmének gyümölcse-e vagy pedig csak múló lelkesedés. Ezért jól teszi, ha kitartó imádsággal világosságot kér Istentől s egy ideig felajánlás nélkül gyakorolni kezdi „A szeretet kicsi ösvényén” való járást, majd a szüntelen szeretetgyakorlatot. Csak ha meggyőződött arról, hogy szíve-lelke jól érzi magát, és hogy ez a gyakorlat belső életét elősegíti, akkor ajánlja fel magát, mint „kicsi lelket”. Ajánlhatja-e a lelkie vezető ezt az utat mindenkinek?

Tévedés volna azt gondolni, hogy minden lelkigyermekét erre az útra terelheti. Más úton is lehet valaki jó és vallásos. Erre számtalan példa van. Vigyázzunk arra, hogy Jézus valódi és nem képmutató áldozatokat akar, épp így valódi és nemcsak úgynevezett „kicsi lelkeket”.

Ettől függetlenül számtalan olyan lelket találhat a lelkie vezető, akik a szeretetgyakorlatot szívesen és készségesen használják mint olyan eszközt, amely elősegíti lelkiéletüket, anélkül azonban, hogy annak szüntelenségére törekednének.

Mely tévedésektől óvakodják a „kicsi lélek”? Téve-

* Marcell atya naplójegyzeteiben részletesen kijegyzeteli többek között a kapucinus Betrone M. Consolata nővér írásait, P. Lorenzo Sales: Krisztus üzen a világnak c. könyve alapján. A könyvhöz fűzött megjegyzéseiben fogalmazza meg és fejti ki egészen alaposan: miben látja hivatásunk, a kis út lényegét és annak gyakorlatát, gyakorlati kérdéseit.

dés azt gondolni, hogy mindazt meg kell tennie, amit Consolata nővér tett, és hogy elérheti azt a tökéletességet, amit neki sikerült a szeretetgyakorlat szüntelenségében és szeplőteleniségében. Ne feledjük, hogy ő klauzúra szerzetesnő volt, azonfölül egészen különleges kegyelmeket kapott, melyek összefüggtek speciális küldetésével. Jóllehet az „út” ugyanaz minden „kicsi lélek” számára, de nincs mindegyiknek arra hivatása, hogy ugyanolyan mértékben jusson előre rajta.

– Ha valaki megtesz mindent, amit csak képes, akkor eléri azt a fokot, amit Isten elvár tőle.

Tévedés azt hinni, hogy a szeretetgyakorlat folytonosságát rövid idő alatt még csak hozzávetőlegesen is el lehet érni. Consolatának, bár igen sok kegyelmet kapott, jó tízévi szívós munkájába került, hogy eredményt tudjon elérni.

Tévedés volna azt hinni, hogy a szüntelen szeretetgyakorlat nem kerül erőfeszítésbe. A szeretetgyakorlat kereszt, de megszentelő, szentté tevő kereszt. Nem más, mint minden érzékünk megtagadása, feláldozása; nem más, mint természetünk halála a kegyelem győzelme érdekében.

A megszentelődés és a lelkek megnyerése az a „termés” – s nem a rendkívüli karizmák –, melyet szeretetgyakorlatokkal és szenvedéssel el lehet érni. Nem is valami lelkikönnyebbség érzése, hanem a szívnek belső öröme és a léleknek mélységes békéje, amely annyi szenvedés közepette is azt mondatta Consolata nővérral: „Boldog vagyok, boldog, boldog!”

Tévedés volna azt hinni, hogy Isten nem értékeli a lelki szárazságban, nehezen, sőt esetleg undorodó lélekkel végzett szeretetgyakorlatokat. Az ilyen keservesen nehéz lelkiállapotban, de mégis kitartóan végzett szeretetgyakorlat tíz, sőt száz olyan szeretetgyakorlat értéké-

vel is vetekedhet, melyeket érezhető lelkipogaszta-
lás állapota-
ban végeztünk.

Tévedés volna azt hinni, hogy egy hűtlenség vagy szü-
net után újra kezdett szeretetgyakorlat már nem lehet
olyan komoly, és nem lesz többé akkora értéke; éppen
a szeretetgyakorlat az az eszköz, mellyel visszaszerezhet-
jük régi állapotunkat, pótolhatjuk az elmulasztott időt,
és előrejuthatunk.

Hogyan végezzük a szeretetgyakorlatot?

Nagy akaraterővel, de boldogan, békével, könnyedén.

Lassacskán ez a gyakorlat lelki szükségletté válik, a
szív öröme-
vé és nem kínjává. Segít a többi keresztet el-
viselni. A „kicsi lélek” belekapaszkodik Jézus kezébe és
hagyja, hogy Ő vezesse életének minden eseménye kö-
zepette, még a kis és közömbös dolgokban is. . . figyel-
ve, lesve, hogy egyetlen szeretetgyakorlatot vagy áldo-
zathozatali alkalmat el ne szalasszon. Mindezt nyugod-
tan, sietség nélkül, anélkül, hogy befolyásolni vagy za-
vartatni hagyná magát saját nyomorúsága vagy hűtlen-
sége által, mindig készen arra, hogy folytassa a szeretet
dalát minden megszakítás után akár szándékos volt,
akár kevésbé az, akár rövid ideig tartott, akár soká.

Eszköz? – a legfőbb az eszközök eszköze: az imád-
ság.

Aztán a szándék gyakori megújítása.

Részleges lelkiismeret-vizsgálat!

A jelen pillanatnak élni, megszentelve azt a szeretettel
és az Isten akaratához való nagylelkű ragaszkodással,
anélkül, hogy törődnénk a következő perccel.

Mélyen átgondolni:

„Minden szeretetgyakorlatom az Örökkévalóságnak
szól. . .”

„Minden szeretetgyakorlat egy lelket jelent. . .”

„Minden szeretetgyakorlat növeli szeretetemet Jézus
iránt és Jézus szeretetét én irántam.”

„Minden szeretetgyakorlatom végtelenül többet ér a föld minden kincsénél.”

„A szeretetgyakorlat segít abban, hogy a napnak minden pillanatát a lehető legnagyobb értékűre emeljem.”

AZ ÖRÖK ÉLET ÉRETTSÉGIJE

1965. aug. 21.

aug. 22

Cor Immaculatum!.

Érettségi! Az Örök Élet Érettségije: A Szeretet Érettségije. Le kell tennem – kitüntetéssel.

Töreksem rá teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elméből, minden erőmből.

Elnyerem a szüntelen Szeretetindulat és testvérszeretet állandó, nem szakadozó gyakorlatával.

Eszköz: a Türelem. „A Szeretet türelmes... mindent eltűr...” Türelemmel elviselni embertársaink szeszélyeit!... In patientia vestra possidebitis animas vestras! – Türelemben bíjátok lelketeket!

Tankönyv: az Evangélium és a levelek.

Gyakorló terep: a mindennapi élet.

Életminták: Szent Illés, Nagy Szent Teréz, Keresztes Szent János és Kis Szent Teréz.

Mottó: El kell nyernem minden áron a szent vértanúság pálmáját, ha nem lehet vérrel, se szeretettel, akkor mindenképpen határtalan bizalommal Jézussal, a Szűzanyával való azonosulással, a Kis Szeplőtelen-nel!

A Két Kicsivel, a Kis Jézussal és a Kis Szeplőtelen-nel! a lelkemért!... a lelkekért. Ámen.

*

Mire való ez a nagy készülődés? – Érettségire? – Éretté lenni? – Mire? – Az Örök Életre. Estote parati! – Készen legyetek... Tehát: „Esto paratus: – légy készen!”

Mindig sürget, unszol: Caritas Christi urget nos! – Krisztus szeretete sürget minket! A holnapi – Pünkösd után XI. vasárnap – Evangélium szereplőjének, a süket-némának fülébe dugja ujját az Úr: Effeta! – Nyíljal meg!

Ez az ujj a digitus Domini – az Úr ujj; ez a Spiritus Sanctus valóban az Úr Jobbjának, a második isteni Személynek az ujjá. A Szentlélek! Már napok óta, sőt pár hét óta, mintha szakadatlanul a fülemben, persze lelki fülemben érezném az Úr Jobbjának Ujját: – a Szeretet Lelkét, hogy mást se tegyek, csak szeressek, bármit teszek, mindent szeretetből tegyek: Tiszta Isten-Szeretetből Jézusért és a lelkekért! S mindent, de mindent a Szépszeretet Anyjával! A Kis Szeplőtelen!

Mindent fölhasználni, el nem vesztegetni a drága időt és teljes készütségben várni – In voller Bereitschaft zu sein! (teljes készenlétben lenni) – a jelet, a riadót, a szírenát!

Érettségire készülök – Maturandus sum, ut sim maturus! – Érettségire készülök, hogy éretté legyek! Teljes tudatossággal készülök, azaz szünetlenül gyakorlom a Szeretetet. A jelen pillanat az enyém, hogy benne mindig egészen Istené legyek. Szakadatlan. Nem – szakadozva! Szeretetben! Érlelés által éretté lenni!

Vigyázz! Carpe diem! – Ragadd meg a napot!

Vannak elődeid, őseid, mind egytől egyig az emberiség „Krém”-je. Ne hozz rájuk szégyent! Mennyit tettek érted a Szent Rendsben. Ne légy a „Legeslegutolsó” az Elsők közt!

Vigyázz! Édesanyád, a Regina Decor Carmeli (Kármel Ékessége és Királynéja) vitt közibük. Mi lesz, ha elbukol az Érettségin, vagy csak kímélettel, irgalomból átengednek? Csak úgy – valahogy mennél át?! Hogyan ad majd át a Virgo Carmeli az érettéd kereszten meghalt Fiának? – szomorúan?!

Ó, hogy fölragyog a szemem! A Kis Szeplőtelen kísér

el az Érettségi Bizottság elé. Még felel is helyettem!... Hiszen mindig Vele vagyok, leszek, s maradok. Egy vagyok Vele, egy leszek Vele akkor is, ott is. Ő felel, csak én kapom a jegyet – a beutalót. Jézus karjába – Szívébe – a „liftbe” – az egész Mennysország területére.

Ne félj! Még ma Velem leszel a Paradicsomban! A latornak mondta, azaz nekem is ugyanazt mondja, hiszen én vagyok a jobb lator utódja.

Rajta tehát! Minden pillanat az enyém, azaz Jézusé, s a lelkeké! Ámen.

MÁRIÁVAL MINDEN EGYSZERŰ

1965. szept. 6.

Kis Szeplőtelen!

Ez a készültem a nagy napra. Ave Parvula Dulcissima! Custodit simplices Dominus. Miser fui et salvabit me. – Őrzi az Úr az egyszerűeket, Nyomorult voltam és megsegített. (114. Zs.)

Nekem minden olyan nagyon egyszerű. Nekem oly természetes, hogy Isten van, s ezt bizonyítani sem kell, amily természetes, hogy mindenem a Megtestesült Második Isteni Személy, Jézus, hiszen értem élt és értem halt meg. Épp oly természetes, hogy Anyját, Aki nekem is Anyám (hiszen nekem adta a kereszti végrendelkezéssel): szeretem! Nagyon természetes, hogy az én Mária-kultuszom felül áll minden hivatalosságon, hogy nem lehet az rideg, szokványos, papírszagú, hanem maga az élet: minden színével, ízével és gyümölcseivel. Az is természetes, hogy mindent Tőle várok, mindenek fölött már itt a földön a Fiával való drága egyesülést, a legtöbbet, hogy – Jézussá tesz!...

Természetes, hogy szeretem a Szeretetet, s szívesen adom életemet – testvéreimért, s hogy minden áldozatot

meghozok a drága lelkekért, mégpedig – kivétel nélkül mindenkiért!

Mindez oly végtelen egyszerű.

Miért?

Mert – szeretek. S ez oly egyszerű. Isten maga a Szeretet. S egyszerűbb valaki, vagy valami nincs Nála. Azért oly egyszerű Őt szeretni!

Neubert mondja, hogy a nagy Máriás lelkek közt a legtöbb – kanonizált szent.

A CSERESZNYE MEGÉRET

1965. dec. 31.

Ez év utolsó napjának délelőttjén jóízű elszundításom legvégén a következőt álmodtam: Egy nagy tányér (ha ugyan az volt, mert ezt nem láttam) tele gyönyörű, üde, hatalmas (bogyójú) szemű cseresznyével; roppant gusztusosak voltak, élénkpiros, majd elhalványodóan fehérres színnel, valóságos, különleges művészettel összerakva, s mégis roppant természetes „rakomány”-ban; közöttük friss zöld cseresznyefalevelekkel. Hogy pontosan min vagy miben volt elhelyezve a cseresznye, az nem volt kivehető. Pusztán csak az, egyedül, se személy, semmiféle környezet körülötte: mint valami csodaszép ajándék, amelyet láthatatlan kezek nyújtanak feléd, s amely mintha ezt mondaná: Nézd, ez életed termése! A cseresznyefa virágán kezdted az új életet 1922 tavaszán a Péczely-féle „tündérlak” mögött a domboldalon, most, 1965. dec. 31-én idáig értél el. A tiéd! Vedd! Hálálkodj! – Az egész szelíd, szinte mennyei fénybe burkoltan mosolygott rám.

*

ÁLOM A KÉT KISLÁNYRÓL

1966. jan. 6.

A kora hajnali órákban azt álmodom, hogy egy kis mosolygó lánykának tanítgatja egy igen tiszta arcú, kedves, nagyobb, Teca-szerű lány:

– Mondd: „Boldogok a papok, akik negyven esztendőn keresztül hordozták az Úr igáját!”

Erre felébredtem, s boldog csodálkozással vettem tudomásul: Csakugyan, az idén július 16-án leszek negyvenéves fogadalmas jubiláns.

Áldott légy, Uram, újabb ajándékozáért: Quoniam in aeternum misericordia eius, – Mivel Irgalmassága örökkévaló. Ave, Salve Regine Decor Carmeli! – Üdvözlégy Kármel Ékessége, Királynéja!

A KIPRÓBÁLT ERÉNYEK

1966. jan. 8.

A Kicsi Szűzanyáé.

Elég gyötrelmes éjszaka a zsába miatt.

De annál eredményesebb luminákban.

Sokat motoszkált a fejemben, amit K. mondott: Ostromlott szüzesség! Szent Gertrúdnak azt mondta Jézus: „Szent János apostolé többet ér, mint Keresztelő Szent Jánosé, mert neki harcolnia kellett érte.

Valóban: ezek a kipróbált erények igazán értékesek. Így kell tehát értenünk Szent Péter szavait is: Pauca passos, ipse perfeciet, solidabit, confortabitque. – Maga fog bennünket, ha egy kevéssé szenvedünk, tökéletessé tenni, megszilárdítani és megerősíteni. (1Pt 5,10.)

Nem ezt végzi-e most rajtunk az Isten?! Konszolidálja erényeinket. Consolidatio!

Ostromlott alázat, s szelídség, szeretet, állhatatosság.

Hogy közben az „ostromlott” sérülést is szenvedhet, talán réseket ütnek rajta – a lélek belső várkastélyán, a Váron –, természetes. De mennyire érdemszerző a kiállott, a kegyelem segítségével visszavert Ostrom!

Szeretni kell ezt az állapotot! Megedződni, mint a hullámok ostromolta velencei vörösfenyő!

– Tehát a 66-os újév „üzenete” jókor jön. Önismeret! Jézusra hagyatkozás! Csak: „Küzdj és bízva bízzál!” „Mit tud az, aki meg nem próbáltatott?”

A KIS SZŰZANYA GYÖNYÖRŰ KÉT SZEME

1966. febr. 3.

Álmomban a kis Szűzanya megmutatta az Ő gyönyörű két szép szemét. Ilyen a Macassy*-festményen is, s mégis mennyivel más! Csak a két szemet láttam egészen közelről. De ebben a két szemben minden volt: anyai gondosság, roppant figyelem, mely vizsgál, utasít, s végtelenül szeret.

Oly kifejező volt, hogy gondossága páratlan valósággal hatolt belém. Mintha mondta volna: Látod, én szüntelen veled vagyok, vigyázó szemeim mindig rajtad vannak.

S most eszembe jut: nem ezt tette-e az én földi Anyám? Tekintete mindig kísért, s megmentett, mikor jött a veszedelem!

Ő két gyönyörű édesanyai szeme a Kicsikének. Élesen megmutattad, hogy vigyázol, szemed belém hatol, átjárja bensőmet, Tied vagyok, s az is maradok.

Ily módon adta meg anyai intelmét, hogy különös

* Lelkigyermek volt Marcell atyának, angolkisasszony, festő, rajztanár.

gondja van rám. S hogy ez a gondosság nem valami múló érzelgősség, hanem az Ő elszánt akarata, az Ő szilárd Szépszeretete! . . . Mihi nata, mihi data! – Nekem született, nekem adatott!

A VÉGSŐ ÖNÁTADÁS

1966. febr. 16.

- Mit adjak Néked, Jézusom?
- Add önmagadat – egészen.
- De hiszen csupa nyomorúság vagyok. Ezt akard?
- Igen! Mindenesül.

Egészen saját magadat.

Ez volt hő vágyad a sötét november szenvedésében
A betegség gyötrelmeiben,
az áldozati oltáron.

Vágyaid vágya volt egészen odaadni saját
magadat!

- Úgy!?! . . . Gyöngeségeim légiját, mulasztásaimat
az önmegtagadásban.

Meg a többit! . . .

Van ennek értelme?!

- Persze! Hiszen mit tudnál adni egyebet?!?

Maga vagy a megtestesült nyomorúság.

Add oda magadat teljesen!

Nem kell más!

- Igen! Jézusom! Mindenre: – Igen!

De helyettem fogadd el a Kis Szűzanya Szívét,
cseréltem Vele.

Úgy vedd, hogy ezt nyomorúság-magammal együtt
adom örökre.

Az Ő Szívét!

Olyan egyszerű az egész! . . .

Úgy ahogy vagyok, úgy vagyok egészen a Tiéd!

A lelkeért! A lelkekért!
Áldozat vagyok értük,
Elfogadod Jézusom?
– Jöjj! Föläldozlak – értük, a lelkekért!
Várom a Golgota tetején!... *

*

EGYSZER MEGÉRKEZÜNK

1966. A Szenvedés hetében

Ma: Hozsanna, holnap: Feszítsd meg!
Ez a – Föld! S aztán? – Jézus föltámad
és mennybe megy!
Vele a földön és együtt az Égben:
e kettő „egy”-re megy.
Zarándok út az előbbi, de örök Otthon követi.
Egyszer megérkezünk, s Igazságban és
Szeretetben boldogan pihenünk!

VIGY ÖRÖMET

1966. Húsvét

Az Evangélium – örömhír.
Ahol nincs öröm, oda vigy örömet,
s meglásd öröm lesz belőle!...
Örömet a szemekbe, a szívekbe, az életbe!
Így lesz Húsvét az Öröm ünnepe!
Feltámadunk! Alleluja!

* A bejegyzés után (febr. 16.) három hónap múlva (máj. 16.) történt Marcell atya balesete; combnyaktörés, amely végül is halálát okozta.

HÁLAÉNEK AZ ÉDESANYÁNAK

1966. máj. 8.

Hálás szívvel az Édesanyánk Édesanyjának!

Jézus Anyjának!

Az én Anyámnak.

Ő az én lelkem teljes Boldogsága. Zavartalan szépsége és el nem múló Örökkévalósága. Oka, ihletője, az Ő helyettesítője, akiben megáldatott az Ő anyasága.

Alleluja!

*

1966. május hó (Anyák napjára)*

Ave Maria! Mundi Regina!

Az Édesanya

A gyermek elcsatangolt, tilosba tévedt.

Aki megtalálta, visszahozta, – az édesanyja volt.

Egyszer el is vezett – testében, lelkében.

Aki megmentette, –

az édesanyja volt.

sokszor pottyant ki a könnye: hideg volt, éhes volt.

Aki letörölte könnyes arcát, –

az édesanyja volt.

Hányszor elvesztette kedvét, édes humorát, vígságát!

Aki visszacsalta arcára régi mosolyát, –

az édesanyja volt.

Nekiment a bolond világnak, fejjel a falnak.

Aki helyreigazította megtépett ruháját,

S fejét megmosván, a jó útra terelte, –

az édesanyja volt.

S mikor pedig megtámadta a három vadállat:

A gőg oroszlánja, a kék párduca, a kapzsiság
nőstényfarkasa,

* Halála előtt 3 héttel írta ezt Marcell atya.

A Hit sziklájára állította egyetlen magzatát,
az is, ó, az is, –

**Csak adni, mindig csak adni!
S ezért semmit sem várni!**

Egyetlen, de igaz, még ha fájdalmas is,
Egyetlen, egyetlen boldogsága,
Hogy fiát szeretheti,
Sőt, hogy szeretni tudja!

Kinek a Földi, kinek az Égi,
Kinek a Választott, kinek a Mindennapi:
– Csak Édes-Anya legyen!
Vele Ég-Föld, Család,
Minden Ország, az egész világ:
Beteljen, beteljen, beteljen!
Ámen!

239

TARTALOMJEGYZÉK

BEVEZETÉS	7
Marton Boldizsár – Marcell atya 1887–1966 . .	7
Mária mosolya	8
A mélység a magasság után kiált	11
Futás a virágzó cseresznyefától a forrásig	16
Visszafelé, az úton	17
A két jelkép és a három életelv	19
Sok jó lesz ebből	25

I. FEJEZET

EGYRE TISZTÁBBAN RAGYOGNAK

A FÉNYEK	31
Nem könyv, hanem élő személyek	31
Szeretet-fogadalom	33
A lélek-asszony és a pap	34
Áldozat	36
Azonosulás	37
A lélek és az imádság	38
Életünk Jézus életének folytatása	38
Az ezüstmise gyümölcsei	39
A rejtett szeretet	40
A keresztyén élet jegyei	40
A szeretet adósai vagyunk	41
A szeretet megszentel	42
A legszebb kézmozdulat	43
Tied vagyok	43
A szeretet egyszerű	44
Az öregség haszna	45
A Bárány Vére	46
Ő szomjazik bennünk	47

II. FEJEZET

AZ ÉRZÉKEK FOGSÁGA	49
A szórakozottság ellen	49
A legfontosabb – a jelen pillanat	49
A sötétség óráján	50
Az aszkézis ábécéje	51
Segítőink az önlegyőzésben	54
Szorongás Isten népéért.	56
Érzékeink fogságában vagyunk	58
A harag és a kevélység	59
Magunk sajnálása	63
Fogság és szabadulás	63
Féregirtás	64
Halált hozó vágyakozás	65
Ó, Kicsi Jézus	65

III. FEJEZET

A VILÁGBAN, DE NEM A VILÁGNAK	67
A leghosszabb élet végén is csak kezdő leszel	67
Hogy szerethess	72
A bajok gyökere	73
A rózsafüzér – élet	74
Az élet estéjén	75
Hogyan lesz az éjszakából nappal	76
A papi kegyelem	77
Isten Akarata	78
A szeretetlenség forrása	78
A csodálatos Kőd	79
Megvan a véleménye	80
Öltöztetés a miseáldozatra	80
Nem tudják	81
Farizeus és vámos – egy személyben	81
Szívcsere	82
Télutó – böjtelő	83
A hallgatás	84

Erő az erőtlenségben	85
A remete a modern társadalomban!	86
Hol kezdődik a szeretet?	87

IV. FEJEZET

SZENT ISTENSZERELEM	89
A szegénység gyémántja	89
Megöregedni	89
Máriával a keresztúton	90
Koldus a koldusnak	90
Ne akarjunk gyorsabbak lenni Istennél	91
A harmincadik évfordulón	92
Semmi, mégis nagylelkű	92
A jézusi szenvedés és az ördögi gyötrelm	94
Isten győzelme bennünk	95
Föl, föl a csúcsra	96
Egyesülve	98
Eltűrni éneket	99
Ki érti Jézust?	100
A krisztusi öttusa	101
Örök prefáció	101
Az oltár – otthonunk	102
Első péntek – éjféli	103
Az öreg pap feladata	104
Az imádság méltósága	105
A Szűzanya karjaiban	107

V. FEJEZET

A CSUPASZ KERESZTEN	109
A sötét hit élménye	109
A két magányos	109
Napfogyatkozás	110
Jézus nagybőjtje	111
Isten akarataért élni és meghalni	111
Türelemmel	112

A pap – tolmács	113
A tökéletes kiüresedés	114
Győzelem a fiatal életben	116
A kisdéd rókák	118
Mindenhol és mindenkor	119
A sötét hit titkai	122
A halál pillanata	126
A beöltözés évfordulóján	127
A rákfene	128
A teljes vállalás	129

VI. FEJEZET

MÁRIA – KEGYELEM ÉS VILÁGOSSÁG . . .	131
Hétfájdalmú Anyánk	131
Éjszakai vizsga	133
A Szeretet Óceánja	133
Szent halál	135
A kevélynek ellenáll Isten	137
A kétféle félelem	138
Belső magány	140
Megvalósult-e a kereszténység?	142
Fontosságunk	143
Magvető, vér-vető, könny-vető	143
Mi a gyóntató?	146
Az én utam és a Te Akaratod	147
Ave Maria!	149
Ha ketten	150
Mária nem felejt	151
A biztos ítélet	151
Kegyelem és világosság	152

VII. FEJEZET

ACSONKNAK IS MEG KELL TISZTULNIA . . .	155
Üzenet a halálra szántaknak	155
Miért Kisdéd Mária?	156

Amikor a jók bántanak	157
Alkalmakra figyelni	158
Az idegen istenek	159
A kórház	161
Süketség	164
Visszaemlékezés a krízisre	165
Bizalom	169
A szándék tisztasága	170
Az Anya gyengédsége	171
Bányásszunk	173
Szent napok	174
Isten boldog rabja	178
Az Anya könnyei	179
A Parvula vigiliáján	181
Süketség – szabadság	183
Mindig újra kezdeni	185
Bajlódás a kereszttel	186
Madár természetű a lélek	189
A szent közömbösség	190
Azt is szeretni, aki – meglop	192
Ne hagyjuk magára Istent	193
A Kereszt bűvölete és életprogramja	194
Jó tanács lelki embereknek	196
Program papoknak	196
A Poverello fohásza	197
Engesztelés	198
A szemlélődés fényeiben	198

VIII. FEJEZET

PÜNKÖSD KAPUJA ELŐTT	203
Fohászok és gondolatok estefelé	203
Az elesettek kincsei	209
Magunknak tetszeni	210
Az önismeret csillaga	211
A Szépszeretet himnusza	212

Az imádkozás tudománya	214
A földi élet értelme	216
A Hegy előtt	217
Mária, az Egyház Anyja	217
Az önismeret nagy akadálya	218
A kapunyitásra várva	219
Végső számvetés	220
Művirág és valódi virág	224
A hitelesség próbája	225
A kicsi lelkek útja	227
Az Örök Élet érettségije	230
Máriával minden egyszerű	232
A cseresznye megérett	233
Álom a két kislányról	234
A kipróbált erények	234
A Kis Szűzanya gyönyörű két szeme	235
A végső önátadás	236
Egyszer megérkezünk	237
Vigy örömet	237
Hálaének az Édesanyának	238

ISBN 963 360 457-5

**A KIADÁSÉRT FELEL: DR. ÁKOS GÉZA IGAZGATÓ
MŰSZAKI SZERKESZTŐ: FONYÓDI OTTÓ**

**SZEDTE ÉS NYOMTA AZ ALFÖLDI NYOMDA
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 3399.66-14-1
KÉSZÜLT DEBRECENBEN, 1987. ÉVBEN**

**SZENT ISTVÁN TÁRSULAT
1053 BUDAPEST, KOSSUTH LAJOS U. 1.**

